Un mare amic al ţării noastre

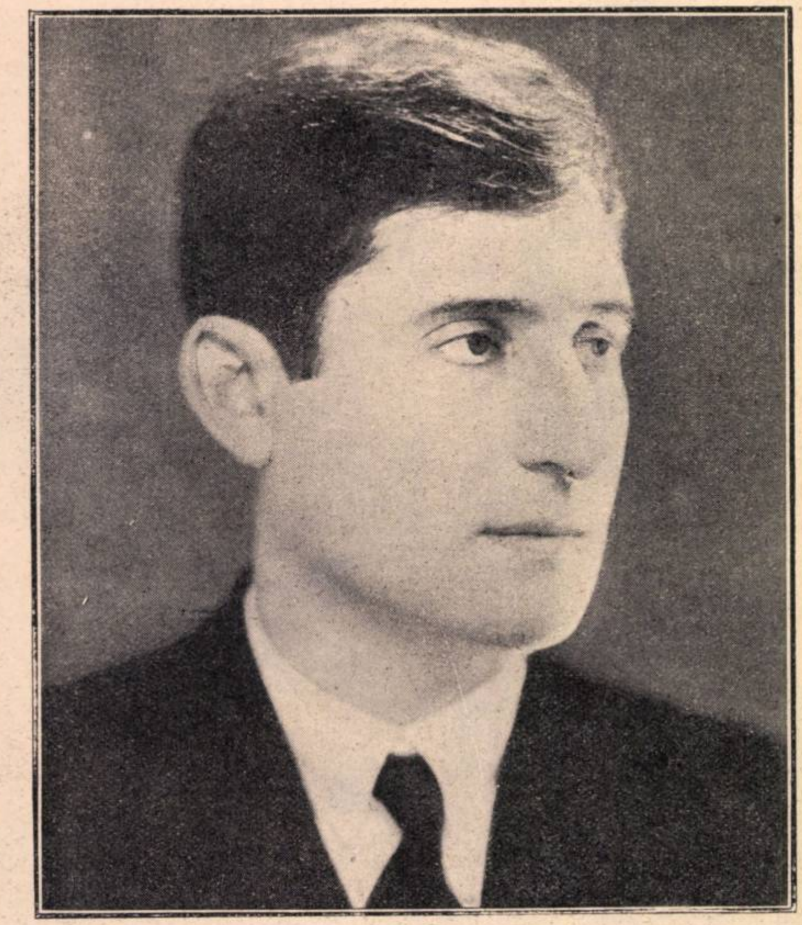

D. Paul Louis Weiller a făcut în România o scurtă vizită, cu scopul de a discuta şi de a trata importante chestiuni aeronautice industriale. D-sa este un as de război al Franţei, care l-a numit comandor al Legiunei de Onoare; în vârstă de 37 de ani, d. Weiller este cel mai tânăr Comandor al Franţei. Numărul de avioane inamice doborâte în luptă, marile servicii aduse atât ca pilot şi ca observator, rănile primite în luptă şi pericolele prin care a trecut (povestite cu măestrie de Jaques Mortane în cartea «Leur dernier vol», unde ne descrie prăbuşirea domnului Weiller cu un avion doborât de mitralierele duşmane) îndreptăţesc această deosebită distincţie.

După războI, domnul Paul Louis Weiller s'a remarcat ca organizator şi industriaş, conducând pe calea progresului marea industrie aeronautică franceză «Gnôme—Rhone» (una din cele mai puternice industrii aeronautice din lume) şi «Compania Internaţională de Navigaţie Aeriană», a cărei linie «Flèche d'Orient» leagă Bucureştii de Paris într'o singură zi.

Cu începere din acest an, durata zborului Bucureşti—Paris se scurtează cu încă două ore (plecarea la 8 dimineaţa din Bucureşti şi sosirea la 8 seara la Paris, pentru dineu); iar peste trei ani domnul Paul Louis Weiller făgădueşte că o va reduce numai la nouă ore.

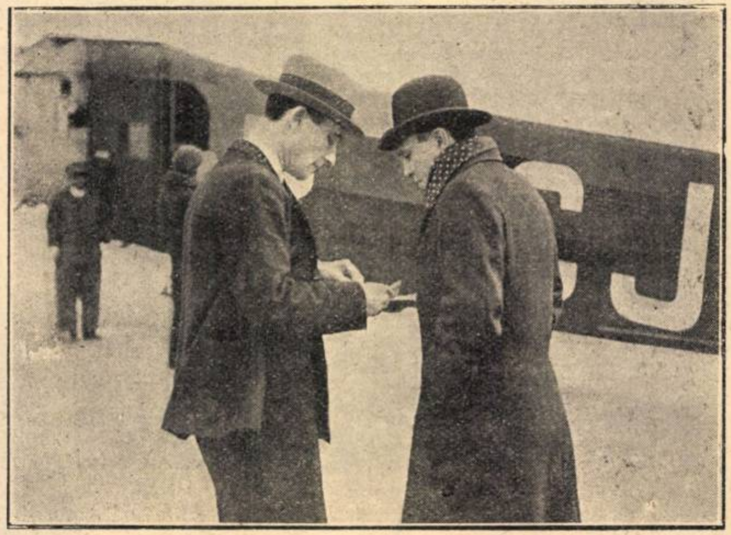

D. Weiller şi deputat I. Cosăcescu discutând după aterisarea avionului «Cidna» cu care a sosit asul francez.

Cum se măsoară recordurile de viteză

Am anunţat într'un număr recent al revistei noastre că englezul Malcolm Campbell a bătut, pe plaja dela Dayton Beach (California), recordul mondial de viteză în automobil, străbătând în 14 secunde mila engleză de 1609 metri. Automobilul fulger a atins astfel 113 metri pe secungă, deci 408 kilometri pe oră.

V'aţi întrebat, însă, desigur cum şi cu ajutorul căror mijloace technice, se poate măsura o asemenea viteză? E vorba, într'adevăr, de o preciziune care se referă la fracţiuni de secundă, aproape infinitesimale, pe cari nu numai ochii noştri, dar nici ceasornicele nu sunt în stare să le atingă. S'ar putea ca tocmai secunda necesară pentru a privi cadranul unui cronometru să provoace o eroare de peste o sută de metri...

Se înţelege, prin urmare că, dacă în cursele cu picioarele, o cincime de secundă joacă un rol considerabil, o miime de secundă are importanţă când e vorba să se bată un record automobilistic.

Toată lumea îşi dă, desigur, seama că, atunci când se vorbeşte de o viteză de 408 kilometri pe oră, aceasta nu inseamnă că automobilul experimentat a mers timp de o oră. Dacă lucrurile ar sta astfel, cronometrajul ar fi relativ simplu. Insă, în realitate, nu se petrece aşa, şi viteza orară e obţinută numai prin calcul.

In genere, concurentul nu străbate decât o milă engleză de 1609 metri. Pe distanţa aceasta, colonelul Campbell a realizat o viteză de 113 metri pe secundă, şi a fost nevoie de aparate speciale de măsurătoare, pentru a evita erorile cari ar fi alterat complectamente rezultatele.

Şi experţii s'au servit de «ochiul electro-fotografic».

Două aparate cinematografice, cari funcţionau în mod electric, au fost dispuse la cele două extremităţi ale plajei dela Dayton Beach. Fiecare din aceste aparate avea o peliculă neîncepută, de 150 metri lungime.

Filmul s'a desfăşurat, automat, în tot intervalul cât a durat tentativa de record. Un dispozitiv electric are drept efect să realizeze un sincronism absolut în funcţionarea acestor două aparate, în aşa mod încât orice pierdere de timp în înregistrare era exclusă.

Fiecare aparat conţinea o mică lampă electrică, aprinzându-se şi stingându-se la intervalul de 1-5000 de secundă.

Prin urmare, la fiecare cinci sutime de secundă, lampa imprimă pe film semne absolut regulate, cari se prezintă sub forma de puncte întunecate.

Cum, pe de altă parte, filmul se desfăşoară cu viteza de cinci metri pe secundă, punctele întunecate sunt despărţite de o distanţă constantă, egală cu a cincisutea parte din cinci metri, adică cu un centimetru.

Aparatul cinematografic fiind un martor care nu dă greş, se poate, aşadar, şti, într'un chip neîndoios şi precis momentul când automobilul îşi începe tentativa, la o extremitate a pistei şi când şi-o termină, la cealaltă extremitate.

Nu e nevoie, prin urmare, de nici un cronometru, pentru a determina durata cursei.

Comparând cele două filme, se ajunge să se controleze viteza cu miimea de secundă. Intr'adevăr, distanţa între punctele intunecate provocate asupra filmului de aprinsul lămpii, permite nu numai să se calculeze unităţile de timp, dar permite să se calculeze chiar fracţiunile. Toate iluziile, toate erorile la cari e supus ochiul uman, dispar.

E puţin probabil ca vitezele pe uscat să se poată mări cu mult de acum înainte.

In ce priveşte avioanele, mult mai rapide, «ochiul electro fotografic» constituie şi pentru ele, un cronometru infailibil, putând să înregistreze viteza, metru cu metru, chiar dacă ea ar fi de două ori mai mare decât în recordurile actuale.

Se vede, din cele de mai sus, că technica a rezolvat probleme pe cari ochiul omenesc era absolut incapabil să le rezolve vre-o dată.

CERŞETORUL MELOMAN

— Parcă nu te mai văd cerşind, în fiecare zi!

— O nu! Sunt atât de frumoase programele la radio, încât prefer să stau acasă şi să ascult.

A apărut:

ADRIENNE THOMAS

Catrina-Soldat!...

ROMANUL UNEI FETE DIN ALSACIA-LORENA

Romanul unor experienţe neobicinuite trăite de o femeie cu suflet extraordinar, în timpul marelui război, Singura şi cea mai puternică viziune a războiului mondial redată de pana unei femei. Numai în Germania, această lucrare a trecut de 100.000 exemplare şi s'au anunţat ediţii noui în toate limbile.

Cereţi la toate librăriile precum şi la Editura „Eminescu". Bucureşti I, Str. Anghel Saligny 2

Vreţi să ştiţi orice despre Richard Barthelmess?

Vă aduceţi, probabil, aminte de filmul «Escadrila Morţii»? Poate, de-asemeni, n'aţi uitat chipul acela asimetric, fruntea îngustă, gura oblică, expresia voluntară, gânditoare, aspră şi loială...

E vorba de Richard Barthelmess, una din figurile cele mai ciudat interesante ale ecranului. O carieră îndelungată l-a învăţat să-şi facă «meseria», cum se cuvine. Ştie, fără a deveni ridicol, să deţină rolurile cele mai ingrate... Şi mai presus de toate, e un artist frumos.

Mai scund şi mai îndesat pe stradă decât pe ecran, cordial, însă evasiv, el suportă cu stoicism duşul tradiţional de întrebări care îl primeşte la fiecare escală în numeroasele oraşe pe cari le străbate... Numai anul acesta, plecat la 30 Ianuarie din Vancouver, Richard Barthelmess a vizitat până acum Jokohama, Şangai, Hong-Kong, Singapure şi (să nu credeţi că e greşală de tipar) Veneţia...

Inchipuiţi-vă la câte chestionare şi interview-uri e supus pretutindeni !... El răspunde prin silabe scurte, fumând o ţigaretă, cu capul înfipt în umeri, asvârlind când spre unul când spre celălalt dintre indiscreţi privirea lui sumbră, vioaie şi catifelată în acelaş timp... Dar chiar din răspunsurile obosite pe cari le dă, se poate vedea personalitatea lui interesantă.

Se numeşte Richard Semler Barthelmess. In liceu i se zicea Dick Visătorul. Totuşi nu e deloc romantic. Detestă versurile. Dansează mediocru, şi nu a ştiut niciodată să înveţe cadenţa tangoului. Iubeşte însă foarte mult muzica. Nu cântă din nici un instrument. Nu are noroc la joc. Pierde întotdeauna pariurile. E pasionat după cursele de cai, matchurile de football şi de tennis. Călăreşte excelent, e un admirabil automobilist, însă în avion se urcă foarte rar de când, în 1925, pilotul lui a murit lângă dânsul, în plin cer. Posedă un yacht pe care-şi petrece momentele de răgaz, în tovărăşia celor doi admirabili prieteni, Ronald Colman şi William Powell. Actorii pe care-i frecventează cel mai mult sunt Gloria Swanson, Lois Wilson, Paul Whiteman Florence Vidor şi Elsie Janis.

Nu e de părere că e posibil ca doi artişti, absorbiţi fiecare de cariera lui personală, să poată face, multă vreme, un bun menaj. Incântătoarea lui soţie nu face nici cinematograf şi nici nu joacă teatru.

Richard Barthelmess la masa sa de lucru lângă microscop, pe vremea când nu era decât un tânăr om de ştiinţă.

Dick călătoreşte mult. Cunoaşte Canada, Mexico, Cuba, Hawai, Franţa, Italia, Anglia, Elveţia, Germania, Austria, Ungaria, China, Japonia şi Egiptul.

Mâncărurile sale favorite sunt ouăle jumări şi friptura de porc cu fasole. Gusturi cât se poate de simple, după cum vedeţi. Adoră berea bună şi găseşte stupidă legea prohibiţiunii.

Ii plac hainele largi, cămăşile suple. Când se află pe vasul său, îşi reduce costumul la cea mai simplă expresie. Nu crede, însă, că nudismul să devină vreodată universal. In oraş are o ţinută cât se poate de îngrijită. Niciodată nu mergea la plimbare cu şapcă. Poartă pălărie tare, cu o eleganţă deosebită.

Detestă seratele, premierele, «personnal appearances» (apariţiile în carne şi oase) şi micile discursuri pe cari trebuie să le ţină în faţa microfonului, înainte de a intra în vre-o sală de spectacole de gală.

Nu consideră vedetele, drept nişte celebrităţi. Abia dacă le priveşte ca pe nişte curiozităţi cari amuză restul lumii. Nu crede, de-asemenea, că Hollywood este viitoarea Cetate a Artei moderne, precum nici că televiziunea va întuneca într'o bună zi cinematograful, ori cât acesta va ucide vreodată teatrul.

Nu-i place să fie interviewat, mai ales înainte de dejun. Nu poate suferi ziarele ilustrate de Duminică... mobilierul modern... pisicile... şi femeile blonde, catalogate la tipul «păpuşi surâzătoare». Vorbeşte foarte prost nemţeşte şi franţuzeşte. Nu crede că fericirea e posibilă fără bani. Nu a inventat niciodată nimic. E republican. Se scoală rareori înainte de ora nouă dimineaţa. Nu are nici o ideie despre ce doreşte publicul dela un actor de cinema...

O adoră pe Mary Hay, fetiţa lui născută dintr'o primă căsnicie şi de care hotărârea divorţului îl desparte şase luni pe an.

Detestă parfumurile violente şi bijuteriile. Are oroare să pozeze pentru fotografii de publicitate ori pentru cele de... identitate.

Ce aţi mai vrea să ştiţi despre dânsul? E un bărbat solid, ţine mâinile în buzunar, e răbdător, bine crescut, puţin cam nervos.

Părul negru şi tare lucios e despărţit printr'o cărare, ce nu vine exact la mijloc, ci uşor spre dreapta. Buzele subţiri. Bărbia încordată. Şi privirea directă şi vie ca diamantul.

Richard Barthelmess atrage cu greu spectatorii, însă când îi prinde, nu-i mai uită nimeni figura şi expresia... Nu caută niciodată să «încânte». E aşa cum e. Simplu, puţin brusc, viril, sobru în gesturi şi în vorbe... Una din personalităţile cele mai interesante şi, totuşi, mai ignorate ale cinematografului american.

Hamlet pe scena americană

Oridecâteori e vorba să se adapteze piesele clasice gustului zilei, Americanii nu prea se simt în largul lor. In cazul acesta, caşi în multe altele, ei au apărut prea târziu într'o lume prea evoluată.

Acum vero douăzeci şi cinci de ani, regisorii cucereau scena, şi de atunci nu au încetat o clipă să o revoluţioneze. Perdelele înlocuind decorurile pictate, platformele, scenele turnante, ascensoarele, au adus schimbări în structura însăşi a producţiunii dramatice. Piesa are de azi înainte mai puţină importanţă decât atmosfera în care o împresoară un director plin de ambiţie.

Actorul şi-a pierdut însemnătatea de artist şi contează foarte puţin în faţa procedeelor de tot soiul, menite să prostească şi să uluiască spectatorul.

Printre nouii debarcaţi în această artă buclucaşă se află, în America, un anumit Norman Bel-Geddes, considerat ca un geniu de numeroşi compatrioţi ai săi. La drept vorbind, el dispune de multe idei, isbutind să înlăture multe convenţii teatrale de prost gust. Isbânzile sale de virtuoz îl duc, însă, prea departe. Aşa de curând a montat un «Hamlet» la «Broddhurst Theatre» din New-York, dovedind, cu acest prilej, că Norman Bel-Geddes e cu mult de-asupra lui Shakespeare.

Uimitoarea tragedie a marelui Will devine, sub loviturile zilei, o dramă proastă în care sângele, omorul şi răzbunarea se etalează cu destulă cruzime, până ce spectatorul cere îndurare...

Poezia, filosofia, psihologia acestei capodopere dispar cu desăvârşire sub trepidaţia mişcării şi succesiunea tablourilor pretenţioase.

Luminajul unei scene, jocul luminii şi al umbrelor capătă o importanţă mult mai mare decât motivele cari-l împing pe Hamlet la acţiune. Ochii urmăresc, fără încetare, razele schimbătoare, şi spiritul, prea ocupat de exteriorul scenei, pierde şirul textului shakesperian.

Acesta suferă, de altfel, o asemenea mutilare încât toată magia cuvintelor, toată plinătatea fondului se irosesc. Ceeace rămâne degajează o vitalitate barbară şi se continuă într'o cadenţă a cărei repeziciune devine incoherenţă.

In locul unei capodopere eterne, cum îndeobşte se cunoaşte **Hamlet,** în locul unei probleme universale, a unei reverii profunde asupra fatalităţii şi înlănţurii lucrurilor, avem mâna îndrăzneaţă a electricianului, ochiul cutezător al decoratorului, creierul inginerului.

Totuşi, să ne permită d-l Bel-Geddes să preferăm pe Englezul sec. XVI-lea, Americanului din sec. XX-lea.

ULTIMELE EVENIME

1. M. S. Regele, condus de d. general Rujinschi, înd
spre a-l aştepta pe aviatorul Ghica, a cărui sosire, s
C. F. R., care a învins Duminică cu 4—0 echipa J
de congresişti staţionând pe Bulevardul Elisabeta, d
ral, de sub conducerea d-lui I. G. Duca. — 4. Regel
toarea dela Dinţeşti, în pădurea Călimanului. — 5. R
nătoarea regală dela Dinţeşti. — 6. Sosirea mareşal
ra Mogoşoaia: pe peron distinsul oaspe a fost întân
bek, ministrul Poloniei la Bucureşti. — 7. Sosirea
raidului Bucureşti-Saigon şi înapoi. Voevodul Mihai
Majestăţii Sale Regelui, decoraţiunea «Virtutea Aer
Bibescu).— 8. Cross-Country-ul juniorilor, disputat D
Tennis-Club. — 9. Viena tânără îl comemorează, la r
statuia marelui poet buchete d

NTE ALE SĂPTĂMÂNII

reptându-se spre terenul de aterizare dela Băneasa,
e știe a fost întârziată cu o zi. — 2. Echipa de foot-ball
ventus fotografiată înaintea matchului. — 3. Un grup
upă întrunirea de Duminică a partidului național-libe-
e și Voevodul Mihai înconjurați de suita lor la vână-
egele, însoțit de d. dr. Săulescu, scrutând zarea la vâ-
ului Pildsudsky, ministrul de război al Poloniei, în Ga-
pinat de d. prim-ministru N. Iorga și de contele Szem-
aviatorului Ionel Ghica la Băneasa, după efectuarea
, care l-a așteptat la aterisare, i-a remis, în numele
onautică» (în stânga pilotului se află prințul Valentin
mineca trecută a fost câștigat de către Trancu, dela
ndul ei pe Goethe: elevii școlilor primare depun la
e lăcrămioare și de omagii gingașe.

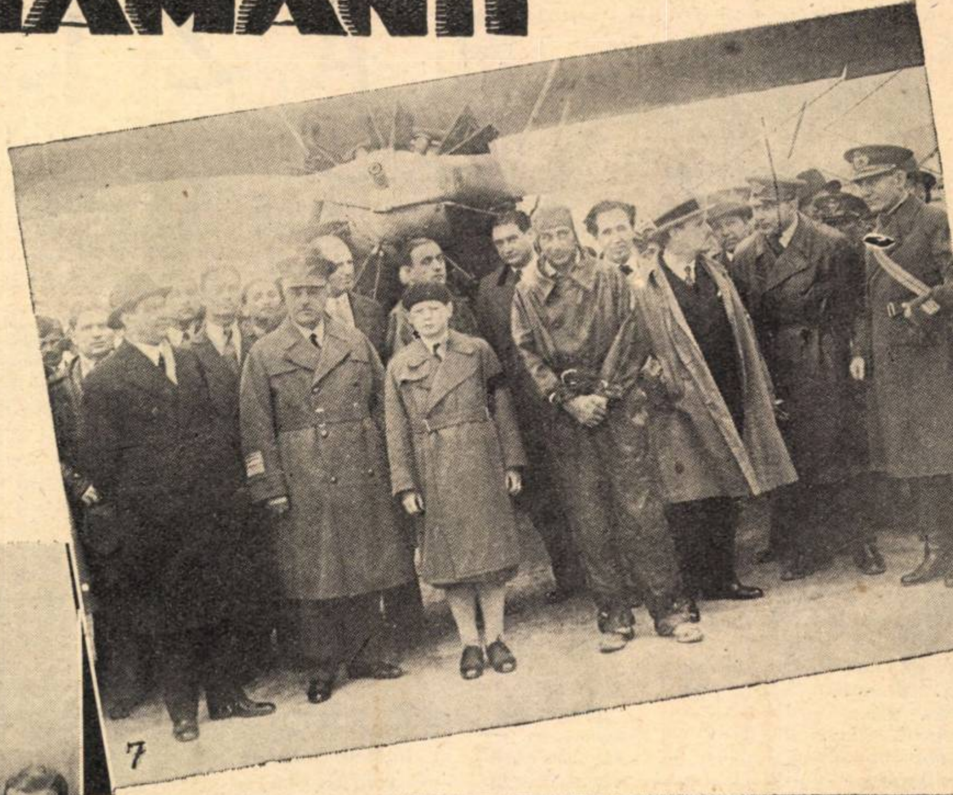

7

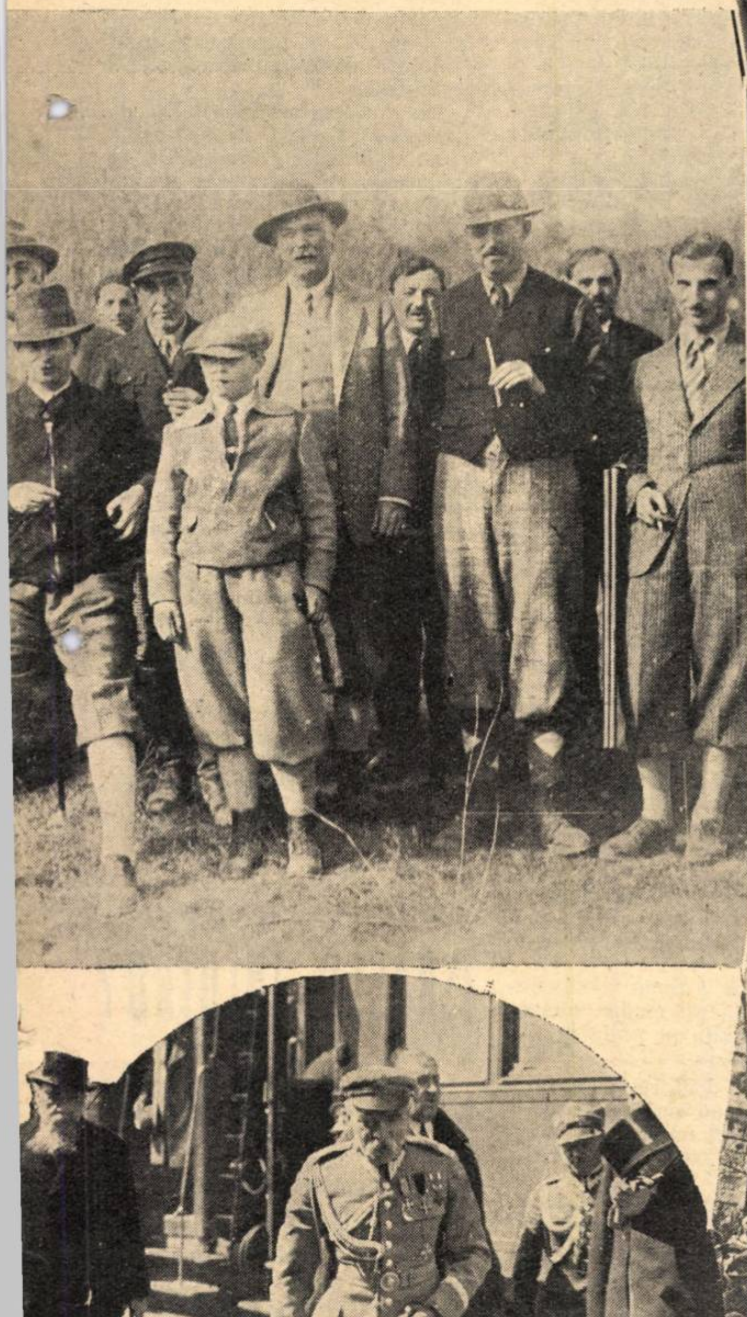

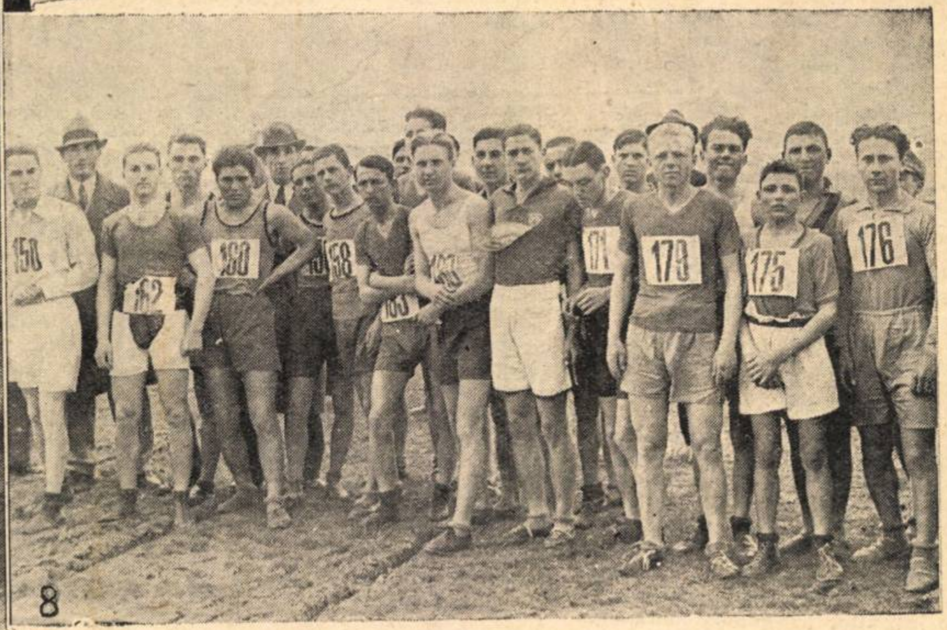

8

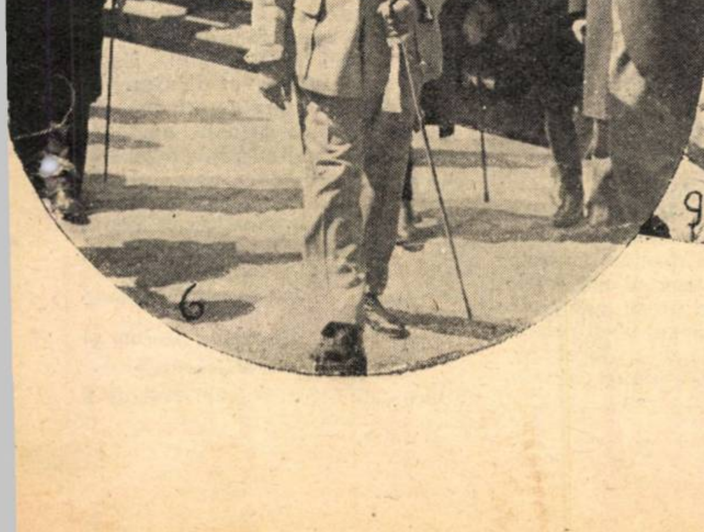

6

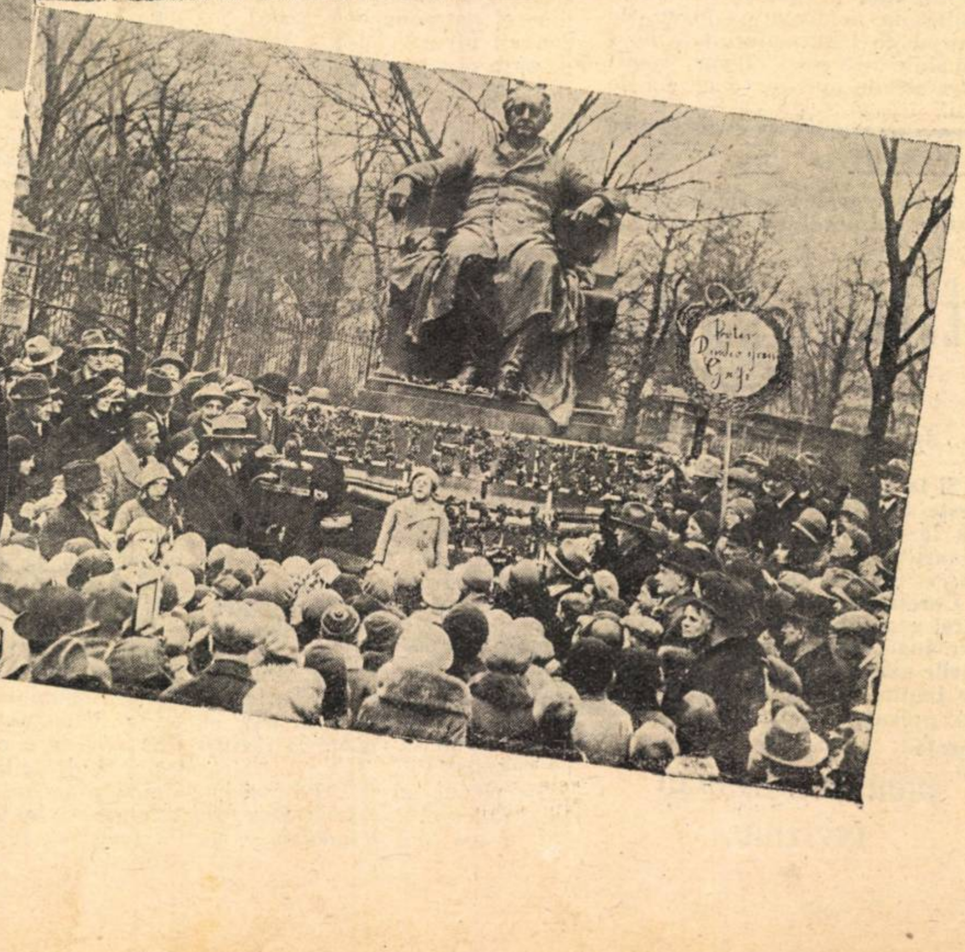

9

RÂZI...

Nuvelă de LUIGI PIRANDELLO

Şi în seara aceasta, bietul domn Anselmo fu trezit din somn de nevastă-sa, care-l sgâlţâia furioasă de umeri.

— Iar râzi!

Inspăimântat, cu ochii somnoroşi, cel trezit din vis ţipă şuerător de groază; apoi se scărpină pe pieptul păros, şi în cele din urmă spuse plictisit:

— Ce Dumnezeu — şi astă noapte!

— In fiecare noapte! Astăzi şi în toate zilele, mormăi soţia sa, palidă de mânie.

Domnul Anselmo se rezemă în cot şi bombăni iritat:

— Eşti sigură? Poate că mişc doar gura din cauza unei pofte de nebiruit a stomacului — şi ţie ţi se pare că râd.

— A nu, nu! Râzi, râzi! susţinea dârz femeia. Vrei s'auzi cum. Uite-aşa!

Şi ea imită sălbaticul râs hohotitor al soţului care o deranja în fiecare noapte.

Domnul Anselmo privea uimit şi insultat şi întrebă din nou, aproape neîncrezător:

— Aşa?

— Da, aşa!

Şi soţia, ostenită de imitarea râsului, îşi puse capul obosit pe pernă, lăsând mâinile să cadă pe cuvertură şi gemând:

— Uf, Doamne, capul meu!

In dormitor ardea înfundat pe dulapul de rufe, gâfâind şi jalnic, lămpiţa de noapte, sub icoana Maicii Domnului. Părea că toate mobilele saltă la fiecare gemăt al fitilului, aproape să se stingă, caşi cum le-ar fi deranjat somnul.

Şi tot astfel, în sufletul chinuit al domnului Anselmo se sbăteau enervarea, umilinţa, ura şi mânia, datorite acestui râs nocturn de necrezut, care trezia în soţia lui bănuiala că, în vis el gustă cine ştie ce plăceri, în timp ce ea se svârcoleşte într'o parte şi într'alta, fără pic de somn, chinuită de neîncetate dureri de cap şi de toate suferinţele imaginabile ale unei femei sentimentale de aproape cincizeci de ani.

— Să aprind lumânarea?

— Da, aprinde lumânarea şi dă-mi iute picăturile. Doăuzeci de picături în apă ca de un deget.

Domnul Anselmo aprinse lumânarea şi se dădu cât mai iute jos din pat. Dar când sări din pat, desculţ şi în cămaşa de noapte şi alergă spre dulap să ia sticluţa cu picături, se zări în oglindă şi, involuntar, ridică mâna pentru a-şi netezi şuviţele părului său lung cu cari voia să facă lumea să creadă că-i acoperă chelia. Gestul acesta nu scăpă observaţiei soţiei sale.

— Poftim, îşi îndreaptă părul, isbucni ea. Are curajul şi inconştienţa să-şi spilcuiască frizura, acum noaptea, desculţ şi în cămaşă, în timp ce eu mă prăpădesc aci.

Domnul Anselmo se întoarse impetuos, caşi când l-ar fi muşcat un şarpe şi îndreptându-şi degetul arătător spre nevastă-sa, întrebă:

— Dar ce, mori?

Femeia începu să se vaicăre.

— Iţi doresc să-ţi dea Dumnezeu numai o parte din durerile cari mă chinuiesc acum pe mine.

— Nu te cred, dragoste, mormâi domnul Anselmo. Dacă într'adevăr nu ţi-ar fi bine, n'ai mai fi luat în seamă gestul meu involuntar, ci ai fi tăcut. Ei ce? Mi-am trecut cu mâna prin păr... La naiba. Dracu mai ştie câte picături am lăsat să cadă..

Mânios, vărsă apa din pahar pe podea. Şi aşa, desculţ cum era, trebui să alerge în bucătărie după o altă apă.

— Auzi: eu şi să râd. Dumnezeule, eu şi să râd murmură el în timp ce alerga pe vârful picioarelor, cu lumânarea în mână, prin coridorul lung.

Prin uşa deschisă, străbătu o voce slăbuţă:

— Bunicule!

Era glasul celui mai vârstnic din cei patru nepoţei, vocea Suzannei: favorita d-lui Anselmo, pe care el o numea Suzi.

Acum doi ani, după moartea unicului său fiu, îi luase pe aceşti patru nepoţi împreună cu nora sa la dânsul.

Nora, o femeie cam uşoară care-i prinsese feciorul în laţ dela vârsta de optsprezece ani, fugise de vreo câteva luni cu un prieten intim al soţului ei decedat. Aşa că, domnul Anselmo îi avea pe cei patru orfani pe cap, deoarece bunica, fiind prea ocupată cu bolile ei, nu le putea purta de grijă. Şi apoi bunica nu era în stare să se îngrijească nici măcar pe sine. Dar se îngrijea, în schimb de domnul Anselmo şi de gestul involuntar cu care bietul om îşi netezise cele douăzeci şi cinci de fire de păr, rămase pe capul său pleşuv.

Bunica, drăguţa, pe lângă atâtea suferinţi proprii, mai avea curajul să fie geloasă până la nebunie de bărbatul ei, caşi cum la «frageda» lui vârstă de cincizeci şi şease de ani, cu barba albă şi cu capul sărac în păr, ar mai fi putut să cugete la flirturi cu cucoane.

Te pomeneşti că, din pricina asta, râdea el din somn. Desigur. Nu încape nici o îndoială. Cine ştie câte femei îl îmbrăţişau în vis, sărutându-l. Mânia cu care-l trezea din somn soţia şi invidia cu care-i striga: «Râzi!» nu putea avea altă cauză decât gelozia.

Când domnul Anselmo se auzi strigat din odaia vecină, puse sfeşnicul lângă uşă, ca să nu-i trezească pe ceilalţi nepoţi şi intră în odaie. Spre desperarea bunicului care o iubea atât de mult, Suzi nu creştea şi nu se întăria de loc: gâtul ei de fetiţă de opt ani, devenea din zi în zi tot mai slab, întocmai ca un cotor subţire, pe care se află cocoţată floarea disproporţionată a capului. Ah, căpuşorul acesta.

D-l Anselmo s'aplecă de-asupra pătuţului, pentruca mânuţele copilului să-i poată cuprinde gâtul. Apoi spuse:

— Ştii, Suzi, că iar am râs.

Suzi îl privi cu o dureroasă mirare în obraz.

— Şi azi noapte.

— Da, şi astă noapte. Am râs cu hohote. Dar acum trebuie să plec, puicuţo. Mă duc să-i dau bunichii nişte apă pentru picături... Dormi. Dormi în pace şi sileşte-te să râzi şi tu. Noapte bună.

Işi sărută nepoţica pe păr, îi îndreptă cu grijă perna şi alergă în bucătărie.

Domnul Anselmo era sigur, absolut sigur, că niciodată nu visa ceva care ar fi putut să-i motiveze râsul său voluptos. Dar în genere, el nu visa! In fiecare seară, la ora obişnuită, cădea într'un somn adânc, greu ca plumbul, tare, negru şi nemărginit din care nu se putea deştepta.

Pleoapele îi apăsau ochii ca două pietre de mormânt.

Dacă excludea, deci, posibilitatea viselor, caşi ispita diavolului, nu-i mai rămânea altă explicaţie a râsului său enigmatic decât vreo nouă boală, necunoscută. Poate că era cauzată de niscaiva crampe intestinale cari se exteriorizau în râsul acela fatal şi gălăgios.

Se hotărî ca, a doua zi, să consulte pe tânărul medic neurolog care o vizita pe soţia lui, la fiecare două zile.

— Ascultă, doctore, îl întrebă el, este oare cu putinţă să râzi din somn, când nu visezi nimic? Şi încă să râzi cu poftă după câte mi se spune?

Tânărul medic începu să-i explice domnului Anselmo cea mai nouă şi aproape necunoscută teorie asupra somnului şi visului. Vorbi vreo jumătate ceas, amestecând în docta lui explicaţiune o grămadă de expresiuni greceşti, care acordă doftorilor o prestanţă excepţională; pentruca în cele din urmă să ajungă la concluzia că acest caz e imposibil. Dacă nu visezi ceva, nu poţi râde din somn.

Dar îţi jur, doctore, că nu visez nimic şi că în genere nu mi se întâmplă niciodată să visez! strigă domnul Anselmo cu arţag.

— Şi eu vă rog să mă credeţi că aceasta e o presupunere greşită a dv. adăoga doctorul, clipind dintr'un ochiu. Vi se pare numai — însă e sigur că visaţi. Fiindcă aveţi un somn greu, uitaţi tot ce-aţi visat. Cum v'am mai spus, noi nu ţinem minte decât acele visuri pe cari, ca să spun aşa, le visăm atunci când valurile somnului s'au subţiat.

— Eu râd aşa dar din pricina visurilor pe cari le am?

— Evident că da. Visaţi lucruri vesele şi râdeţi.

— Asta e o infamie! exclamă furios domnul Anselmo.

Dar se corijă îndată:

— Cred, adică, domnule doctor că e păcat că sunt vesel în vis şi nici n'am habar de lucrul acesta. Soţia mea mă scutură totdeauna şi îmi spune: «Râzi!» în timp ce eu o privesc uimit căci într'adevăr nu ştiu ca să fi râs vreodată.

Aşa dar, era adevărat! Da, da. Trebue să fie aşa. Providenţa îl ajută, tainic, în somn. Abia închide ochii, abia dispare jalnicul spectacol al mizeriei şi suferinţelor sale zilnice şi natura compătimitoare îi scoate depe sufle haina de doliu, purtându-l uşo ca o pană, peste cărările proaspete ale celor mai încântătoar visuri. Ea îi refuză, ce e drept, neîndurătoare, aducerea aminte, şi Dumnezeu ştie ce mai beţie a voluptăţii: dar îl despăgubeşte în schimb întărindu-l şi întremându-l pentruca să poată fi iarăşi în stare a doua zi, să îndure suferinţele şi trudele soartei.

Când domnul Anselmo se întorcea acum dela slujbă, obişnuia s'o ia în braţe pe Suzi, care se pricepea atât de bine să-i imite râsul, căci auzia cum îl maimuţăreşte bunica. Alinta obrazul ofilit şi îmbătrânit al copilei întrebând:

— Cum râd eu, Suzi? Dragoste mică, ia râzi puţin, ca să aud

(Urmează în pag. 334)

A APĂRUT

al treisprezecelea volum din aventurile extraordinare ale lui Arsene Lupin.

SECRETUL OMULUI
INVIZIBIL

de MAURICE LEBLANC

Şi la noi, ca şi pretutindeni aceste aventuri senzaţionale cari au făcut faima universală a lui Maurice Leblanc, au obţinut un succes neîntrecut.

Cereţi pretutindeni şi la depozitul general, editura «Eminescu» Str. Ing. Anghel Saligny 2, aventurile extraordinare ale lui Arsène Lupin, cu lei 20 volumul 20 lei, precum şi ultima lucrare apărută.

SECRETUL OMULUI
INVIZIBIL

A apărut:

LUDWIG LEWISOHN

ISRAELE INCOTRO?

ROMAN

TRADUCERE DE
EMANUEL CIOMAC

Această lucrare pasionantă, care a avut un enorm răsunet, atât în Statele Unite, cât şi în Franţa, unde a fost tradusă, sub titlul «Israël où vas tu?» ar avea aproape caracterul unei auto-biografii. Ca şi autorul, eroul principal aparţine unei familii de emigranţi evrei din Germania. Ca şi autorul, eroul a avut o cultură şi o formaţiune pur americană. Asemenea unuia altuia, amândoi au crezut că şi-au găsit o ţară şi un neam. Asemenea unuia altuia, amândoi n'au întârziat de-a vedea că s'au înşelat. Sunt pagini de o înaripată inspiraţie şi de o patetică măreţie.

Cereţi la toate librăriile precum şi
la Editura «EMINESCU»
Bucureşti I. Str. Anghel Saligny 2

CELE 6 ZILE

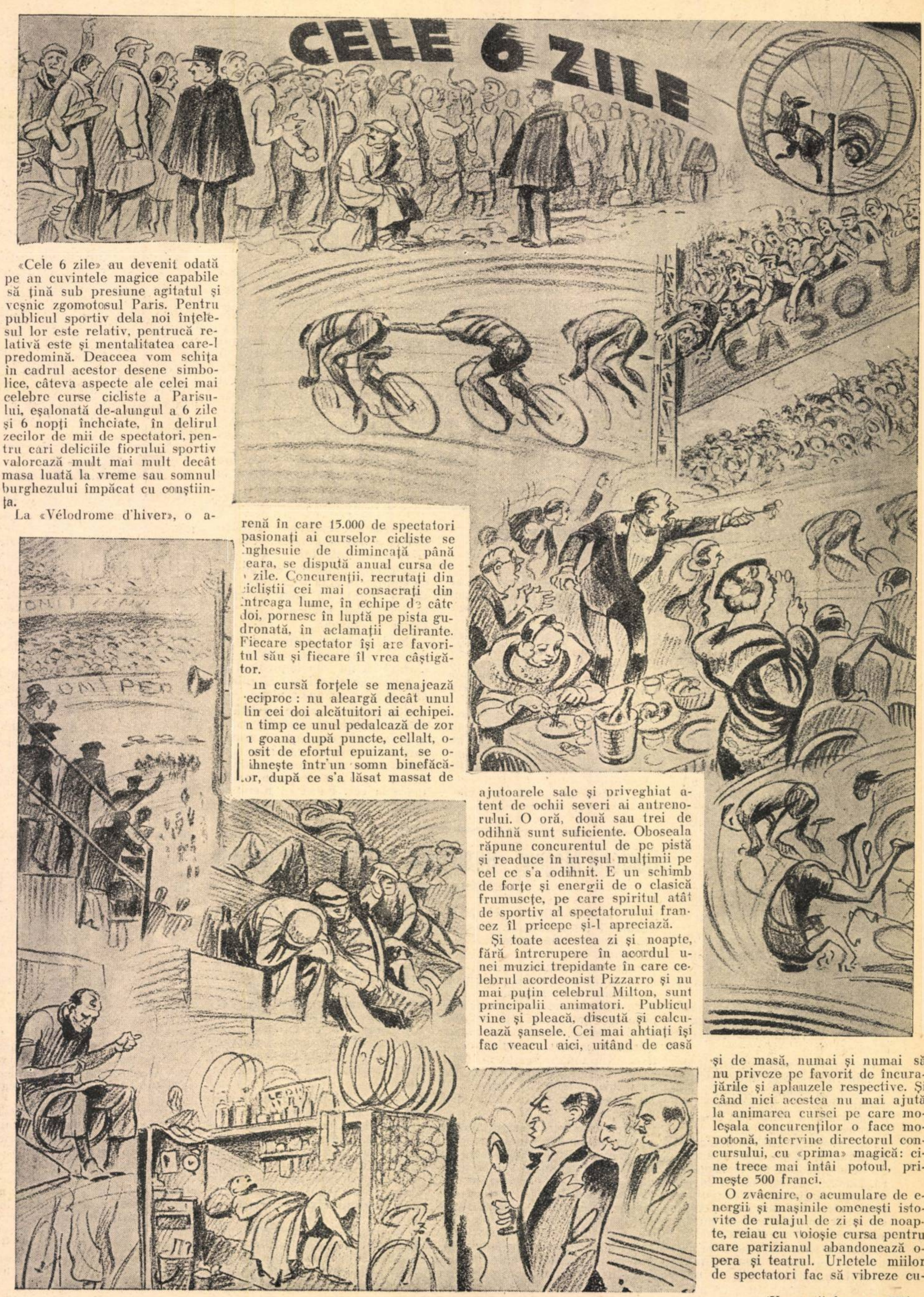

«Cele 6 zile» au devenit odată pe an cuvintele magice capabile să țină sub presiune agitatul și veșnic zgomotosul Paris. Pentru publicul sportiv dela noi înțelesul lor este relativ, pentrucă relativă este și mentalitatea care-l predomină. Deaceea vom schița în cadrul acestor desene simbolice, câteva aspecte ale celei mai celebre curse cicliste a Parisului, eșalonată de-alungul a 6 zile și 6 nopți încheiate, în delirul zecilor de mii de spectatori, pentru cari deliciile fiorului sportiv valorează mult mai mult decât masa luată la vreme sau somnul burghezului împăcat cu conștiința.

La «Vélodrome d'hiver», o arenă în care 15.000 de spectatori pasionați ai curselor cicliste se nghesuie de dimineață până eara, se dispută anual cursa de zile. Concurenții, recrutați din icliștii cei mai consacrați din ntreaga lume, în echipe de câte doi, pornesc în luptă pe pista gudronată, în aclamații delirante. Fiecare spectator își are favoritul său și fiecare îl vrea câștigător.

ın cursă forțele se menajează eciproc: nu aleargă decât unul lin cei doi alcătuitori ai echipei. n timp ce unul pedalează de zor ı goana după puncte, cellalt, oosit de efortul epuizant, se oihnește într'un somn binefăcăor, după ce s'a lăsat massat de ajutoarele sale și priveghiat atent de ochii severi ai antrenorului. O oră, două sau trei de odihnă sunt suficiente. Oboseala răpune concurentul de pe pistă și readuce în iureșul mulțimii pe cel ce s'a odihnit. E un schimb de forțe și energii de o clasică frumusețe, pe care spiritul atât de sportiv al spectatorului francez îl pricepe și-l apreciază.

Și toate acestea zi și noapte, fără întrerupere în acordul unei muzici trepidante în care celebrul acordeonist Pizzarro și nu mai puțin celebrul Milton, sunt principalii animatori. Publicul vine și pleacă, discută și calculează șansele. Cei mai ahtiați își fac veacul aici, uitând de casă și de masă, numai și numai să nu priveze pe favorit de încurajările și aplauzele respective. Și când nici acestea nu mai ajută la animarea cursei pe care moleșala concurenților o face monotonă, intervine directorul concursului, cu «prima» magică: cine trece mai întâi potoul, primește 500 franci.

O zvâcnire, o acumulare de energii și mașinile omenești istovite de rulajul de zi și de noapte, reiau cu voioșie cursa pentru care parizianul abandonează opera și teatrul. Urletele miilor de spectatori fac să vibreze cu-

(Urmează în pag. 337)

Campanie electorală modernă

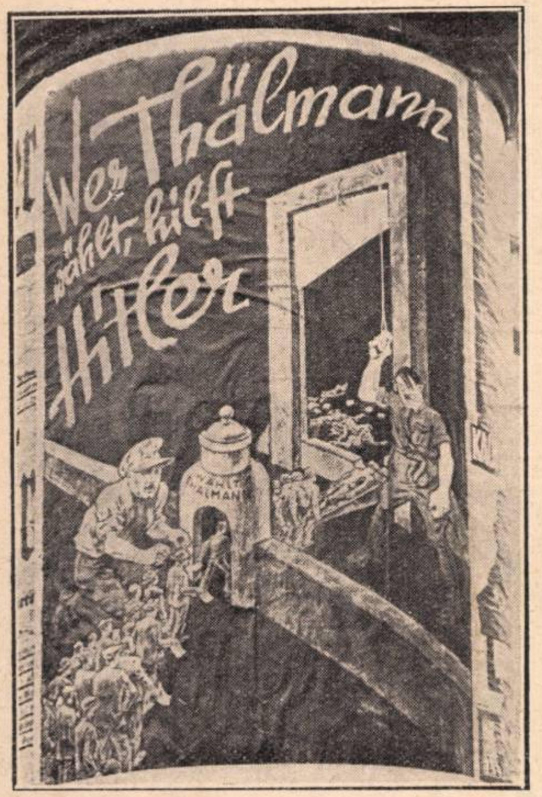
Wer Thälmann wählt, hilft Hitler
THÄLMANN

Campania prezidenţială în Germania care între primul şi al doilea scrutin a durat o lună de zile şi care s'a terminat la 10 Aprilie cu realegerea în capul trebilor Reichului a bătrânului mareşal von Hindenburg, a fost şi de o violenţă rară (din partea adversarilor lui Hindenburg, e drept) dar şi de o desfăşurare de ingeniozitate cum rar îşi poate închipui cineva. A fost o risipă de fantezie, de ironic, de glumă, de lacrimi picurate printre rânduri, de tragedie câteodată care a pus la contribuţie tot ceeace posedă Germania ca talent al penelului, creionului sau peniţei. Cei mai celebrii desenatori ai Reichului, cei mai ascuţiţi ironişti ai penelului, marii caricaturişti au fost întrebuinţaţi pentru a transforma o ideie în imagini, cari transpuse apoi în milioane de afişe, au inundat Germania dela un capăt la celălalt al ţării.

Reproducem aci pentru cititorii noştri unul din placardele cari s'au lipit cu sutele de mii pe străzile Berlinului, întru susţinerea candidaturii lui Hindenburg.

Se ştie că adversarii săi erau Hitler (reacţionar revanşard) şi Thälmann (comunist), Pe afiş scrie: «Cine dă votul lui Thälmann ajută pe Hitler». Iar desenul făcut de unul dintre cei mai celebrii desenatori ai Germaniei, arată — într'un mod extrem de sugestiv după cum se vede — cum cei cari ajută comunismul dând votul lui Thälmann, votează în realitate, fără să-şi dea seama, chiar pe duşmanul lor cel mai înverşunat, Adolf Hitler, care va fi, împreună cu partidul său, beneficiarul situaţiei creiate după urma turburărilor produse de comunism.

Turma de alegători cari dau votul lui Thälmann vor cădea pradă sigură lui Hitler cari îi aşteaptă în spate mânuind ghilotina.

Ororile inchiziţiei moderne

(*Continuare din pag. 322*)

minică dimineaţa, pela 9 ori 10. Imi vorbi mai întâi cumsecade. Eu însă îi răspunsei că n'am nimic de spus. Interogatoriul dură până la ora două după amiază».

Poliţia nu reuşia, totuşi, să-şi atingă scopul. Aţâţaţi însă de dorinţa să răspundă întrebărilor ziariştilor, anchetatorii se hotărîră să facă o încercare «supremă».

Am fost desbrăcat şi aşezat pe o masă cu faţa în jos, cu capul atârnat peste masă.

Dintr'o parte eram ţinut de un braţ şi de cap, în timp ce un alt poliţist mă ţinea de celălalt braţ.

Insfârşit, un al treilea agent mă ţinea de picioare. Am putut observa că detectivul italian ţinea o măciucă de cauciuc în mână.

«M'au bătut cu cauciucul pe spatele gol, până pe şale, timp de 45 minute ori un ceas, fiind întrebat din când în când: «Acum, vrei să vorbeşti?»

Răspundeam mereu: «Nu am nimic de spus». Insfârşit pentru a pune capăt supliciului, am gemut: «Voiu spune tot ce vreţi, dacă îmi daţi drumu».

Atunci mi-au dat voie să mă ridic. Dar detectivii mă ameninţau încă cu măciucile. Am declarat:

«Nu ştiu ce vreţi să auziţi de la mine. Dar scrieţi tot ce poftiţi şi eu o să semnez». Atunci îmi dădură pentru prima oară să beau şi mi-au permis să comand ce doresc de mâncare.

«Locotenentul intră şi detectivii îi anunţară că am mărturisit.

Patru detectivi mă transportară imediat, în automobil la locul unde fu descoperit trupul soţiei mele. Imi indicară colţul exact: le-am declarat că nu fusesem aici în viaţa mea.

După o serie nesfârşită de chinuri şi întrebări, revenirăm la Postul central de poliţie, unde mi se arătă semnătura ce o pusesem în josul unei declaraţii al cărui conţinut nu îl cunoşteam. Cuprinsul îl aflai, abia a doua zi din ziare».

Iată şi ultimul act al tragediei.

Luni după amiază, Tony fu transportat în stare desperată la spital unde îngrijirile medicilor şi infirmierelor nu-i pot uşura durerea inflamaţiei şalelor.

Mărturiile abundă în a spune că rănile lui Tony erau groaznice. Poliţia temându-se de un scandal public, făcu să dispară foaia de observaţie medicală din infirmerie.

Nu exista nici o dovadă contra lui Tony. Revolverul pe care-l avea el acasă nu se potrivea cu calibrul glontelui care o ucisese pe soţia lui.

Achitarea tânărului era aproape sigură. In ziua procesului, însă, se anunţă că Tony fu găsit în celula lui, spânzurat cu cureaua de tavan.

Cu dânsul mai stăteau doi codeţinuţi. Interogaţi, aceştia declarară că nu l-au împiedicat pe Tony să se sinucidă. Gardienii afirmă că n'au auzit nimic.

Moartea lui Tony e trecută în arhiva poliţiei new-yorkeze ca fiind sinuciderea unui asasin, care s'a temut de pedeapsă. O lume protestează însă, şi spune că s'a comis o nedreptate strigătoare la cer. Păcat că nimic nu poate limpezi tragedia petrecută.

Doctorul Magnus Hirschfeld, făcătorul de minuni

(*Continuare din pag. 323*)

tru a cădea la fiecare clipă în mormăeli respingătoare. Abia acum începi să le examinezi cu atenţiune.

Sunt în momentul acesta — două noaptea — vre-o şaptesprezece. Impărţiţi perechi, pe tripeduri ori la mese. Ciocnesc pahare cu şampanie, îţi servesc priviri galeşe, se alintă. Un jazz spiritual porneşte cuplurile la dans. Un tango nemţesc... Paşi greoi, torsuri pătrate cu coapse compromise (et pour cause) cari nu exprimă nici o pasiune, nici a langoare...

După o scrutare stăruitoare a gesturilor, după ce-ai identificat şi glasurile, îţi dai seama că ai de-aface cu nişte simpli găligani teutoni, cu coloana vertebrală machiată (şic !) cu o sumedenie de artificii pentru iluzii tactile. Rochiile, de crêpe de Chine, de voile georgette, de tuile, în cari îşi ascund asprimile musculare au reflexe, sub lumina becurilor colorate, în stare să deruteze. Câteva clipe însă de intimitate rup orice văl de mister.

Totuş, iată o femeie superbă, Ochi negri scăpărători, păr incendiat, un gât ondulos. Mâini rafaelice. E singură în faţa unui cocktail şi fumează blazată. Prima... femeie de cabaret, pe care ai admira-o ori unde, nu numai constrâns de comparaţie prin contrast. Un exemplar aproape fatal. Un vecin de masă gelos de contemplarea mea îmi năruie iluzia.

— Este **celebrul** Hansi Sturm, cel mai reuşit travestiu de aci.

Trebuia să mi se risipească încântarea. Altfel aşi fi invitat-o, poate, la dans pe Hansi Sturm.

Ce proaspăt e aerul străzii! Ce odihnitoare este liniştea trotuarelor. Nu-ţi sunt hărăzite însă decât câteva clipe de respiraţie proprie.

La primul colţ de stradă, te întâmpină o femeie. Iţi face propuneri. A alunecat însă pe o silabă un accent mascul. Intr'adevăr: e un bărbat hidos, înspăimântător sub fardul care se luptă să-i ascundă sbârciturile. Poşeta îi atârnă, pe braţ, ca un stigmat de blestem. Nu îndrăzneşti, cu toate acestea să-l scuipi. Ochii par să exprime atâta deprimare...

O, nu ! E desgustător. Taxiul mă duce acasă, în plin miez Charlottenburg, centru de veche aromă studenţească.

*

Lucrările doctorului Magnus Hirschfeld şi ale colaboratorilor săi au adus fără îndoială servicii eminente medicinei şi chirurgiei.

In legătură directă cu instituţiile Statului, conducătorii institutului, sunt o adevărată providenţă pentru bolnavii cari în contact cu dânşii îşi recapătă pofta de viaţă, sănătatea morală şi de cele mai multe ori, un echilibru sexual, pe care cine ştie ce cauze obscure l-au declanşat fără a atinge nici una din celelalte facultăţi intelectuale şi cari odată dispărute redau societăţii fiinţe — câteodată — extrem de preţioase.

Râzi...

(*Continuare din pag. 332*)

şi eu cum sună râsul meu voluptos.

Şi Suzi, aplecând căpşorul, arăta gâtul slăbit al unui copil rachitic şi isbucnea într'un râs voios, inimos şi tare. Iar domnul Anselmo o asculta fericit, desfătându-se la râsul acesta sglobiu, însă când privea gâtul slăbuţ al fetiţei îl podideau lacrimile. Dădea din cap şi suspina:

— Cine ştie ce fericit am fost în clipele acelea, Suzi: Dumnezeu ştie, ce fericit sunt în vis, când râd aşa...

Dar domnului Anselmo îi era sortit, din nefericire, să piardă şi aceasta ultimă iluzie.

Printr'o simplă întâmplare, se brodi odată să-şi aducă aminte ce anume visase şi-l făcea să râdă în toate nopţile.

Văzu o scară largă, pe care mergea şchiopătând, rezemat de baston, un oarecare Torello, vechiul lui coleg de birou, cu picioarele ca două seceri. Inapoia lui Torello, cobora şeful de birou, cavalerul Ridotti care se căznea să-i smuncească lui Torello acest baston. Torello nu mai putea să se mişte din loc şi căuta să prindă treptele cu amândouă mâinile, dând din picioare ca un măgar scos din fire, spre a se apăra de tortura superiorului său.

In clipa aceasta, domnul Anselmo se trezi. râsul se opri, brusc, pe buzele sale. Simţea că i se opreşte răsuflarea de groază. Doamne, de asta râdea el aşa mult ? De o asemenea nerozie?

Gura lui schiţa o grimază de scârbă: privi, tâmp. înaintea lui. Aceasta era toată fericirea pe care o încerca el, în vis! O, Dumnezeule!

Insă spiritul lui filosofic care vorbea înlăuntrul său de mulţi ani, îi veni şi de astă dată într'ajutor, arătându-i că e foarte natural, ca el să râdă de nişte prostii. De ce altceva ar fi putut să râdă? In situaţiunea şi sub pielea sa, într'adevăr, numai un prost putea râde.

DE PRETUTINDENI

Bine că s'a întâmplat numai atât!...

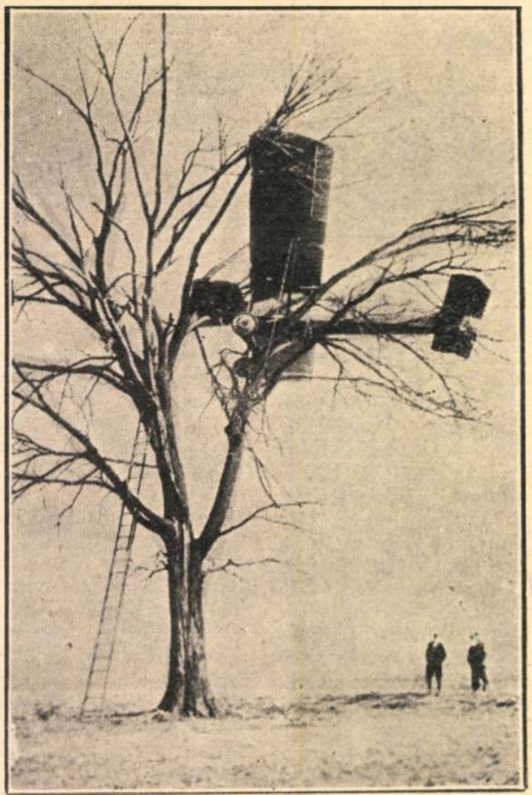

(Foto New-York Times, Ltd., Berlin)

Un fapt unic în analele aviaţiei s'a petrecut la Vincennes (Franţa) unde un avion de turism a aterizat într'un copac ale cărui crengi uscate au isbutit să-l oprească în plina lui viteză cruţându-l de o prăbuşire brutală, care ar fi făcut fărâme avion şi pasageri. Pilotul a scăpat fără o sgârietură şi s'a dat jos din... corcoduş pe o scară.

Cea mai vastă gară din lume

Nu o căutaţi în America, nici în altă parte: e gara Juvisy. O mică localitate din apropierea Parisului, renumită prin observatorul astronomic pe care-l instalase acolo Camille Flammarion şi care din cauza apropierii Parisului este un nod foarte important de legătură a diferitelor linii ferate cari converg în capitala Franţei. Ea are trei kilometri lungime şi posedă, cu căile sale de triaj, 80 de rânduri de şine, pe cari circulă *800 de trenuri pe zi.* Nenumăraţi acari trebuie să dirijeze aceste convoaie, cari se urmează, se încrucişează şi se... întreîncrucişează. Munca acestor acari, ceva mai încordată ca a faimosului nostru Ion Păun, cel cu deraierea dela Vintileanca, merită o menţiune specială: e metodică, impunătoare, fără un moment de răgaz, e formidabilă.

Sensul unic «la peşti»

Un inginer scoţian, Mac Millan, studiază mijlocul de a stabili sensul unic... la peşti. D. Mac Millan este de părere că, milioanele de peşti cari coboară, în fiecare an, în fundul mării, nu cunosc bunele direcţii pe cari trebuie să le ia şi se pierd în canale industriale, în cari pier fără glorie şi fără utilitate, în ţevi de turbine. Cât ar profita lumea (şi chiar... peştii) dacă oaspeţii mărilor şi marilor râuri ar putea fi îndreptaţi pe... calea cea dreaptă, unde pescarii i-ar putea primi în linişte, siguri de a-i transforma în conserve.

Inginerul scoţian a imaginat un sistem de a trece prin apă anumiţi curenţi electrici, silind peştii să ia calea cea mai bună, bună pentru noi...

O otravă utilă : nicotina

Nicotina este, toată lumea o ştie, otrava conţinută în tutun.

Deşi vătămătoare sănătăţii fumătorilor, nicotina este, totuşi, un preţios auxiliar pentru cultivatori, horticultori, viticultori şi veterinari. Ea este, într'adevăr, în momentul de faţă, unul din cele mai bune mijloace de apărare contra insectelor de câmp. In afară de aceasta ea este extrem de eficace în domeniul medicinei veterinare.

Nicotina conţine un admirabil insecticid, deci un excelent mijloc preventiv şi curativ.

Insecticid intern, ea lucrează prin ingestiuni (reacţiuni stomacale), ca diferitele arsenicale.

Prin urmare, tot ştiu ceva fumătorii.

Originea «golf»-ului.

Cine a inventat jocul aristocraţilor — golful —: Englezii sau Americanii? Mare luptă între cele două naţiuni, pentru paternitatea originii! Pentru a pune capăt unor certuri cari nu mai conteniau, un scriitor londonez publică următorul «istoric» despre golf.

«In anul 1492, un păstor plimbându-se pe ţărmul mării în Scoţia, la 11 mile depărtare de Dundee, asvârli cu ghioaga lui ciobănească o bucată de piatră care căzu într'o gaură. De aci pare că s'a născut jocul de golf, aşa cum e practicat astăzi şi pentru care se cheltuesc anual, în Statele Unite, 300 milioane de dolari. Numele acestui păstor era *John Golf* şi ghioaga lui de cioban a dat naştere bastonului special de astăzi».

Sportmenilor nu le rămâne decât să accepte această versiune. Dacă vor.

Câte limbi se vorbesc în lume

Cifrele asupra numărului limbilor curent vorbite în toată lumea, variază după cunoştinţele geografice şi etnografice ale statisticienilor şi după importanţa pe care aceştia o acordă diferitelor idioame în clasamentul general.

După calculele cari par cele mai complecte, s'ar părea că există *2796* limbi demne de acest titlu. Cele 860 graiuri principale se repartizează astfel : Europa 48; Asia 153; Africa 118; cele două Americi 424 ; Oceania 117.

De unde au mai găsit oamenii atâtea moduri de exprimare, milioane de silabe şi ritmuri, Dumnezeu ştie

O statuie gigantică a lui Lenin

Se anunţă din Moscova că guvernul sovietic a hotărît să ridice la Leningrad un monument în onoarea lui Lenin, care va fi înalt de o sută de metri şi construit după modelul statuii libertăţii din New York.

Guvernul sovietic a pus la dispoziţie zece milioane de ruble pentru executarea acestei opere. La concursul pe care l-a deschis, pot participa sculptorii străini şi sovietici; un premiu de zece mii de ruble aur se va atribui proectului clasat cel dintâi.

Mici, dar ai dracului!

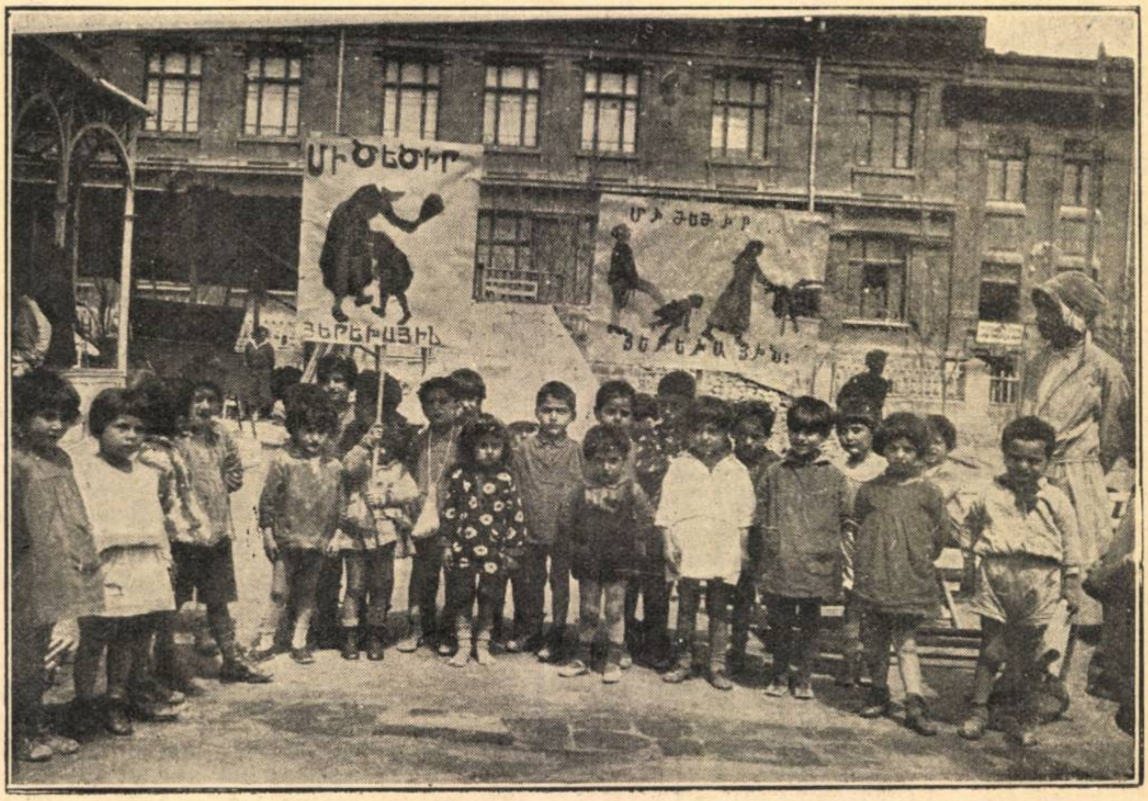

(Foto New-York Times, Ltd., Berlin)

Micii şcolari armeni au făcut la Eriwan, capitala ţării, câteva energice demonstraţiuni de stradă, împotriva bătăii în... grădiniţele de copii. După cum vedeţi, ţâncii au purtat cu energie placardele de protest împotriva severităţii profesorilor. Şi în cele din urmă şi-au văzut satisfăcute doleanţele...

BIBLIOTECA UNIVERSITĂȚII -IAȘI-

JOCURI

Cuvintc încrucișate

«CORRIDA DE TOROS»

de Al. Dobrinescu-Aledo
Bârlad

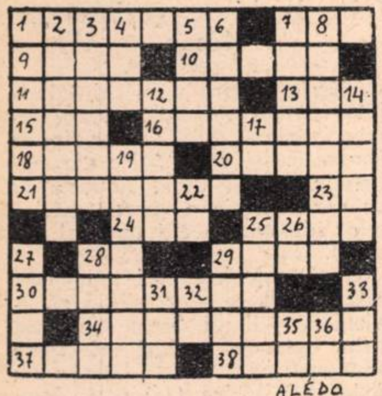

ORIZONTAL: 1) Cel care în luptele cu taurii trebue să omoare animalul; 7) Inșelătorul (fig.); 9) Calitatea imaginațiunii care dă ideilor o turnură comică sau originală; 10) Mic oraș în sudul Spaniei, căruia i se datorește meritul creației tauromachiei moderne; 11) Port militar în Franța; 13) Dispoziție (fig.); 15) Epoci fixe; 16) Autor dramatic francez (1822—1901); 18) Cușcă cu tauri în arenă; 20) Numele popular al aconitului; 21) Formau o unire de mai multe lucruri (fig.); 23) Notă muzicală; 24) Pronume inversat; 25) Comună în Franța; 28) Prefix ce indică o repetire; 29) Cuceritor arab al Spaniei în evul mediu; 30 Oraș spaniol, cu o reședință regală sub Filip II; 34) Ceată de toreadori; 37) Numele a două principate germane; 38) Operă care apare în fiecare an.

VERTICAL: 1) Bucată de stofă stacojie cu care toreadorii excită taurii; 2) Plini de amor; 3) Toreador spaniol; 4) Măsuri agrare; 5) Infrumuseța; 6) Poet și autor dramatic francez (1609—1650); 7) Cătun format din mici moșii iobăgești (Tr.); 8) Toreador care întâmpină pe taur și-l obosește cu fluturarea capelor lor; 12) Nume dat de musulmani diavolilor; 14) Vechea capitală a unei țări, subjugată de Sparta; 17) Inceputul și sfârșitul unui bairam; 19) Arhitect grec din sec. V i. Cr.; 22) Fluviu în Franța; 25) Compozitor francez (1816—1878); 26) Embrion; 27) Animal cu care se luptă toreadorii; 28) Oraș rusesc în Marea Caspică; 29) Comună în județul Putna; 31) Bucată de fer perpendiculară pe varga ancorei; 32) Jilav; 33) Trăsură elegantă: 35) O jumătate de lună sau două săptămâni; 36) Notă muzicală.

N. B. — Pentru facilitarea soluționării jocului se va cerceta articolul d-lui profesor **Gino Luigi**, intitulat «Tauromachia», publicat în «Oglinda Lumii No. 6.

Joc în triunghiu

de *Pincu A. Saul-Piasa*
Focșani

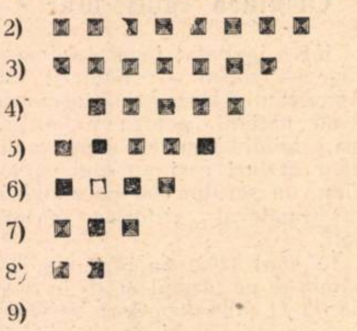

ORIZONTAL: 1) Țară în Europa; 2) Provincie în Turcia asiatică; 3) Oraș și port în Grecia, victoria flotei anglo-francezo-ruse asupra celei turco-egiptenă; 4) Model legal de măsuri, greutate și monede; 5) Ursuz; 6) Potolesc; 7) Fluviu în Europa; 8) Conjuncție; 9) Vocală.

VERTICAL, la fel.

Golf de cuvinte

de *Nae Iliescu*, Loco

Unui om AVUT i s'a INFUNDAT, pentrucă a vândut unui PREOT CATOLIC pe un preț destul de SCUMP o pereche de boi. De atunci bietului om a început să-i meargă rău și în scurt timp a ajuns CERȘETOR.

Soluțiile jocurilor din „O. L“ No. 15

JOC DE CUVINTE INCRUCIȘATE

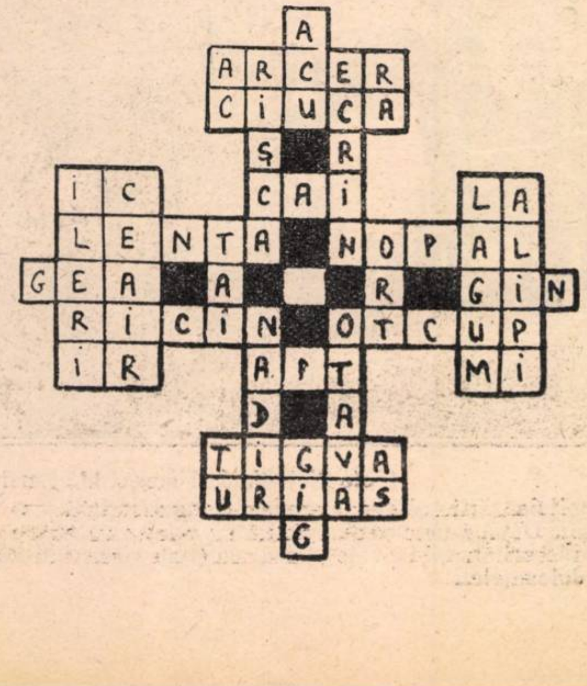

RECONSTITUIRE

ȘIPCA

JOC ISTORIC

1) Ioan Filipescu; 2) Lusitania; 3) Caterina II și Margareta de Waldemar; 4) Belgrad; 5) Lethe.

AU DESLEGAT TREI JOCURI

Dan Preoțescu-Govora (Craiova), Cișmaș Sabin (Turnu-Arad), Pincu A. Saul-Piasa (Focșani), Ionel Victor Dragotă (Craiova), Mercic Ion (Craiova), Mitiță Popescu (Craiova), Daniela Ialomițeanu (Buzău). Ionel G. Preda (Misleanu-Ialomița), Mircea-Gelu Michăilescu (Vaslui). Ionel Gh. Stoicescu (Râmnicul Vâlcea), Jean D-trescu-Goiceanu (Constanta), Nicușor N. Comănescu (Tg. Ocna), plut. major N. Gurău (Roman), Agripina Bucătariu (Roman), plut. major Bucătariu (Roman), Macoveiu V. Stelian (Cernăuți), Dorondoc Ovidiu (Galați), Chiriac Spiridon (Galați), Teodor și Anna Stoicescu (Ploești), Ioan Vanjensky (Focșani). Ionel Ionescu (Băicoi). Florin Tasse (Craiova), Al. Dobrinescu-Aledo (Bârlad), Rică Timoftescu (Turnu-Severin), Fănică Nicolaescu-Bals (București), Suciu Stefan (București), Ionescu G. C-tin (Iași), Ioan G. Popescu (Brănești-Dâmbovița), Avram I. Avram (Ploești), Carola Avram (Ploești), Jean L. Lazăr (Ploești), maior Pompiliu Popovici Anibal (Arad), Nellu Stănescu Georges T. Avramescu (București), Otilia Avramescu (București), Nicolae L. Petrescu (București Ilie T. Lupița (Caracal), Octav Badiu (Drăgășani), Ioan Aurel Gheorghiu (Ploești), Silvya Segall (Ploești). Cocuța Gheorghiu (Ploești). Rodica Vasiliu (Ploești), Costel Vâlcu (Ploești), Leibușor Isac (București), George V. Țițeica (Padnia-Buzău).Valeria Iliescu (Buzău), Ionescu T. Ștefan (Galați), Petroșanu Dragoș (Mihăești-Vâlcea), Șt. Gh. Ștefănescu (Pitești), Gheorghe A. Nicolaescu (Ploești), Eustațiu Mărculescu (Buzău), Leocadia căpitan Enescu (Buzău). Cernancă P. Ștefan (Craiova), Alex. dr. Gicu Popescu (Calafat), Carth. Constantinescu (Oradia), R. H. Simion (București), Renée Mălăeru (București), Alexandru Ștefănescu (București), Gh. Calimachi (București), Aurel Stern (București), Constantin Teodorescu student (București), Rădulescu Alexandru (Iași), Teodor Bărbulescu (Cluj), Ștefan P. Cărămidaru (Cluj), Ioan Ionescu (București), Romașcanu Ștefan (Iași), Clemansa Ionescu (Focșani), lt. Eșanu Ioan (Cernăuți).

AU DESLEGAT DOUA JOCURI

Ruemele C. Carol (București), Nicolaescu M. Corneliu (Buc.), Tudor T. Emilian (Botoșani), Mircea Dănilă (Botoșani). Ionel Stoicescu (Arad), Brelea Costică (București), Sylvia Grigorescu (Buc.), Rubens König (Buc.), Nicu Vasilescu (Ploești), Toma Popescu (Ploești), Traian Michăilescu (R.-Sărat), Gusty Schlag (Buc.), Victor Marinoiu (Galați), Sandu Weisberg (Galați), Iorgu Vasilescu-Iov (Oradia), căp. Ioan Vasiliu (Galați), Ioan Popescu (Pit.), Nestor Anton (Iași), Ioan Munteanu student (Iași). Aurora Aronescu (Iași), Aurel Ștefănescu (Oradia), Zoe Pârvulescu (Buc.), Teodor și Ion Ionescu (T. Sev.), Timișoreanu Vasile (Oravița), sublt. Constantin Ionescu (Chisinău) Calman H. Iancovici (Chișinău), Titi Vasiliu și Gheorghe Zaharescu (Buc.), Maria Panaitescu (Galați), Iancu Iancovici (Huși), Panait Istudor (Iași), Zizi Samovici (Timișoara), Victor Calmanovici (Timișoara). Dragomir Leon (Iași), Anton și Nina N. Ștefan (Oradia). I. Wolfsohn (Bacău), Aurel Weissman (Bârlad). Grossmann Samy (Buc.), Rotilde Weisberg (Cernăuți). Ștefan Popescu (Galați). Nae Ștefăniu (Craiova), Sandu Stoicescu (Buc.), Leon Rosenberg (Buc.), Herman Corneliu și Theodor Busuioc (Buc.), T. Popovici (Oradia), Nicolae și Aurora Constantinescu (Cluj), Preda G. Ionescu student (Cluj), Alexandru Marian Teodorescu (Buc.), Traian Calistrat (Buc.). Sărățeanu Mihail (Focșani), Timofteiu Al. Ionescu (Iași).

AU DESLEGAT UN JOC

Miron G. Popescu (Buc.), Cociaș Grigore Răducu (Săliște-Sibiu), Traianel Vijoli Recea (Săliște (Sibiu), Lică I. Constantinescu (Roșiori de Vede-Teleorman), Toteluș Emanoil-Temea (Buc.), Ionescu G. Mircea (Buc.), Mihail I. Gaidaroff (T.-Severin), Anton St. Ștefănescu (Craiova), I. Finkelstein (Focșani), Haralambie Ionescu (Focșani), căp. Ion Petrescu (Sibiu), Herman Herșcovici (Roman), Ion Ionescu (R.-Vâlcea), Orășanu Mișu (Cluj), Traian Popescu (Cluj), Alex. și N. Ionescu (Alba Iulia), Anton Eliade-Anel (Buc.), Grigore Pascanu și Dumitru Constantin (Buc.), Petrescu Ioan (Craiova), Tică Panaitescu (Vaslui), Oscar Niculescu (Sibiu), Gh. Ionescu (Nicorești-Tecuci), Jean Florescu (Galați), Gogu Neagu (Buc.), Simonel Orenstein (Focșani), căp. Jean Teofil Teodorescu (Timișoara), Grigore Vasilescu (T, Severin), Iosif Feldman (Iași), Teodor Neacșu (Iași), Bella Wexler (Buc.), Ionel G. Ionașcu (Buc.), Herman P. Klein (Buc.), Gică Ionescu (Lugoș), Tudor Păunescu (Sibiu), Traian Popovici (Oradia), Gh. Dumitrescu-Ghedu (Buc.), Petre Ionescu (Caracal), Ion Dragu (Focșani), Nae Rădulescu (Focșani), Heinrich Goldmann (Cernăuți), Romeo Tomocică și Varvara Cristescu (Chișinău), Alexandra și Mariana Chivulescu (Iași), Mielu Gheorghiu (Buc.), Rozmie Marcovici (Buc.), Gheorghe N. Iliescu (Buc.), Sandu Borceanu student (Cluj), Ion Ionescu (R.-Vâlcea), Eustațiu Petrescu (Ploești), Vasile Iordănescu (Buc.), Dorel Calimachi (Iași), Chifu T. Ionel (Iași), Samuel Pin-

„Oglinda Lumii“ No. 17
BONUL JOCURILOR

O ceremonie poetică milenară

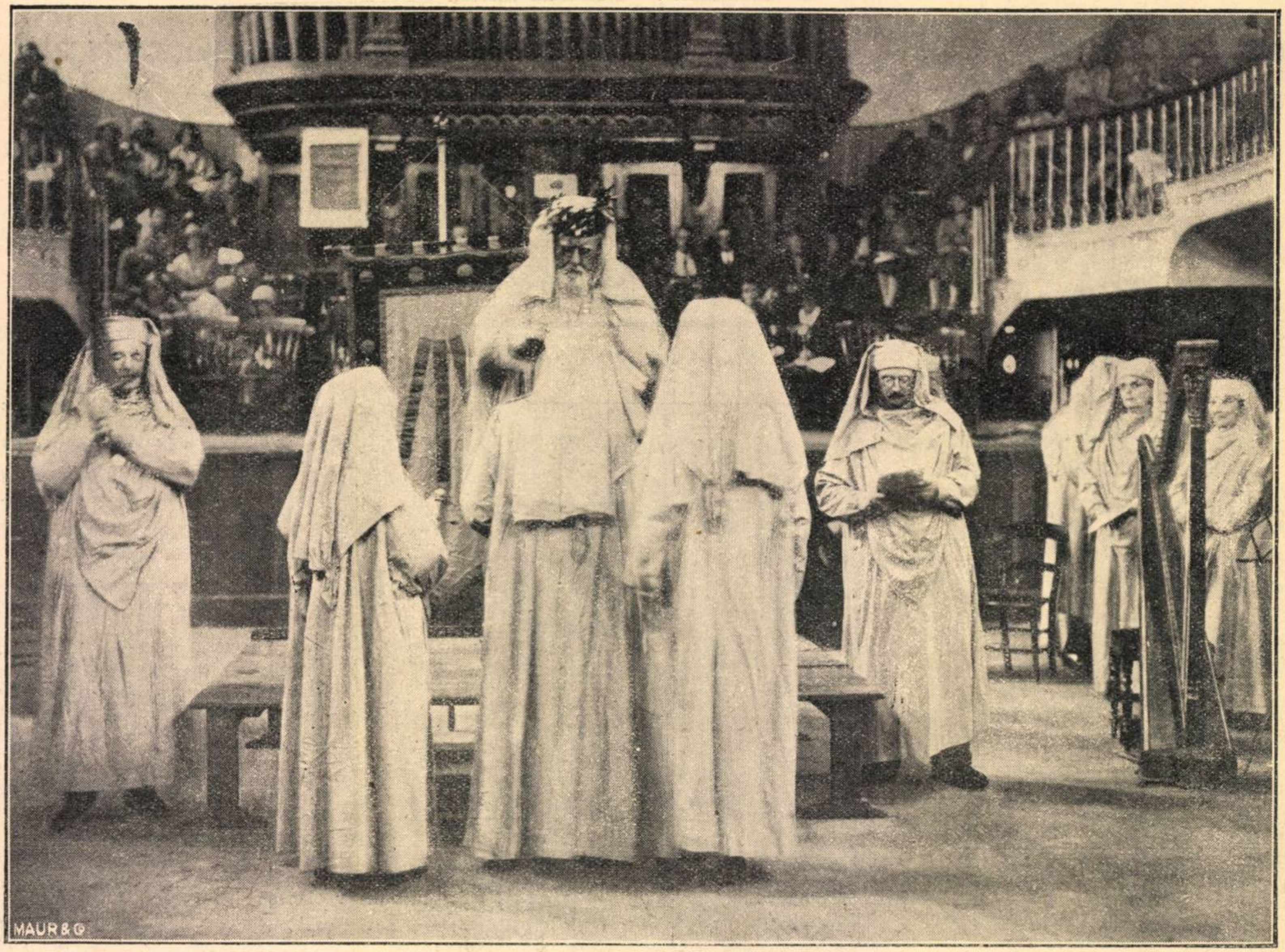

(Foto excl. Keystone)

După o pauză de o mie de ani s'a reluat în districtul Cornwall din Anglia ceremonia poetică a încoronării barzilor din comitat care coincide cu venirea primăverii. Vedem, pe fotografia noastrá, pe venerabilul șef al barzilor, dr. Henry Jenner, încununând pe nouii barzi.

Soluțiile jocurilor

cu (Galați), Băcilă T. Moise (Timișoara).

AU MAI DESLEGAT JOCURILE DIN «OGLINDA LUMII» No. 14

D-na Coca E. Scarimba (T.-Severin), Mircea Gelu Michăilescu (Vaslui), Alexandru Ștefănescu (Buc.), Ionescu G. Constantin (Iași), Vlad și Rodica Anghel (T. Măgurele), Clemana Ionescu (Focșani), Pincu A. Saul-Piasa (Focșani), Timișoreanu (Oravița), Nicușor T. Popescu (Cluj).

*

Prin tragere la sorți au câștigat premii constând în cărți din editura «Eminescu»:

1. Locotenent Eșanu Ion (Cernăuți),
2. Alex. dr. Gicu Popescu (Calafat),
3. Octav Badiu (Drăgășani).

N. R. — **Expediția premiilor se face odată pe lună. Premiații din provincie sunt rugați să-și trimită adresele exacte spre a li se putea expedia premiile, iar cei din Capitală se vor prezenta personal la redacție spre a-și ridica premiile.**

Cele 6 zile

(Continuare din pag. 333)

pola majestuoasă, muzica își reîncepe melodia antrenantă și tot ce este ființă omenească în tribunile imense, nu gândește și nu suferă decât pentru ciclistul favorit.

Cursa s'a sfârșit. Invingătorii sunt purtați pe brațe, după turul de onoare pe care-l anunță la microfon popularul Beretrot. Publicul, care se obișnuise cu mediul în decursul celor 6 zile, se declanșează cu greu din tribune. A doua zi, Parisul își reia viața obișnuită, iar ziarele de mare tiraj anunță lansarea nouilor specialități: țigarete Kempen și bomboane Pijnenburg.

...Cele 6 zile.

POȘTA JOCURILOR

TOTELUȘ EMANOIL (București): Publicabil mai târziu... decât niciodată.

NEDESCIFRABIL: Sigur că, da, numai dacă e posibil ca un joc de cuvinte încrucișate, mai mărit să poată ocupa un spațiu în carte poștală. De preferat ideea dv.

LEIBUȘOR ISAC (București): Rugăm a trece pe la redacție Luni între 11-13. Cât despre cele ce ne scriți vă vom da toată satisfacția. Am luat măsuri contra acelui domn de care ne scriți.

IONESCU G. MIRCEA (București): Vom alege și publica din enigme, cât despre jocul infinit în spirală e slab. Mai încercați în gen, bineînțeles lucrând figurile în tuș. Jocul «Papagal» trebuia lucrat în tuș, careurile goale în figură și soluția aparte, iar nu cum ați lucrat dv., așa că-i facem loc cu plăcere la... marele coș.

BACILA T. MOISI (Timișoara): Jocul de cuvinte încrucișate e bun. Se va publica ulterior, deoarece avem multe jocuri care-și așteaptă rândul de multă vreme.

COCUȚA GHEORGHIU (Ploești): Idem.

IONEL AUREL GHEORGHIU (Ploești): Fantezia e bună. Se va publica.

NELLU STANESCU (Craiova): Se va publică într'unul din numerile viitoare. Munca d-v. depusă în acest joc întrezărește un mare talent. Așteptăm ceva nou.

MAIOR POP (Arad): Deși nu sunt lucrate în tuș, totuș se vor publica, bineînțeles, după ce le vom fi lucrat în tuș. Șarada e bună.

IONESCU G. CONSTANTIN (IAȘI): Publicabil «careul magic». Jocul de cuvinte încrucișate «Oul de Paști» a sosit cam târziu, când primisem un alt joc pentru sfintele sărbători.

M. GROSSU-MIGRO (Bârlad): Bun, se va publica la timp.

FANICA NICOLAESCU-BALȘ (București): Bune, se vor publica.

RICA TIMOFTESCU (T. Severin): Mai mult decât sigur că.. da. Bine înțeles la data de 1 Mai.

IONEL IONESCU (Băicoi): «Oul de Paști», vedeți mai sus la omonimul d-v. Cât despre «Cryptogramă» se va publica de Paști. Relativ la chestia de care ne scriți, vă putem anunța c'am luat toate măsurile necesare, contra acelui domn.

TH. STOICESCU (Ploești): Publicabile... mai târziu.

FLORIN TASSE (Craiova): Jocul de cuvinte încrucișate e foarte bun. Se va publica mai târziu.

ACTUALITATEA IN CARICATURA

Invidia culiselor

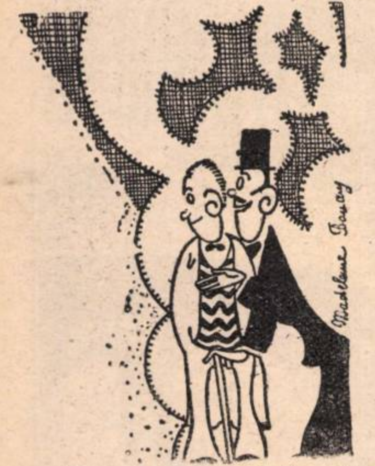

— Mă rog, d-ra vedetă mai e în scenă?
— Sigur. Nu auziți fluerăturile?

ACLIMATIZARE

— Tăticule, întreabă un drac de băiat, oare crocodilii pot suporta climatul nostru?
— Desigur, însă de preferință, atunci când sunt împăiați.

OBSESIA FARDULUI

Marița: — Didino, cratițele nu prea sticlesc.
Didina: — Sigur conița ar vrea să le dau și cu fard... cum face dumneaei când se boiește!...

DIALOG CONJUGAL

— Caști, și văd că te plictisești de moarte, îi spune o femeie soțului său.
— Ce vrei, soțul și soția nu fac decât o ființă și, oridecâte ori sunt singur, mă plictisesc.

CE TREBUIE EVITAT

— Soțul dv. merge mult mai bine, însă îi trebuie cât mai multă odihnă, și să fie ferit de orice emoție...
— Bine, doctore, o să încerc să nu-i provoc nici-o emoție. Dar vezi ca nici d-ta să nu-i trimiți imediat nota consultațiilor...

PENDULA VIEȚII

— Ce vrei, dragul meu, fiecăruia îi este sortit un ultim ceas.
— Da... din fericire, însă, nu vedem pendula.

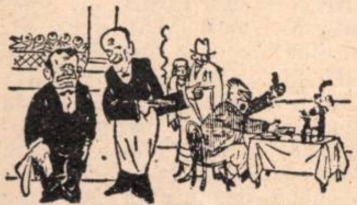

— Ce-a pățit clientul ăsta!
— E furios. Spune că a rupt al treilea cuțit, vrând să taie friptura.
— Pentru atâta lucru zbiară? Asigură-l că n'o să-i punem cuțitele la socoteală.

ARE DREPTATE

Procurorul. — Ai omorât victima, cu o lovitură sălbatecă de ciocan!...
Acuzatul. — Ce să fac, d-nule procuror. Nu toată lumea poate juca rugby!

FENOMENAL !

— Costică, uite o mie de lei cum puține sunt!
— Dar ce are, extraordinar!
— Cum mă? E a mea!

E PUȚIN LUCRU !

— Câine, spune, ai făcut vreodată un serviciu cuiva?
— Cred și eu... nu te-am luat pe tine în căsătorie?

TOT E MAI IEFTIN

— Va să zică, refuzi să-mi cumperi o blană: vrei să capăt guturaiu?
— Ferească sfântu'... deși m'ar costa mult mai puțin decât o blană.

Ce ți-e și cu copiii

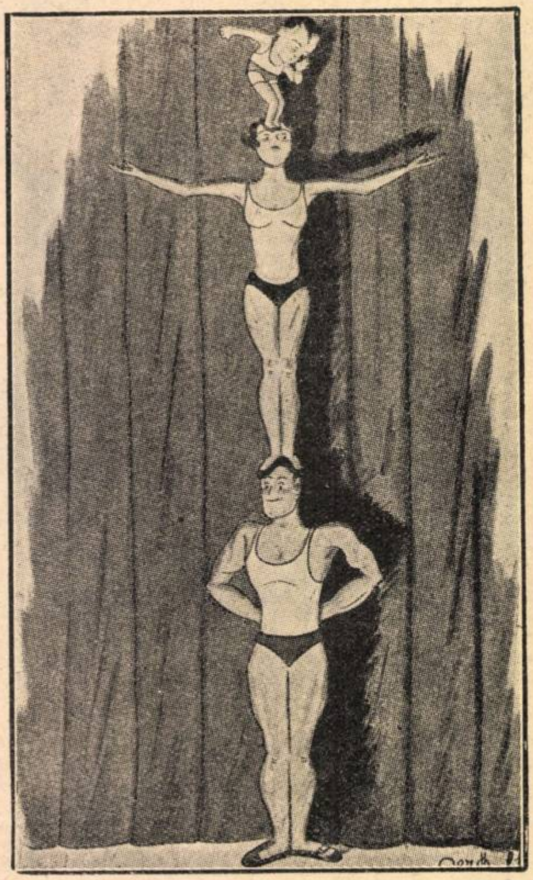

— Acum ți-a venit? Nu puteai să faci înainte...

DOVADA

— Sper, scumpul meu logodnic, că nu sforăi în timpul somnului.
— Oh! niciodată, draga mea...
— Dar cum ai ajuns să-ți dai seama?
— Am stat toată noaptea treaz, ca să mă asigur!...

AȘA SE EXPLICĂ

— Pare-se că doctorul are o simpatie deosebită pentru copilul dv.
— A da, e un om foarte recunoscător: nu uitați că băiatul a răspândit epidemia de scarlatină la școală.

LEGEA CHIRIILOR

Locatarul — 1000 lei pe lună, e prea scump. Nu mi-ați putea scădea chiria cu ceva?
Proprietarul — Bucuros, domnule, îți fac o reducere de 50%. De-acum înainte n'o să plătești decât 500 lei la fiecare 15 zile.

SFATURI FINANCIARE

— Bursa e o instituție foarte bună: te face să cumperi, necurmat. D-ta de ce nu cumperi?...
— Eu ași prefera să pot vinde.
— Și dece nu vinzi?
— Fiindcă n'am ce...

GALANTERIE

Ea — Prima oară când o să-mi mai spui cuvinte atât de insultătoare, o să mă ucid la picioarele tale!
El — Și a doua oară?

UN OM SALVAT

— Insfârșit, ești fericit că ai un copil?
— Mai întrebi. Acum nevastămea n'o să mai aibă timp să cânte la pian...

DE NECREZUT

— Cum, n'ai auzit încă de cele 10 porunci?... Dar cum te cheamă?
— Moise, doamnă!

Dilemă conjugală

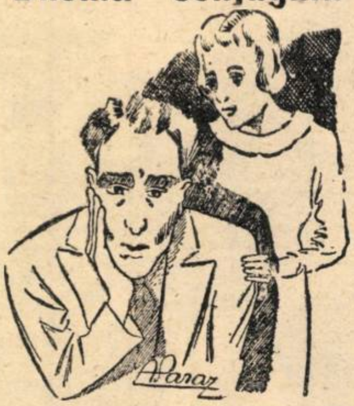

— Nu mai e de trăit cu tine; la cel mai mic zgomot, mă trezești noaptea spunându-mi că au intrat hoții.
— Dar de când mi-ai explicat că hoții nu fac niciodată gălăgie...
— Ei bine, mă scoli de frică că tăcerea e prea mare.

REPRESALII

— Suzano, domnul se plânge că tablourile sunt așezate strâmb, că stă praful de două degete pe mobile, că farfuriile au început să se desperechieze. Asta nu mai poate dura!
— Cred și eu că nu mai poate dura. Eu în locul dv. de mult aș fi dat dracului un astfel de soț!

PRIMELE NOTE

Profesorul — E elev bun, dar îi și place să spună minciuni.
Tatăl — Mă întreb de unde a învățat asta! Mamă-sa nu minte niciodată, iar eu nu sunt aproape niciodată acasă!...

INTRE ȘCOLARI

— N'ași fi crezut niciodată ca studiile să coste atât de scump.
— Și trebue să știi, că eu sunt unul din aceia cari nu se prăpădesc cu învățătura.

POLITEȚĂ

— Rămâi la masă la noi?
— Nu... nu... mi-e teamă să nu vă deranjez...
— In cazul ăsta, nu insist.

Condoleanțe

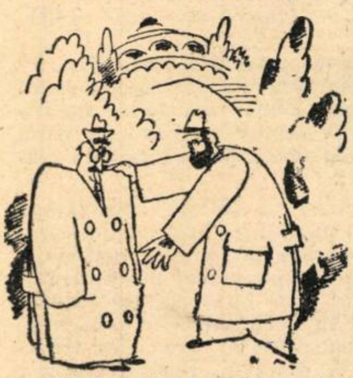

— Nici nu-ți vine să crezi: Abia de șease luni a rămas văduv și se recăsătorește.
— Ce vrei... fericirea nu poate fi veșnică!

Aspecte romantice ale veacului nostru

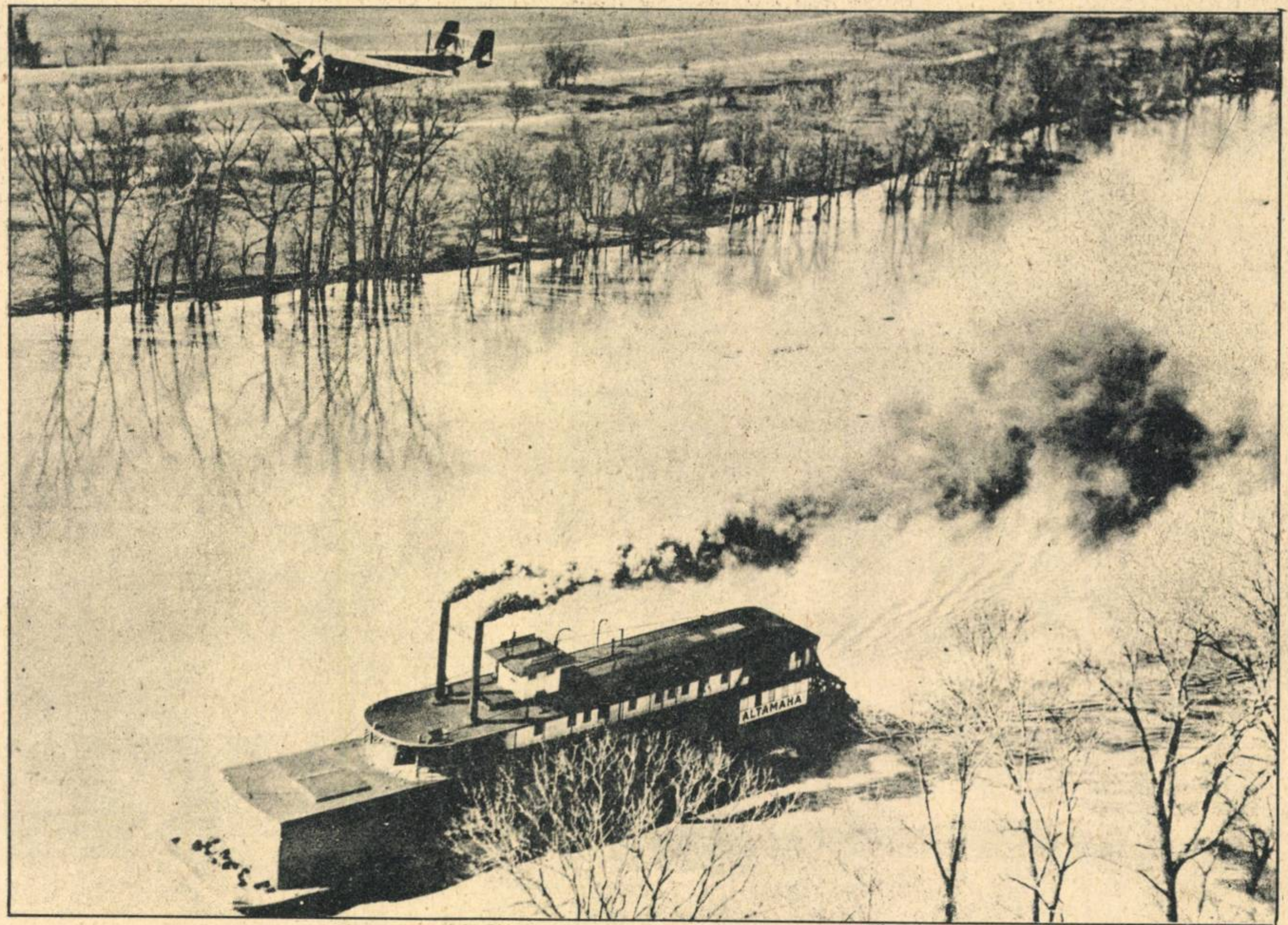

(Foto New-York Times, Ltd., Berlin)

Cine şi-ar fi închipuit că pe vremea maşinismului exclusiv al veacului nostru mai pot exista astfel de spectacole romantice ca cel din fotografia noastră. Un avion ultra-modern se ia la întrecere dealungul fluviului Savana din Georgia (America) cu un bătrân ferri-boat, care însă e împins de puternicul curent al apei. Cine oare va învinge?

Noulle Preţuri Reduse

ale cărţilor din EDITURA «EMINESCU» S. A.
Bucureşti I — Strada Inginer Anghel Saligny, 2 — Bucureşti I

Cereţi gratuit Catalogul complect

10 LEI VOLUMUL

Henri Murger: In noaptea nunţii
F. M. Dostoievski: Vrăjitorul . .
Björnson: Poveste de dragoste .
Richepin: Povestire din lumea nouă
M. Lermontov: Bela, roman . . .
N. Gogol: Răzbunarea groaznică .
D'Annunzio: Pisica (Nuvele) . .
Ch. Folley: Fiul lupilor de mare .
Maurice Level: Naufragiaţii vieţii
R. Benim: Rivala, roman . . .
V. C. Rondy: Secretul Principesei
Omessa: Misterul Romanovilor .
Epinghoven: Tainele Curţii germane
Bekir Aga: Memoriile unui eunuc
René Cazal: Voluptăţile răsboiului
Miguel Zamacois: Accidentul .
Honoré de Balzac: Iubita imaginară
André Theuriet: Coleta, roman .
Lynkeus: Frivolităţi . . . .
Cady: Mica cerşetoare. . . .
P. B. Haşdeu: Sic Cogito . . . .

15 LEI VOLUMUL

Turgheniev: Eroismul Dragostei .
Alex. Puşkin: Fata căpitanului. .
Guy de Maupassant: Nuvele . .
Georges Meirs: Pata de sânge .
Mihail Eminescu: Geniu pustiu .
I. L. Caragiale: Cănuţă om sucit .
Dr. Frumuşanu: Cum să întinerim
Eugen Todie: O iubire . . . .
Lia Hârsu: Impărăţia de zăpadă .

Cărţi noi de mare succes

A. Thomas: Catrina-Soldat !...	LEI 60
L. Lewisohn: Israele Incotro?	„ 60
Panait Istrati: Ţaţa Minca . .	„ 60
Panait Istrati: Nerantsula .	„ 40
Klabund: Borgia, romanul unei familii	„ 50
Remarque: Pe frontul de vest nimic nou	„ 60
Ernst Glaeser: Contingent '924	„ 60
Ioseph Delmont: Evrei în lanţuri	„ 60
Torberg: Bacalaureatul elevului Gerber	„100
Emil Ludwig: Napoleon . .	„240
V. Margueritte: Vitele umane	„ 40
V. Margueritte: Corpul tău îţi aparţine	„ 40
I. L. Caragiale: Teatru, vol. I	„ 40
I. L. Caragiale: Teatru, vol. II	„ 40
Mihail Eminescu: Poezii . .	„ 40
Victor Eftimiu: Cântecul milei	„ 40
Marie-Lise Emilian: 1313 întrebări şi tot atâtea răspunsuri	„ 40
Musset: Spovedania unui îndrăgostit	„ 40

AVENTURILE DETECTIVULUI
ROB. PARKER
55 volume. Fiecare volum LEI 5

BIBLIOTECA „ORIZONTUL"
25 volume Fiecare volum . Lei 5

VOLUMUL LEI 20

Poë: Aventurile lui Gordon Pym .
J. Kessel: Nopţi Siberiene . . . .
Ivan Turgheniev: Un cuib de nobili
Lew Tolstoi: Moartea lui Ivan Ilici
F. M. Dostoievski: O femeie blândă
Emil Zola: Ispăşirea, roman . .
George Ohnet: Prinţul fatal . .
D'Annunzio: Tragedia a 2 fecioare
Jules Mary: Păcatul mamei . . .
„ „ Răsbunarea Spaniolei
Georges Meirs: Enigma trenului 13
Mandelstam: Jim Blackwood Jockeu
Louis Hemon: Battling Malone . .
Victor Eftimiu: Kiriachiţa, roman
C. Cosco: Grădina lui Dumnezeu
I. Greculescu: Cronicile lui Popic .

VOLUMUL LEI 25

Sven Heddin: Dela Polul Nord la Polul Sud. Vol. I—VI. . . . .

VOLUMUL LEI 30

Claude Farrère: Casa oamenilor vii
Murat: Viaţa amoroasă a Caterinei celei Mari . . . . . .
Margueritte: Talionul, roman . .
Margueritte: Băetana (La Garçonne)
Margueritte: Femeia emancipată .
Margueritte: Prostituata, roman .
Eftimiu: Elfiona, roman . . . . .
Gustave Flaubert: Ispitirea Sft. Antoniu . . . .
Baron de Schlicht: Elita Prusacă,
L. Wolff: Fiul lui Anibal, roman .
Dr. Alfandari: Cartea femeii însărcinate . . . .

AL. MARGHILOMAN

NOTE POLITICE

5 volume mari . . . . Lei 1600

20 LEI MAURICE LEBLANC 20 LEI
Aventurile extraordinare ale lui ARSÈNE LUPIN

Arsène Lupin, Gentleman-Apaş	LEI 20
Arsène Lupin, contra lui Herlock Sholmes	„ 20
Arsène Lupin, Acul scobit . .	„ 20
Arsène Lupin, 813	„ 20
Cele trei crime	„ 20
Dopul de cristal	„ 20
Confidenţele lui Arsène Lupin	LEI 20
Triunghiul de aur	„ 20
Izbânda lui Arsène Lupin . .	„ 20
Insula cu treizeci de sicrie . .	„ 20
Piatra Miraculoasă	„ 20
Colţii Tigrului	„ 20
Secretul omului invizibil . . .	„ 20

Tăiaţi şi păstraţi acest anunt

OGLINDA LUMII

25 APRILIE 1932

ANUL XI

No. 17

20 PAGINI

LEI 5

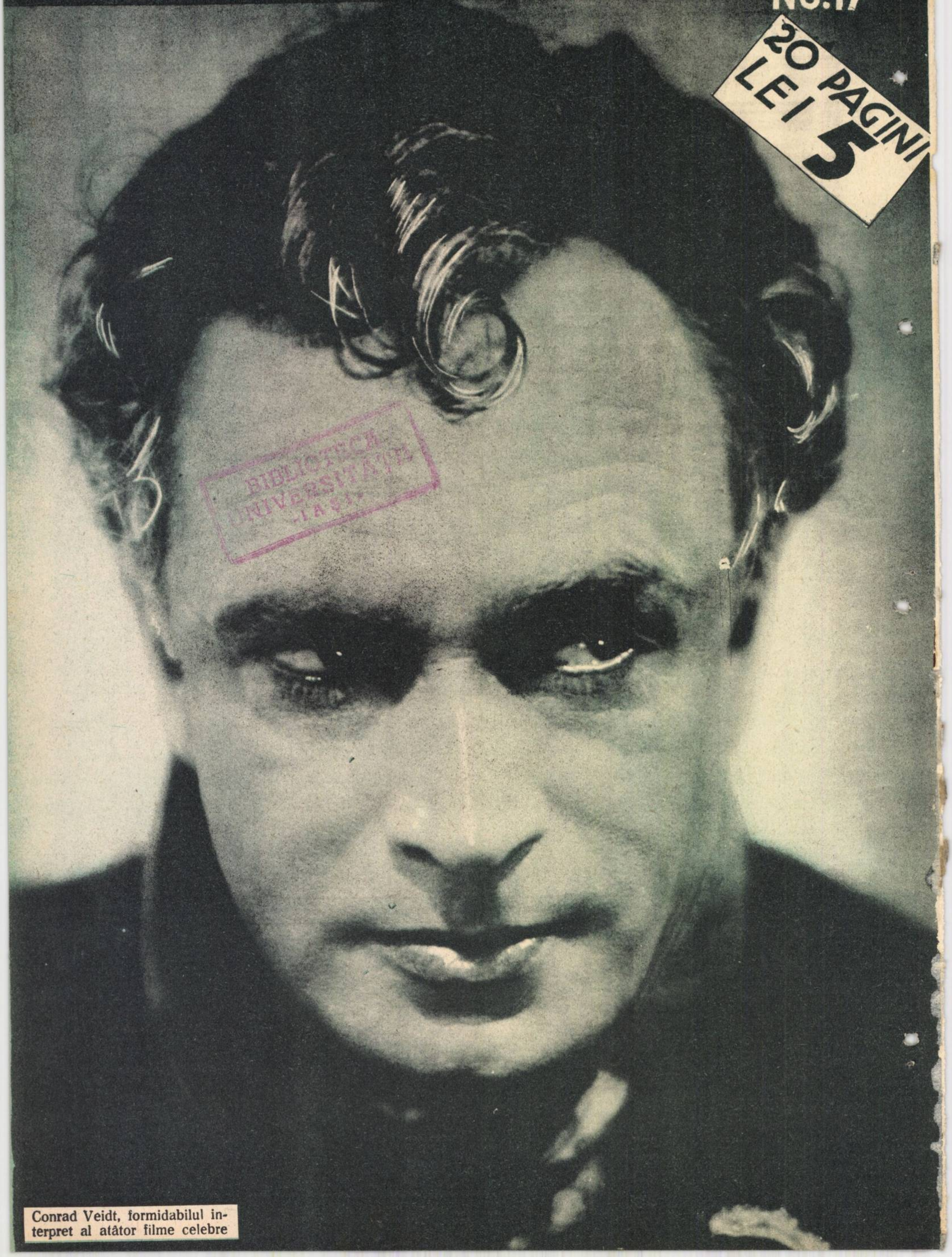

Conrad Veidt, formidabilul interpret al atâtor filme celebre

BIBLIOTECA UNIVERSITAȚII IAȘI

NUMAR FESTIV DE PAȘTI

OGLINDA LUMII

30 APRILIE 1932

ANUL XI·

No.18

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
-IAȘI-

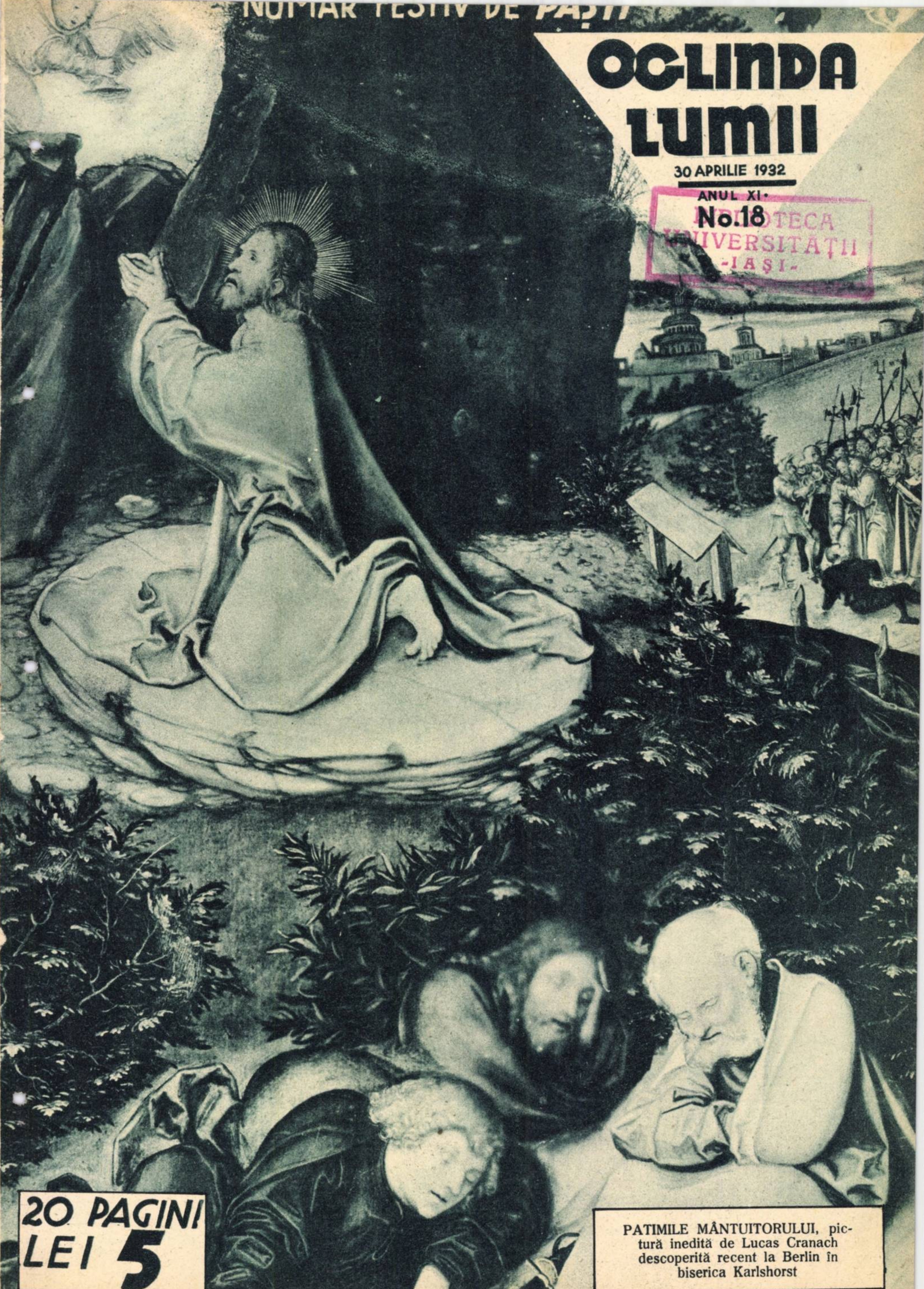

PATIMILE MÂNTUITORULUI, pictură inedită de Lucas Cranach descoperită recent la Berlin în biserica Karlshorst

20 PAGINI
LEI 5

Doi regi ai jurnalismului: Hearst şi Ochs

Hearst şi Ochs te fac să te gândeşti la vre-un Stan şi Bran, acele personagii trepidante şi caraghioase pe care cinematograful i-a făcut atât de populari. In realitate, sunt două forţe pe lângă cari Ford, Rockefeller şi Eastman sunt nişte simpli oameni de afaceri, ale căror acţiuni nu au decât o influenţă de suprafaţă.

Aceşti, potentaţi ai jurnalismului modern nu s'au mulţumit, într'adevăr, să colecţioneze miliardele şi să-i facă şi pe alţii să profite depe urma averii lor, dar au creiat un instrument, a cărui enormă răspândire le asigură o influenţă aproape nelimitată asupra masselor.

Pentru această branşă de activitate care este jurnalismul, se cere înainte de toate producţia în massă; trebuie, natural, să se atragă o vastă clientelă, acesteia să i se servească numai ce-i place, să se neglijeze politica pentru a face loc ştirilor de senzaţie. Formula aceasta ziaristică a fost dusă la limita extremă în America. La prima vedere, pare cu neputinţă să-ţi dai seama de culoarea politică a acestor monumente de hârtie, a căror lectură complectă ţi-ar lua o săptămână.

Dacă William Randolph Hearst şi Adolph S. Ochs au câteva trăsături comune, în genere sunt cu totul opuşi, unul altuia. In acelaş an, în 1896, amândoi au plecat la New York, unul pentru a cumpăra ziarul «Journal», celălalt pentru a achiziţiona ziarul «Times». In cei treizeci de ani cari au trecut de atunci, cei doi bărbaţi au operat o reformă complectă a jurnalismului. Porniţi dela formule diferite, unul, Ochs, specializat în informaţie, celălalt căutând mai ales să recreieze, ei au lucrat de acord, dar fiecare pentru sine, să suprime vechiul tip de gazetă care urmărea să conducă opinia publică sau, în orice caz, reprezenta opinia.

Ochs a ucis pe jurnalistul pentru care «**articolul de fond**», editorialul, este acea «operă aleasă» pe care o comentează cititorii şi o citează celelalte gazete. El a pus în locul articolului de fond o serie de documente şi informaţiuni după cari cititorul îşi poate forma, dacă îl interesează, o părere personală.

Hearst, cu paginile sale comice, cu desenele umoristice, ilustraţiile abundente, coloanele recreative, mondenităţile, reportagiile senzaţionale, amintirile demi-mondenelor, faptele diverse în cari abundă detaliul scandalos, dările de seamă asupra proceselor criminale, poveştile pipărate, l-a desgustat pe cititor de jurnalistica uscată de până atunci.

Imensul succes pe care îl cunoscu, în curând, «New York Times», ale cărui numere de Duminică constituie în special, cu suplimentele sale literare, o adevărată enciclopedie hebdomadară, provocă o adevărată revoluţie în gazetărie. Atâta seriozitate, atâta hârtie, cerneală, conştiinţă, atât de frumoase rezultate practice dădură de gândit confraţilor că noua formulă trebue să aibă ceva bun într'însa.

Când văzură că acţiunile ziarului se urcă dela 10 dolari la 6000 dolari, toţi proprietarii de ziare mari cotidiane şi magazine, voiră să meargă pe urmele acestor doi inovatori năzdrăvani... Dar nu reuşiră să le dea de urmă... Prea erau dibace şi neprevăzute trucurile lui Hearst şi Ochs.

Hearst a fost ghidul, Mefisto, neguţătorul de literatură obscenă, organizatorul turneelor de noapte.

Ochs a fost răspânditorul ştirilor imparţiale, omul care, cu inima senină, te face să priveşti, în aceiaşi poziţie, ploaia şi soarele, războiul şi pacea, dezarmarea şi lupta, prohibiţiunea şi regimul.... sugativ. In coloanele ziarelor sale, nimeni nu pledează, nu duce o campnie, o cruciadă, nu exprimă o mânie, un strigăt de războiu. Zecile de pagini nu cuprind decât informaţii.

Dacă Hearst e întotdeauna gata de atac, de ofensivă, — dacă puterea lui considerabilă e fără încetare în slujba amicilor săi, dacă adversarii lui politici sunt asiguraţi, în fiecare dimineaţă şi seara de o săpuneală zdravănă, Ochs, dimpotrivă, nu se serveşte, de influenţa lui, de cât ca de micul instrument care numără picăturile. Şi influenţa lui e mult mai mare când ridică abia un deget, decât a rivalului său când tună şi fulgeră, dând drumul «trâmbiţelor din Jericho»...

Carierele acestor doi oameni sunt tot atât de diferite caşi personalităţile lor. Ochs este omul unui singur ziar «New York Times», dar nu se poate găsi pe lume o altă instituţie mai solidă şi mai sănătoasă din punct de vedere financiar.

Hearst posedă 25 ziare şi tot atâtea magazine şi serviciile sale au ramificaţii în lumea întreagă. Ochs nu e cunoscut decât de un mic număr de profesionişti cari au pentru dânsul o admiraţie profundă. Hearst face, de treizeci de ani pe potentatul, pe nababul, pe dictatorul. Trăieşte ca un suveran, posedă în Anglia un castel somptuos, dă recepţii regale, se înconjoară de linguşitori şi linge-talere, colecţionează armuri vechi; are şi pretenţii politice. Ales de două ori deputat, el a râvnit în zadar situaţiunea de guvernator, apoi aceea de primar a New Yorkului.

Ochs, dimpotrivă, nu are nici o ambiţie politică. Trăeşte foarte simplu, nu se gândeşte nici un moment să schimbe harta lumii.

Nimeni n'ar îndrăzi să-l acuze că a provocat războiul americano-spaniol, cum pretind unii cu privire la Hearst.

Totuşi, amândoi aşii jurnalismului sunt nişte individualişti feroci, amândoi sunt oameni foarte harnici, amândoi sunt capabili să lupte chiar contra intereselor lor, amândoi au creiat un tip de jurnalism şi, însfârşit, amândoi s'au supus gustului dominant al publicului: **informaţia. In America, dacă un cititor nu** găseşte în gazeta lui obişnuită «**toate ştirile**» cumpără imediat, o alta.

Ochs şi Hearst au utilizat curiozitatea aceasta modernă, fasonând-o după geniul lor propriu.

Cine vrea să devină cow-boy

(Foto New-York Times, Ltd., Berlin)

La Palm Spring, pe coasta însorită a Pacificului, sosesc tineri din toate unghiurile Americei şi de toate categoriile sociale, cari vor să urmeze cursurile şcoalei de cowboy. Iată o echipă, cu profesorul în cap, pornind la antrenament.

No. 18
Anul XI
„OGLINDA LUMII"
30 Aprilie
1932
Redacţia şi Administraţia Bucureşti 1, Str. Ing. Anghel Saligny 2
(Palatul «EMINESCU» S. A.) Telefon 325/34 şi 325/35
Abonamente { pe un an 250 lei
pe 6 luni 125 lei

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
-IAȘI-

PAȘTILE!

Paștile!... Sărbătoarea Invierii... Simbolul Primăverii... Câtă speranță e în acest cuvânt; câtă făgăduială de intinerire și de proaspătă bucurie!

Visurile noastre împletesc, dintr'o imaginară bogăție de muguri fragezi, o ghirlandă nesfârșită; iar de-alungul ei vedem, cu ochii minții, popoarele înfrățite și vrăjmășiile uitate... In depărtare, un viteaz Sfânt Gheorghe străpunge, eroic, pe un armăsar înspumat, cele șapte capete ale hydrei Urei și Dușmăniei...

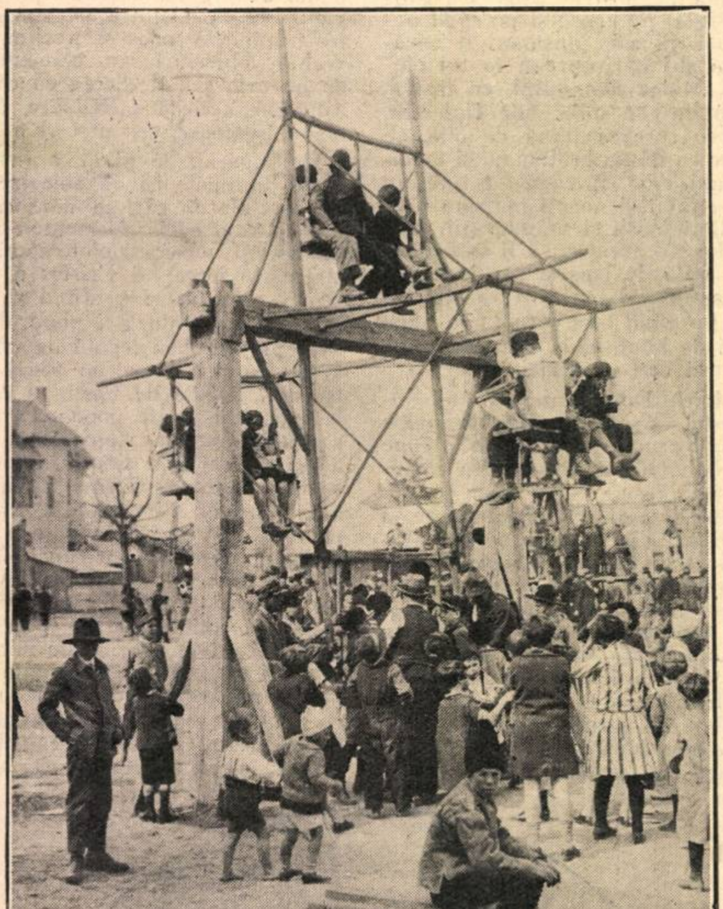

Tradiționala, am putea spune istorica petrecere a «dulapului» își oferă și astăzi farmecele irezistibile, neputând fi înlocuită în inima populației de nici o altă născocire a tehnicei moderne.

Popas sentimental al cugetelor noastre turburate. In aer e vestire de clopote și semne de prefacere.

Natura, marea meșteră urzitoare, înfioară văzduhul și inimile noastre cu iluzii. Suntem turburați ca în preajma unui eveniment nemaipomenit; ce ne va aduce Paștile de anul acesta în inimă și în conștiință?

Am dori ca să ne găsim Impăcarea.

Primăvara aduce împăcarea supremă a Firii. Cerul se limpezește și sub soarele care începe, biruitor, să aurească cu razele sale dulci înmugurirea febrilă a copacilor și câmpiei, zările se adâncesc și aerul se respiră îmbătător, ca un nectar dătător de viață nouă.

In atmosfera aceasta, simțim cum hlamida grea a iernii ni se scoboară depe umeri și ochii străfulgerați de lumini dornice, încep să vadă limpede... N'ar fi, oare, vremea ca sufletele omenești să se potrivească în acordul minunat al acestei renașteri a Firii, și lăsând să le cadă gura grea a Urii, să înțeleagă lecția pe care Natura le-o dă cu atât de mult tâlc.

Omului care a știut să propovăduiască Adevărul, suferind pentru acest Adevăr chinuri neasemuite — omului care știind să sufere a știut să atingă perfecțiunea. Acestui om — acestui Christ pilduitor — să-i închinăm în începutul Primăverii îmbobocite, sforțările noastre de înobilare.

Paștile, sărbătoarea Invierii, să fie pentru noi toți un simbol al învierii idealurilor de omenie și pacificare.

Christos a înviat!

⁂

PAȘTILE DE ODINIOARA

Vreți să știți, poate, cum petrecea altădată, adică înainte de războiu, populația bucureșteană, sfintele sărbători de Paști, când nu bântuia atât de aprig criza economică, mizeria generală și când nu se simțea atât de dureros grija zilei de mâine? Mult mai bine, mai natural decât acum, mai bucuroasă de clipa prezentului, înseninată de o viață liniștită, sigură, fără accidente. O descriere plină de pitoresc găsim într'o colecție a *Vetrei*, celebra revistă literară «pentru familii» de acum câteva decenii pe care o conducea Coșbuc, Carageale și Slavici. Iată un fragment dintr'o nevinovată «escapadă» a doi berbanți bucureșteni, care pare să fi ieșit din pana sarcastică a autorului «Scrisorii pierdute».

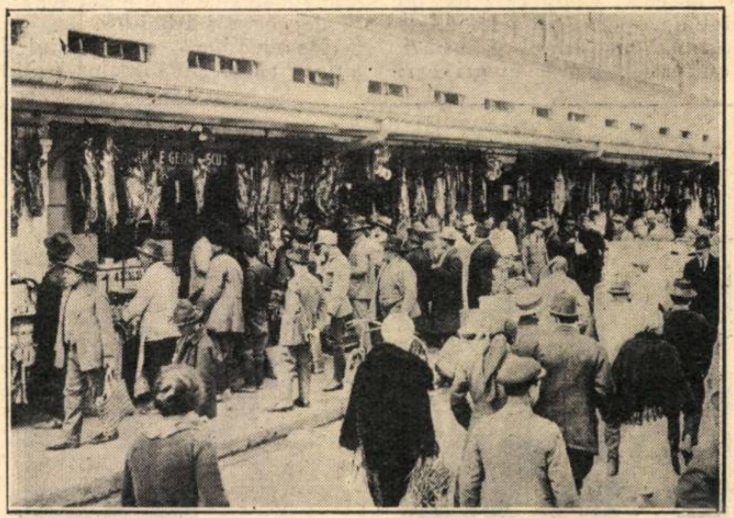

(Foto «Oglinda Lumii»)

Halele Centrale: imens laborator de carne animală de vuiete și de comerț febril, se agită în ajunul Paștilor, într'un neastâmpăr infernal. Soldații, chivuțele, țăranii și «cocoanele» se amestecă într'o circulație bălțată și tumultuoasă.

«Nae și Spiridon, amândoi bărbieri de frunte, unul ploeștean și altul craiovean, Ghiță și Petrache pânzari, cari nu sunt nici ei bucureșteni, au luat de mult înțelegere cu Costică de la băcănia din colț, ca de Paști să petreacă împreună o zi bună la Herăstrău. Se ciocnesc și acolo ouă roșii, se închină și acolo de-a «Christos a înviat», și nu-i lucru mai minunat decât fleica și mititeii la iarbă verde.

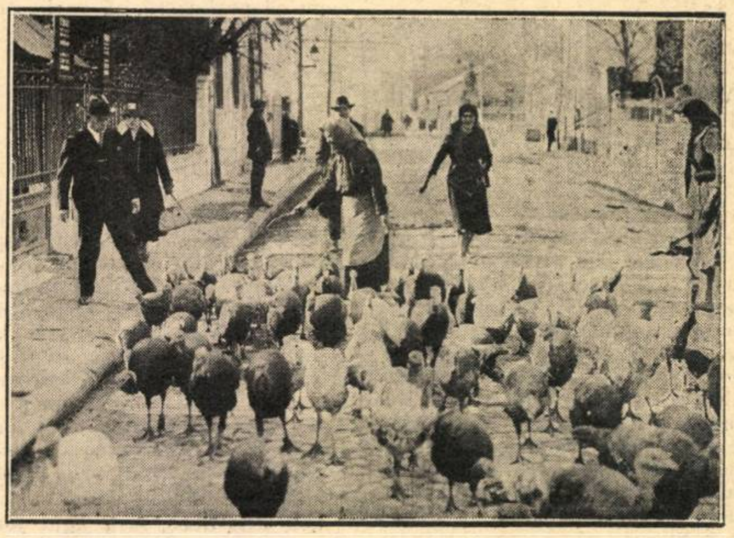

(Foto «Oglinda Lumii»)

Un cârd de curci îndreptându-se spre Piață, pentru a fi... sacrificate pe altarul Paștelui...

«Nu în toate zilele sunt Paști», gândesc 'mnealor, și bine fac, căci doar nu de geaba au adunat para lângă para, ca să aibă și ei cu ce să închine ca toți creștinii.

Gătiți și mănușați ca de Paști, fiecare în felul lui, după cel mai nou fason, ei își iau o birjă în tovărășie — și nu e nimeni boeri ca dânșii, al lor e Podul Mogoșoaei!

Mai puțin grădina dela Herăstrău: mai sunt stăpâni și alții; — mai ales după prânz, așa pe înserate, bâjbâie lumea cum roiesc albinele în stupină, încât nu e chip să mai găsești loc pela mese. Iar unde-i lume, e și sgomot, multă veselie, multă învălmășeală, toți beau pelinul...

Ba se mai rătăcește pe aci câte unul din «ăi cu flașneta», care-ți cântă sârba de-ți sare inima din loc. Să dea Dumnezeu să fie și lăutari pe acolo, — și Dumnezeu e bun și dă creștinului tot ce-i cere, — ține-te!

Mahalagii suflă tot în fundul ulcelei, și cântă și fac voe bună,

(Urmează în pag. următoare)

ba se găsesc cei mai necunoscuţi rude unii cu alţii; ba plâng şi se iau în braţe şi se pupă.

Mai la o parte, prin mahalale, în grădini ca la «Leul şi cârnatul» ori la «Botul Calului» se adună lumea care n'a ieşit afară din Bucureşti, la Herăstrău ori la Bordeiu. Ce amestec de oameni şi ce mişcare. Copii cari fac fel de fel de operaţiuni comerciale cu nasturi cu arnici şi astăzi, cu ouă roşii, ţigani ursari cari cu vreun cântec gros ţin ison mormăiturilor ursului, lume curioasă ce cască gura la urşi, comedianţi cari scot panglici pe nas, toţi aceştia se îngrămădesc veseli şi vorbăreţi. Intr'o parte a grădinei de unde răsună lung şi rar izbita scârţâitură a dulapului, acolo se concentrează toate armele, şi fericit acela, care poate să pornească cu plăcută tovărăşie şi să se înalţe până la cel mai înalt grad al dulapului, de unde predomineează situaţiunea.

(Foto «Oglinda Lumii»)

Pentru «debutanţii vieţii», ciocnirea ouălor este un rit foarte important pe care-l săvârşesc cu tot entuziasmul.

Iar printre toţi şi pretutindeni răzbeşte vestitoarea primăverii, strigând mereu «Calde floricele»...

*

Vreţi să ştiţi acum, poate, felul cum se petreceau aceste minunate sărbători, astăzi întunecate de urgia vremilor, pe timpul domnilor noştri. Iată o descriere de acum vreo două veacuri, făcută de cronicarul «Dumnealui Gheorghachi Sogat al doilea»:

«Au fost obiceiu la domnii cei mai vechi, când era jugul ţării mai uşor, de nu lipsea masa cea Domnească şi masa se făcea în Divanul cel mic cu cheltuiala Visteriei, făcându-se izvod (listă) cu pecete Domnească, câţi se întâmplau la Iaşi, să se afle la masa Domnească, între cari erau rânduiţi şi doi Vornici de Poartă».

Mai departe «dumnealui Gheorgachi» ne semnalează ciudăţenia că boerii duceau şi acasă în năframe din belşugul domnesc:

«Mai pe urmă de toate mezelurile aduce vel Vameşul şi confeturile pe masă şi boerii afară din câte mănâncă, mai iau şi prin năfrămi şi dându-le pe la feciorii lor le duc pe acasă. Şi ridicându-se masa, vel Medelnicerul merge de dă Domnului apă de spălat în Spălătorie să se spele în Divanul cel mic şi după spălat merg cu toţii în Spătărie şi şezând la rânduială le dă cafea».

Inchipuiţi-vă însă o ciudăţenie şi mai mare: înainte vreme exista şi la noi obiceiul oriental ca femeile să stea la o masă separată de cea a bărbaţilor.

«Doamna încă are obiceiul de a face masă jupâneselor (soţiile boerilor) şi la masă face doamna închinăciune, că întâiu Doamna ridică paharul pentru Domn, apoi Logofeteasa cea mare ridică paharul pentru Doamna, apoi iarăşi Doamna pentru toate jupânesele, mergând jupânesele pe rânduială, de beau câte un pahar de vin, făcând mulţumită sărută mâna Doamnei».

Nu cutezăm, natural, să ne închipuim ce lungime trebue să fi avut acele discursuri, ştiut fiind că, dacă obiceiul ca femeile să mănânce fără bărbaţi a dispărut, apoi nu a dispărut şi năravul specific al femeii de a vorbi.... (cunoaşteţi vorba: şi muerea începu să vorbească, să vorbească, să vorbească).

*

....ŞI PAŞTILE DE ASTAZI

Paştile! Sărbătoare creştină şi sărbătoare păgână. Sărbătoarea învierii divine şi a reînvierii pământului. Ziua veseliei şi a speranţei, mai ales la sate, în popor.

Păstrând, nu numai la ţară, dar chiar la oraşe o legătură strânsă cu tradiţia, Paştile se bucură încă la noi de o atenţiune specială, prilejuind o întrecere de veselie, de cumpărături, de urări de bine, care pare în acelaş timp un imn adus cu de-opotrivă pioşie reînvierii Primăverii şi Invierii lui Isus.

(Nu ştim dece, însă, anul acesta ne îndoim dacă sfintele sărbători vor găsi în mijlocul poporului nostru aceiaşi bună dispoziţie ca în trecut. Niciodată, de la războiu încoace, viaţa nu a părut mai puţin trandafirie, mai încărcată de constrângeri, mai ameninţată de semnele viitorului).

Totuşi după «simptomele» orăzilor din satele pe cari le-am frecventat, după nervozitatea Halelor Centrale din Capitală, după «repetiţiile» dulapului la mahalale şi ale ciocnirii ouălor între copii, avem motive că nici de astădată nu vom rămâne de căruţă...

Răbdarea poporului nostru este proverbială şi miraculoasă. Din rezerve seculare de energie, el a găsit întotdeauna putinţa să facă faţă suferinţelor şi ananghiilor.

Deci vom ciocni şi anul acesta ouăle roşii, exclamând milenarul şi mereu voiosul «Hristos a înviat!»

*

DE CAND SE FAC OUA ROŞII DE PAŞTI

Legenda spune că, pe când Domnul nostru Isus Christos răstignit pe cruce şi pe când neîmpăcaţii săi duşmani îl necăjeau şi-l batjocoreau în tot chipul, Maica Domnului, ca maică, făcându-i-se milă de fiul său, luă o coşarcă plină de ouă, se duse cu dânsa la Romani şi închinându-le-o, îi rugă să înceteze a-l chinui şi necăji mai mult.

Răutăcioşii şi neînduraţii însă, în loc s'o asculte, să li se facă şi lor milă de Isus şi să înceteze, începură a-l batjocori şi mai tare. Iar când Isus ceru ca să-i dea apă de băut, ei îi deteră în batjocură oţet şi urzici.

Maica Domnului, văzând aceasta, puse coşarca cu ouăle lângă cruce şi începu a plânge în hohot de se cutremura cămaşa pe dânsa.

Stând coşoarca lângă cruce şi curgând din mâinile şi picioarele lui Isus sângele şiroiu în scurt timp o parte din ouăle câte se aflau într'ânsa, se împroşcară şi se împestriţară, iară o parte se umplură aşa de tare de sânge, că se făcură roşii, caşi când ar fi fost vopsite.

Domnul nostru Isus Christos, văzând că ouăle s'au umplut de sânge, îşi aruncă privirile sale către cei ce se aflau de faţă şi le zise:

— De acum înainte să faceţi şi voi ouă roşii şi împestriţate, întru aducere aminte de răstignirea mea după cum am făcut şi eu astăzi.

Când e o fată de măritat în casă...

După ce a înviat Domnul nostru Isus Christos, Maica Domnului a fost cea dintâiu care a făcut ouă roşii şi pască şi mergând plină de bucurie cu dânsele ca să-l vadă pe fiul ei, fiecărui om în parte îi zicea: «Christos a înviat» şi-i dăruia câte un ou roşu şi câte o păscuţă.

Şi de atunci încoace au început apoi oamenii a face ouă roşii şi împestriţate de Paşti».

*

PAŞTILE LA POPOAREME VECINE

In Apus, unde vechile tradiţii se pierd din ce în ce mai mult, lumea nu-şi poate da seama de legătura ce există între noi, sau între neamurile noastre vecine şi vechile obiceiuri sau ceremonii, de bucuria şi... fierberea cu care aşteptăm această sărbătoare, cea mai mişcătoare, cea mai voioasă.

In Ungaria, de pildă, aproape toate ţinuturile îşi au obiceiurile lor speciale în cari se amestecă, într'un mod curios elementele religioase şi elementele temporale etnice. Invierea lui Cristos e un simbol grandios şi profund şi, în fantezia elementară a poporului, ea e pretutindeni legată de reînvierea rasei umane, de ideea amorului. Ouăle de Paşti pe cari le pregătesc toate popoarele reprezintă originea vieţii; însă, în afara acestui fapt simplu, în Ungaria, numeroase jocuri tradiţionale subliniază importanţa sentimentală a vopsirii ouălor de Paşti şi dăruirea lor unei fete drăguţe ori unui băiat voinic. Astfel, ouăle pictate de o tânără fată exprimă sentimentele acesteia, pe care flăcăul le pricepe de minune, căci ascunde ouăle primite în dar, şi nu le priveşte decât după ce a trecut multă vreme; atunci, dacă desenul zugrăvit e îngălbenit sau şters, înseamnă că fata l-a încondeiat plângând cu lacrimi îmbelşugate, din pricina dragostei sale fierbinţi. Inseamnă că ea îl iubeşte cel mai mult.

Băieţii cari primesc ouăle în dar, au dreptul să «stropească» pe ţărăncuţe, a doua zi de Paşti. Disdedimineaţa, tinerii pornesc la drum şi vizitează casele unde se găsesc tinere fete de măritat, sau cum se mai spune, de «vânzare» salutându-l pe stăpânul casei în următorii termeni: «Am auzit că în grădina dumneavoastră creşte un crin frumos, dar care începe să se ofilească. Noi am venit ca să împiedicăm frumoasa floare să se veştejească şi vă cerem respectuoşi, încuviinţarea».

Logodnicii merg la biserică.

Atunci stăpânul casei neagă afirmaţiunea că gingaşa floare e pe cale să se ofilească şi, pentru a dovedi temeinicia vorbelor sale, trimite după fiică-sa care se ascunsese într'un şopron şi care apare uluită, roşie la obraz, oferind din nou ouă, aşa ca nimeni să n'o stropească de Paşti.

Fata e graţiată şi nu primeşte decât câteva picături de apă de trandafiri.

Totuşi, nu întotdeauna lucrurile se petrec cu o bunăcuviinţă atât de amabilă. Deseori flăcăii nu cer nici o autorizaţie... Ei sosesc îmbrăcaţi în strae de Duminică, uneori în chiote şi cântece, chemând fetele ca să le stropească. Dacă ele nu răspund ori se arată îndărătnice sunt luate cu forţa până la fântână şi, aici, li se dă un duş zdravăn, vărsându-li-se o găleată plină pe spate.

Origina acestui obiceiu curios e necunoscut. După unii ea derivă din actul şi cuvintele lui Pilat care-şi spală mâinile şi se declară nevinovat pentru sângele vărsat pe nedrept. La fel se purifică şi persoana care e stropită în ziua de Paşti. După o altă versiune, stropirea ar aminti pe sfintele femei cari au uns trupul Domnului cu untdelemn binemirositor, în dimineaţa Paştilor.

*

Datini populare româneşti de Sâmbăta Paştilor

De Sâmbăta Paştilor e obiceiul la ţară ca flăcăii să măture şi să grebleze ograda de gunoaie, de asemenea le curăţă pe acelea din ograda bisericii, şi le fac grămezi; bagă înlăuntrul lor un şomoiog de paie, ca să ajungă cam până la mijlocul grămezii, şi le dau foc pe înserate, aşa că tot satul parcă arde şi-i înecat de fum; acestea se fac în amintirea răstignirii lui Hristos.

Vânătorul care este vajnic după vânat, seara când se va duce la Inviere, şi când preotul va zice «Hristos a înviat», el să zică: «Vânat prind»; de-asemeni, pescarii să zică: «peşte prind», etc.

*

Oamenii, după ce ies dela biserică, pornesc spre casă cu lumânările aprinse; cum păşesc pragul tindei, încep să se închine, apoi sting lumânarea în grindă, afumând'o în semn de cruce şi aşa, la fiecare Paşti, fac câte-o cruce; căci obişnuiesc, după numărul acestor cruci, să socotească numărul anilor de când e casa.

Tradiţionala ceremonie a stropirii (datină ungurească).

După aceasta, cei mai tineri sărută mâna mamei, socrilor (şi a celor mai bătrâni): pe urmă femeia sărută mâna bărbatului, care este stâlpul casei, iar el trebuie s'o sărute pe amândoi obrajii (obiceiul este ca în timpul celor 3 zile de Paşti, acela căruia i se sărută mâna, să sărute pe celălalt pe amândoi obrajii).

*

DATINI DE PAŞTI LA ROMANI

La noi, în România, se serbează în anumite regiuni, şi Paştile Morţilor. Stăpâna casei porneşte din zorii zilei să scoată apă dintr'o fântână pură. Intorcându-se acasă, ea umple cu această apă şapte urcioare, pregătite dinainte, leagă un mănunchiu de flori de câmp şi câte-o lumânare de toarta fiecărui vas şi le pune pe toate într'un paner, la un loc cu şapte pâini şi şapte ouă şi apoi pleacă la cimitir. Acolo, gospodina aşează obiectele în jurul mormântului unei fiinţe dragi şi aprinde lumânările.

In momentul acela soseşte şi preotul care face, de două-trei ori înconjurul mormântului, recitând binecuvântări. După plecarea lui, ţăranca sfarmă unul din urcioare şi un ou de lemnul crucii: după cum puişorul iese lesne din oul clocit, pentru a intra în viaţă tot aşa va ieşi mortul, cu uşurinţă din groapă, după ultima judecată pentru a se uni cu Isus Cristos. Iată ce semnificaţie are jocul acesta simbolic, practicat încă în Transilvania.

Dar ceremonia tinde să dispară. Dragostea îi preocupă pe ţărani într'o mult mai mare măsură decât moartea. Cine se căsătoreşte în zilele de Paşti, înseamnă că va avea un traiu fericit. Mulţi ţărani bogaţi aşteaptă într'adins sărbătorile, spre a face nunta cu fast cât mai pitoresc.

Satul întreg ia parte la ceremonie, fetele îşi pun costumele cele mai frumoase şi, una câte una, defilează prin faţa miresei, pentru a depune modestul lor dar de nuntă. Cortegiul spre biserică oferă o înfăţişare incomparabilă, o simfonie de culori vii, vesele.

După ceremonia religioasă, se încarcă într'o căruţă zestrea miresei, mobilele, rufăria, diferitele obiecte casnice, şi se transportă, astfel, de-alungul satului.

După prânzul solemn, sosesc ţiganii şi începe adevărata distracţie: dansul. Perechile sunt neobosite şi copii, tineri, bătrâni, toţi veghează până noaptea.

Paştile, ziua veseliei, a vieţii renăscânde şi a inimilor, amestec curios de tradiţie creştină şi de instincte păgâne, iată adevărata sărbătoare a celor cari trăiesc încă, din plin, cari nu sunt încă desprinşi de mama noastră, Pământul.

*

COLIND DE PAŞTI

Umblă maica după fiu,
Raza soarelui,
— N'aţi văzut pe fiul sfânt ?
Raza soarelui.
— Poate că noi l'am văzut,
Dară nu l-am cunoscut,
— Uşor l-aţi fi cunoscut
Că pe faţa fiului
Scrisă-i raza soarelui
Şi pe frunte luna plină,
Luna plină cu lumină,
Pe umeri îi strălucesc
Luceferi din raiu ceresc !
— Maică ! dacă e aşa,
Nu umbla, nu-l căuta,
Că noi zău că l-am văzut,
Dară nu l-am cunoscut,
Sus în curtea lui Pilat,
Răstignit pe un lemn de brad;
Iar îngeri'n ceată mare
Sus la cer îl ridicară !
Maica sfântă greu ofta
Şi începea a se ruga :
— Domnul meu şi fiul meu !
Mă rog ca la Dumnezeu,
Celor buni să răsplăteşti
In lăcaşele cereşti !
Celor răi osânda mare
Umble fără încetare !

*

Colo jos mai din jos
Vine Pilat c'un palat
Şi în palat pe cine aduce?
Aduce pe Hristos,
Nu-l duce să'l omenească !
Că-l duce să-l chinuiască !
Intâiu chin ce chin îi dară ?
Dar un păhar de amar !
Al doilea chin ce-i dară ?
Pe cruce mi-l restignia !
Al treilea chin ce-i dară ?
Cu trestie ei îl bătea,
Cu suliţa îl străpungea,
Până când îl omora !
Şi dacă îl omora
De pe cruce-l scobora.
Şi în copărşeu îl punea
Şi la groapă îl ducea,
Şi de pene-l ciupelia
Şi 'n tipsie îl frigia
Şi pe masă îl punea
Şi din graiu aşa grăia ;
Când va învia cest cocoş,
Atunci să învie Hristos !
Nici vorba nu isprăvia,
Cocoşul din blid săria,
La toţi faţa le stropia.

Dela oul de Paşti la tainele vieţii

— De ce se încondeiază ouăle de Paşti?

— De ce se ciocnesc ouă în zilele celei mai frumoase sărbători a anului?

Ştiinţa, această dictatoare a vieţii moderne, are cuvântul ei şi în explicarea acestui obiceiu milenar al popoarelor creştine.

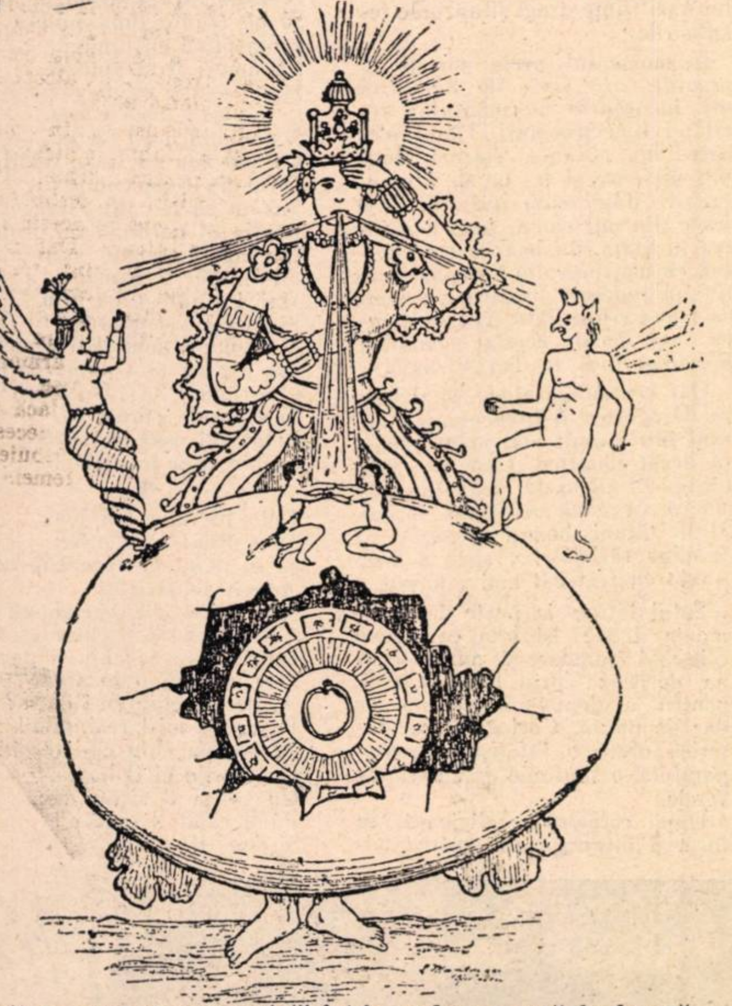

Viaţa aşa cum e reprezentată într'o veche gravură brahmană.

Oul reprezintă viaţa. Biologii au stabilit principiul.

— *Omnes vivo ex ovo* (adică: fiecare vieţuitoare se naşte dintr'un ou).

Păsările clocesc ouăle vre-o trei săptămâni, dar în locul păsărilor ele pot fi clocite de nisipul ferbinte sau în clocitori artificiale. Oul din care se nasc mamiferele inclusiv omul, se transformă în placentă într'o perioadă variând dela 2—20 de luni. Gestaţiunea la şoareci e de 2 luni, la oameni de 9 luni, la măgari de 12 luni (exact 365 zile) şi la elefanţi de aproape 20 de luni.

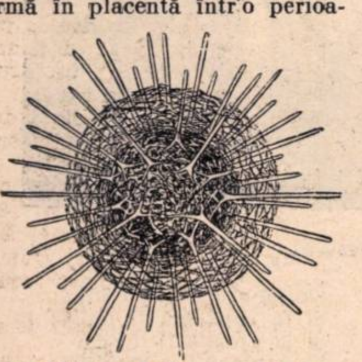

Sunt radiolare microscopice nu... decoraţii.

O veche gravură brahmană, ce mi-a fost trimisă de un prieten din Iaşi, reprezintă viaţa simbolizată prin naşterea lui Adam şi a Evei în interiorul unui ou uriaş sub focul suflat de Zeul vieţii, în prezenţa îngerului şi al diavolului. Legenda brahmană fiind cam răutăcioasă a pus diavolul de partea femeei.

Să lăsăm această legendă, interesantă pentru explicarea ciocnirei ouălor şi să facem cunoştinţă cu câteva teorii moderne.

TEORIILE FIZICIENILOR

Teorii şi sisteme vechi ce au fost criticate de învăţaţi iluştri, ridiculizate şi în cele din urmă părăsite «definitiv» sunt astăzi reabilitate. Dela culori şi lumină s'a ajuns la tainele vieţii.

Newton susţinea de pildă că lumina ar fi provocată de mici particule zvârlite cu mare iuţeală de corpurile luminoase. *Huyghens* şi *Goethe* au criticat pe Newton, primul susţinând că lumina ar fi o simplă vibraţie a eterului în sens longitudinal, iar autorul lui Faust imaginându-şi o «teorie a culorilor» mai mult poetică decât ştiinţifică, afirma că în lume nu există decât umbre, lumina albă şi culorile nefiind decât diverse gradaţii de umbre (!).

Huyghens dovedi că difracţia şi interferenţa nu puteau fi explicate prin emisiunea newtoniană.

Fresnel răsturnă însă teoria lui Huyghens şi dovedi că eterul ar vibra transversal, perpendicular pe direcţia de propagare. Fenomenul cunoscut în fizică sub numele de polarizaţie părea a confirma teoria lui Fresnel, neputând fi explicat altfel.

Maxwell dovedi mai târziu că există o înrudire între lumină, electricitate şi magnetism. El formulă celebra teorie electromagnetică a luminei, graţie căreia *Hertz* descoperi mai târziu undele electrice.

Dacă avem azi telegraf fără sârmă, rodiofonie şi televiziune, trebue să fim recunoscători lui Newton, Huyghens, Goethe şi Fresnel, cari dorind să explice din ce e formată lumina au condus pe Maxwell la descoperirea teoretică a undelor hertziene şi pe Hertz la descoperirea reală. prin calcule şi experienţe a acestor unde ce au transformat lumea noastră într'o lume nouă.

Einstein, prin teoria generală a Relativităţii, a reabilitat după 200 de ani, vechea teorie a emisiunei lui Newton, dovedind că lumina e materială, sau mai bine zis între materie şi energie nu există diferenţă, lumina putând fi cântărită cu tona de astronomii moderni cum se cântăresc astrele şi lucrurile pe pământ.

STUDIÂND LUMINA, PASTEUR DESCOPERI... MICROBII

Expunerea de mai sus, prin care am trecut în revistă cele 5 teorii ale luminei, prea sumar redate în câteva rânduri, e o simplă introducere pentru cele ce urmează.

Pasteur examină într'o zi la aparatul numit saharimetru, polarizaţia rotatorie a unei soluţiuni chimice. Soluţia care dădea unei raze de lumină polarizată o rotaţie dextrogiră, îşi schimbă sensul după câteva ore şi observă o rotaţie levogiră. Fenomenul acesta, în aparenţă neînsemnat, ar fi trecut neobservat de altul. Pasteur, intrigat de rotirea cu câţiva milimetri a razei de lumină în saharimetru, n'a avut linişte până n'a găsit cauza.

Cine a turburat soluţia lui? Asistenţii, preparatorii, laboranţii, studenţii şi însuşi şeful de lucrări fură luaţi pe scurt de savant. Toţi jurară că nu s'au atins de masa de lucru a maestrului.

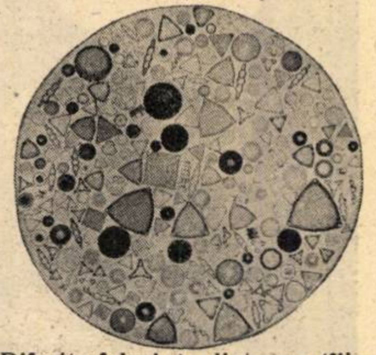

Diferite feluri de diatomee (fiinţe unicelulare) văzute la microscop.

Masă de lucru! Laboratorul lui Pasteur! Impresionante sunt fotografiile lor apărute în No. 2 al revistei «Ştiinţa». In acest laborator sărac instalat într'o mansardă s'a făcut cea mai mare descoperire de cercetătorii misterelor vieţii.

Cine putea fi dar vinovatul? Pasteur îl descoperi. Soluţia fusese turburată de fiinţe invizibile, aflate în aer, de fermenţii acidului acetic.

Pasteur descoperi astfel bacteriile şi a creiat o ştiinţă nouă: bacteriologia.

Dela experienţele fizicienilor Nicol şi Fresnel s'a ajuns la cunoaşterea microbilor.

Pe vremea lui Cuza Vodă, deci acum vre-o 70 de ani, se făceau operaţii chirurgicale fără antiseptice. Chirurgii, îmbrăcaţi în frac ireproşabil, tăiau în carne vie, cu instrumentele lor pline de microbi, a căror existenţă era necunoscută. De aceea se întâmpla aproape în majoritatea cazurilor, ca bolnavul să se infecteze şi să moară, deşi operaţia din punctul de vedere tehnic, era executată în cele mai bune condiţiuni. De atunci s'a născut zicătoarea:

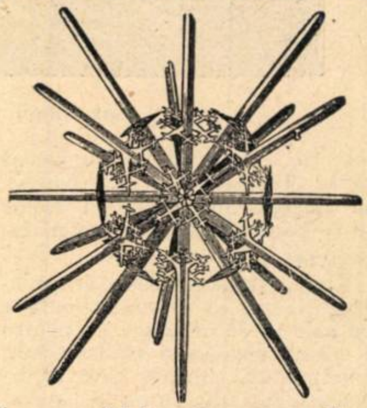

Cum se văd la microscop radiolarele.

— «Operaţia a reuşit, dar bolnavul a murit»

Pasteur care a deschis un drum nou medicinei şi chirurgiei nu era măcar medic, fiind numai chimist.

CUM S'A NĂSCUT PRIMUL MICRO-ORGANISM?

Pasteur urmăria rezolvarea problemei generaţiei spontanee, pasionându-l experienţele lui *Needham* şi *Swammerdam.* Din punctul de vedere practic ştiinţa a folosit pe urma lucrărilor sale. Teoretic chestiunea generaţiei spontanee a rămas tot o enigmă pentru biologi.

Microbii se nasc din alţi microbi prin sciziparitate. Sex nu există.

Viaţa microbilor e numai de 6 ore. Ajunsă la maturitate, fiecare bacterie se taie în două şi dă naştere unei perechi de microbi.

Se naşte întrebarea:

— *Cum s'a născut oare primul microorganism?*

La această întrebare ştiinţa nu poate da deocamdată niciun răspuns.

Bacteoriologii, fizicienii, chimiştii au încercat toate procedeele pentru rezolvirea problemei vieţii, fără a reuşi însă câtuşi de puţin şi în cele din urmă s'au adresat astronomilor.

Intrucât după toate teoriile

(Urmează în pag. 357)

Doamnelor, supraveghiați-vă gâtul!

Cum trebue să doarmă o femeie...

Nu știați, poate, până acum, că perina este dușmanul cel mai aprig al femeii, sau cel puțin al gâtului său gingaș și mătăsos... Or gâtul, simpatice doamne și domnișoare, este punctul cel mai fragil, cel mai vulnerabil al corpului femeiesc. Și trebuie să fiți foarte atente.

Luați o oglindă în mână și apropiați-vă de oglinda toaletei. Priviți-vă din profil ori pe trei sferturi, cu încordare! Linia șerpuindă care pornește dela bărbia dv. până la piept, nu e poate atât de pură ca aceea a Ruth-ei Hall. Se poate să remarcați o îngreuiare supărătoare a bărbiei, o îngroșare a gâtului, o umflătură ca un bulb la baza gâtului, o rotunjime aproape cocoșată la ceafă.

Nu e așa că oridecâteori vă priviți în oglindă ridicați capul sau întindeți gulerul blănii. Femeile sunt atât de rar sincere cu ele înșile și cu reflexul lor. De azi înainte, însă, trebuie să vă observați cu neîndurare... Și o să descoperiți o dublă bărbie amenințătoare, plus două degete de carne suplimentară pe ceafă... Și numai perna e de vină...

Când vedetele de cinema pozează pentru «fotografii în intimitate», ele își sprijină capul frumos pe perne dantelate de mătase. In filme paturile sunt garnisite cu perne fără număr... Insă toți fulgii aceștia, toate volanele, satinul și dantelele, toate astea fac parte din decor... Puteți fi siguri că, seara, în patul lor adevărat, nu se găsește nici unul din accesoriile acestea molatice și primejdioase. Cea mai mare stea depe lume doarme pe o pernă mică, plată ca o cârpă și largă cât un timbru antituberculos... In cele mai multe cazuri nu se reazimă pe nici o pernă, ceeace e și mai bine.

Bineînțeles negustorii de fulgi de perne nu au nici o vină în afacerea asta. Am vrea numai să vă facem să înțelegeți că perna dă capului o poziție proastă, pe care o păstrați câte șapte până la zece ore pe zi, după lungimea nopților dv. Femeile cari au obiceiul să citească în pat, bine sprijinite pe două perne groase, și cari adorm în aceiași pozițiune, sunt amenințate cu îngroșarea cefei, de care vă vorbiam mai sus.

Dacă aveți din copilărie obiceiul acesta rău și dacă consecințele sunt deja vizibile, nu desnădăjduiți prea mult... Orice rău își are și leacul său.

Și cum, în cazul care ne interesează, remediul poate servi în acelaș timp și ca preventiv, trebue ca însăși fetele tinere de tot, cu gâtul de lebădă, să profite de prescripțiile doctoriei.

In primul rând: obișnuiți-vă să țineți capul într'o poziție cât mai bună. Dacă nu păziți acest lucru, toate rețetele de frumusețe din lume nu vă vor sluji la nimic.

Țineți gâtul răsturnat înapoi, avansați puțin bărbia, nu prea mult... Poziția aceasta vă dă imediat un aer energic, hotărît, foarte elegant.

Aveți grijă să țineți capul sus în toate împrejurările: mergând pe stradă, privind un film și chiar citind ori cosând. Puteți să vă sprijiniți cartea sau lucrul de mână pe o măsuță sau chiar pe perna din pat.

Pentruca bărbia și gâtul să capete o carne tare și suplă, trebuie să întrebuințați un astringent. Cel mai bun este apa rece. Spălați-vă cât mai des cu putință dedesuptul bărbiei cu apă rece. Frecați-vă chiar, dacă rezistați, cu o bucată de ghiață. Dacă urmați cura aceasta, în fiecare seară, înainte de a vă culca (într'un pat fără pernă, insistăm), fiți sigură, doamnă ori duduie, că linia gâtului dv. se va menține armonioasă.

Pentru mamele fricoase, precizăm că apa rece nu a făcut niciodată rău nimănui și că metoda aceasta nu poate niciodată provoca o anghină.

Dacă dubla bărbie este prea aparentă, va trebui natural, să se recurgă la un tratament mai energic. Va trebui să se maseze mușchii destinși ori hipertrofiați. Și nu masați cu blândețe, cu vârful degetelor... O nu, ei trebuie masați energic, cu dosul palmei sau cu o spatulă... Și pălmuiți-vă pentru fiecare noapte cât o să mai dormiți pe o pernă mare și pufoasă!

Tratamentul acesta va face să dispară celulele adipoase. Pentruca pielea să rămână netedă și să nu se formeze nici o sbârcitură, va trebui să vă spălați bărbia cu un astringent ușor: alcool camforat sau piatră acră.

Marii specialiști în chirurgia estetică au fabricat niște bandaje speciale pentru bărbie, din cauciuc, garnisite cu ierburi astringente. Se poate ca aceste subbărbii să fie eficace. Dar nu li se poate ierta că sunt teribil de scumpe și pe vremurile acestea de criză, când dispuneți de un mijloc simplu, util și care nu costă nimic, dece să nu-l urmați? Puteți rămânea frumoase, fără a cheltui un ban... Și dacă îngrijirea acestei frumuseți necesită câte-va sacrificii, ele trebuie să fie suportate numai de femeie.

Pieptul și gâtul d-v sunt atât de pure ca cele ale lui Ruth Hall?

Niciodată nu v'am sfătui, doamnelor, să rezervați, seara, soțului dv. spectacolul încântător al chipului dv. îmbibat de cold-cream, fixat într'un aparat de cauciuc...

Dacă sunteți încă... domnișoară, ori dacă soțul dv. e plecat în voiaj, vă recomandăm să luați un ciorap vechiu de mătase, să-l înfășurați în jurul gâtului și să-l înodați, solid, de-asupra capului. O să arătați, cași cum ați avea dureri de dinți, dar nu face nimic. Frecarea dulce și căldura mătăsei vor avea asupra bărbiei dv. un efect excelent.

Apă rece... un ciorap vechiu... la caz de nevoie un astringent care vă costă cel mult 20 lei pe lună și **câteva minute de îngrijire pe zi** — și iată-vă înarmate contra celui mai aprig dușman al frumuseții și tinereții: îngroșarea gâtului. Trebue să recunoașteți că ușor de realizat și nu prea scump.

Duduie: oricât ați fi de tânără, începeți de astăzi chiar să urmați sfaturile ce vi le dăm...

Nu e niciodată prea târziu ca să faceți un lucru bun, însă nu e niciodată prea curând ca să începeți lupta și să vă apărați cea mai mare bogăție: tinerețea și farmecul vostru...

Numai exigențele fotografului fac pe frumoasa Billie Dove să întrebuințeze pernele de mătase, căci cum ar putea fi ea, altminteri, una din femeile cu gâtul cel mai frumos din lume.

Cina cea de taină

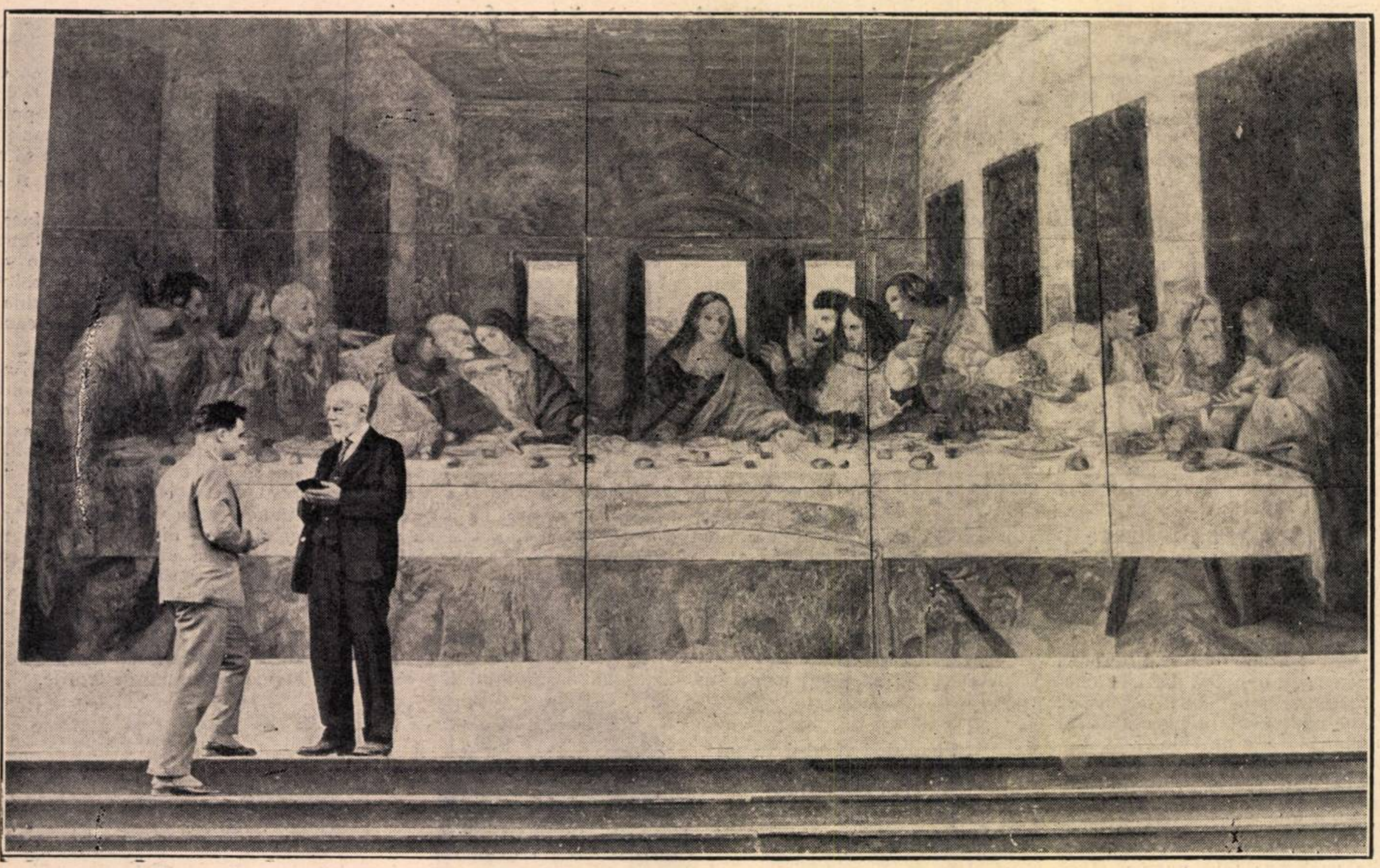

O pictură dintre cele mai celebre ale lumii este «Cina cea de taină», nemuritoarea frescă a lui Leonardo da Vinci, unul din geniile Renaşterii, care împreună cu Rafael şi Michel-Angelo a imortalizat în istoria artelor, această epocă glorioasă. «Cina cea de taină» este din nefericire într'o stare foarte proastă şi se mai vede puţin din ea, pe peretele refectoriului mânăstirii Santa-Maria-delle-Grazie din Milano unde a fost pictată de Leonardo da Vinci. De o sută de ani încoace nenumăraţi pictori au încercat să facă copii după celebra frescă, întotdeauna însă nereuşite. Iacă însă că după zeci de ani de muncă, d-rul Robert Richter (cu părul alb, în faţa tabloului) — el însuşi un pictor foarte reputat — a terminat această copie după Cina dela Milano, care după părerea specialiştilor este o adevărată capo-d'operă, reconstituind până în cele mai mici detalii, trăsăturile originale ale genialului maestru.

(Foto New-York Times, Ltd., Berlin)

Ouăle de Paşti în vechime

In secolele XVII şi XVIII se duceau la ieşirea din liturghie, în ziua de Paşti, coşari cu ouă aurite în cabinetul regelui care le împărţea apoi celor de faţă.

Ouăle acestea, nu numai că erau acoperite cu aur, dar adesea erau împodobite cu picturi, având meritul unei adevărate opere de artă. Doi pictori celebri. Lanceret şi Watteau, au pictat şi ei ouă de Paşti.

In aceiaşi epocă, în câteva provincii ale Franţei, era uzul să se ofere de Paşti ouă, a căror coajă avea în pictură reproducerea vreunui subiect pios.

Dela începutul secolului XIX s'a început să se vopsească ouăle în diferite culori; aurul şi diversele înfrumuseţări erau rezervate ouălor artificiale, fabricate de cofetari.

Istoricul Paştelui

Paştele a fost adoptat dela Evrei. Aceştia au, în limba ebraică veche, cuvântul «**Pesach**» care se pare că are drept urmaş Paştele nostru.

Inainte vreme, păgânii aveau o zeiţă a primăverii, cu numele de **Osteria.** Această zeiţă este astăzi cu totul uitată, afară de poporul german, care îi mai păstrează numele şi expresia «Ostern» — sărbătoarea Paştilor, conservat până astăzi şi însemnând să se mănânce miel şi să se ciocnească ouă roşii — simbolul rodului pe care-l aduce Primăvara.

Poznele celebrităţii

Ignaţiu Paderewski, celebrul virtuos al pianului, afirmă deunăzi într'un cerc de amici.

— Mi-au trebuit cincizeci de ani ca să înţeleg că n'am nici un talent.

Cei de faţă se priveau, stupefiaţi: apoi, un prieten, întrebă timid:

— Şi când ai observat lucrul acesta ce-ai făcut?

— Din fericire, răspunse Paderewski, surâzând, nu mai era nimic de făcut, eram celebru.

Fapt divers

Deunăzi se celebra o căsătorie în catedrala din Varşovia. Tânăra pereche se pregătea tocmai să părăsească altarul când un necunoscut le aduse, pe neaşteptate un pachet, dispărând, apoi, imediat. Pachetul conţinea un... bebe de patru-cinci săptămâni, pe cămăşuţa căruia era agăţat acest bilet:

— Fie-vă milă de copilaşul meu — O mamă care moare de foame.

Tinerii căsătoriţi au păstrat copilul.

Ce se joacă la Viena

Burgtheater, celebrul teatru al Vienei pregăteşte, acum, din cauza crizei care alungă publicul dela spectacole, un repertoriu excepţional cu care speră să-şi recâştige interesul.

Directorul general de scenă, d. Roeboeling, a hotărît să organizeze, sub titlul: «Vocea popoarelor în dramă», un ciclu internaţional de douăsprezece sau patrusprezece piese caracteristice. Ciclul acesta va debuta prin **Florian Geyer,** de Gerhardt Hauptmann, celebrând cu acest prilej a şaptezecea aniversare a marelui scriitor german. Austria va fi reprezentată prin **Fraţii** — o rivalitate în casa Habsburgilor — de Grillparzer: Anglia prin **Om şi supra Om** de Bernard Shaw; Franţa prin **Cyrano de Bergerac** de Edmond Rostand; Italia prin **Gioconda** de d'Annunzio; Spania prin **Viaţa e un vis** de Calderon; Suedia prin **In Damasc** de Strindberg şi Norvegia prin drama **Peste puterile noastre** de Bjoernson. Arta dramatică a Ungariei, Cehoslovaciei şi Poloniei va fi de asemeni reprezentată.

Amintim, cu acest prilej, că deşi producţia noastră teatrală nu figurează între cele 12 sau 14 naţiuni alese, totuşi dramaturgia noastră a trecut pe rampa celebrului teatru vienez prin lucrarea d-lui A. Dominic: **Sonata Umbrelor (Schattensymphonie),** reprezentată pe scena Burgtheaterului, acum câţiva ani.

A APĂRUT

al treisprezecelea volum din aventurile extraordinare ale lui Arsène Lupin.

SECRETUL OMULUI
INVIZIBIL

de MAURICE LEBLANC

Şi la noi, ca şi pretutindeni aceste aventuri senzaţionale cari au făcut faima universală a lui Maurice Leblanc, au obţinut un succes neîntrecut.

Cereţi pretutindeni şi la depozitul general, editura «Eminescu» Str. Ing. Anghel Saligny 2, aventurile extraordinare ale lui Arsène Lupin, cu lei 20 volumul 20 lei, precum şi ultima lucrare apărută.

SECRETUL OMULUI
INVIZIBIL

Prima dragoste a lui Ramon Novarro

De vorbă cu frumosul actor la Hollywood

Intâlnirea fusese fixată pentru ora unsprezece. Novarro însă îşi făcu apariţia abia la prânz, ascunzând un căscat... vinovat, sub un surâs radios.

— Iartă-mă că am întârziat, încearcă el să se scuze, dar am fost invitat aseară la un dineu care s'a prelungit până la trei dimineaţa. O seară de care nu te desparţi decât cu regret.

Ochii lui Novarro sunt învăluiţi de o visare molcomă.

— Inchipuiţi-vă că am întâlnit la această masă o tânără persoană care locuieşte la Durango. Nu ştiţi poate că toată tinereţea mi-am petrecut-o la Durango? Văzând o fiinţă din locul adolescenţii mele, mi-am amintit de vremea primelor mele amoruri... Prima mea dragoste! Nu e oare singura care contează în viaţă? Pui într'însa atâta pasiune naivă şi încrezătoare. In America nu se ştie ce e dragostea. Mai ales la Hollywood. Cuvântul acesta e întrebuinţat într'un înţeles fals, anapoda, e prostituat, publicitatea se serveşte de el ca de un scut, cinematograful a pus deplină stăpânire pe dânsul, deformându-l, denaturându-l, până ce vorba aceasta magică a ajuns să nu mai aibă nici o semnificaţie. In vreme ce în Mexico...

Mi-e dor de tinereţea aceea extremă care se dăruieşte întreagă unui sentiment, socotind că e nepieritor. Maria! Se numea Maria! Avea unsprezece ani şi eu doisprezece. Eram nebun după dânsa.

Ramon surâde.

— O să vreţi să credeţi că nu-i plăceam, în ruptul capului? Astăzi, toate astea par copilării; însă, pe vremea aceea, viaţa mea întreagă era suspendată de un surâs al Mariei, de o privire a ochilor săi de sirenă. Căci avea ochi verzi, cum trebuie să aibă, pe semne, şi sirenele, şi văzând-o cum umbla, mi se părea întotdeauna că dansează. Am văzut-o pentru prima oară la biserică şi de-atunci n'am mai avut o oră de somn liniştit. Cum oare să-i fac cunoştinţa? Printr'un vicleşug, aflai cum o chiamă, dar aceasta nu-mi slujea la nimic, căci părinţii nu erau în relaţii cu părinţii fetei şi familiile mexicane nu acceptă cu uşurinţă pe un nou venit, chiar când le este prezentat de un amic comun. Niciodată nu m'a văzut lumea atât de des la biserică: îmi petreceam acolo dimineţile, în speranţa că poate-poate va intra Maria, să-şi spună o rugăciune.

Când apărea într'adevăr, alunecând asupră-mi o privire timidă, inima îmi bătea atât de tare, încât credeam că mă sfârşesc.

In cele din urmă, descoperii un băiat de vârsta mea care îl cunoştea pe tatăl fetei, şi fui prezentat familiei iubitei mele. Cu toate astea, nu reuşeam să o văd decât cu mare greutate, căci nu eram lăsaţi niciodată singuri... Ii trimeteam scrisori lungi, pentru a-i exprima dragostea mea arzândă, dar Maria mi le trimetea imediat înapoi. Aşa era obiceiul în Mexico pe vremea aceea. Dacă o tânără fată accepta declaraţia ta amoroasă, nu era demnă de cultul pe care îl nutreai pentru dânsa.

Ah! pe vremea aceea, nu era încă moda să se meargă la cinematograf...

Telefon, de-asemenea, nu exista la Durango şi tinerele fete chiar dacă erau trimise la plimbare în automobil, trebuiau să meargă cu o supraveghetoare.

Cea mai mare fericire era, ieşind dela slujbă, să trec pe lângă Maria. Băeţii mergeau pe un trotuar, fetele pe celălalt, în direcţia opusă. Dacă, trecând prin faţa ei, Maria îmi surâdea, eram atât de fericit şi, în acelaş timp, atât de îngrozit încât nu mai mă ţineau picioarele.

Intr'o Duminecă, Maria îmi asvârli un trandafir. Fui transportat de fericire şi câte-va săptămâni dela acea întâmplare fericită, mă plimbam ca într'un fel de vis. Ne întâlneam la matinee dansante, însă veşnic emoţia îmi sugruma gâtul. Apoi veni tragedia.

Ramon Novarro se opreşte din povestire, pentru a-şi aprinde o nouă ţigaretă.

«Familia mea hotărî să părăsesc Durango şi să mă instalez la Mexico, pentru studii. Nimeni însă nu-mi ceru părerea. Când m'am simţit departe de Maria, despărţirea fu atât de crudă încât după o scurtă şedere în capitala îndepărtată, mă întorsei la Durango, ars de dorul după Maria... Pasiunea mea ar fi putut dura ani de-arândul, dacă într'o bună zi, adunându-mi tot curajul de care dispuneam la acea vârstă, nu aşi fi hotărît să ofer iubitei mele un buchet de trandafiri. Culesesem chiar eu florile, alegându-le cu dragoste, una câte una, socotind că florile cumpărate dela florar erau prea impersonale. Culegându-le, încercam să-mi imaginez felul cum le va accepta Maria. Ce va spune, oare? Nimic, fără îndoială. Işi va apleca, probabil, asupra ochilor săi schimbăcioşi ecranul genelor sale cari fâlfâiau ca nişte aripi de pasăre, şi o roşeaţă timidă îi va colora obrazii palizi...

...«Dar Maria refuză florile mele. Nu voiu uita niciodată încurcătura mea extremă. Eram pietrificat. Cu un gest nechibzuit, oferii buchetul meu dispreţuit, unei prietene a ei care era de faţă şi o luai la fugă, disperat».

In studio, în cabină, între două filmări de scene, Ramon Novarro povesteşte câte o istorie nostimă nedespărţitului său prieten, Robert Montgomery.

Novarro avu un râs fericit.

— Toate acestea sunt îndepărtate, acum. Maria s'a căsătorit şi am auzit chiar că are opt sau zece copii.

— Ştie barem ce-aţi ajuns?

— Da. Din când în când, am câte o ştire dela dânsa.

— Poate că vă vede pe ecran, jucând alături de Greta Garbo?

— Poate! murmură el, dând din umeri. In ce-o priveşte pe Greta Garbo, pot spune că e o femeie unică şi că talentul său e incomparabil. O camaradă cum rar se găseşte o a doua. Modestă, simplă, mândră doar faţă de aceia cari o plictisesc, ori cari caută să i se impună. Dicţiunea ei e excelentă şi vocea-i gravă, se armonizează, perfect cu fizicul. Dar, chiar dacă ar vorbi mai puţin bine, ochii săi ar fi de-ajuns pentru a exprima ceiace simt: ei sunt mai elocvenţi decât toate discursurile din lume. Admir în aceiaşi măsură actriţa caşi femeia, dar nu sunt amorezat de dânsa... E revoltător: nu poţi trimite un buchet de flori unei camarade, fără ca lumea să nu caute să interpreteze lucrul acesta în fel şi chip, socotind un gest pur amical drept o manifestaţiune amoroasă. «Ramon Novarro e amorezat de Greta Garbo?». De câte ori n'am cetit titlul acesta? Am râs de fiecare dată, împreună cu Greta, de această absurditate.

Ramon porni spre studio. Cine ştie dacă Maria din Durango nu regretă, astăzi, că a respins pe timidul ei curtezan de odinioară?

Ce e Pascalia?

Data Sf. Paşti pe timp de 20 de ani

Pascalia e o formulă matematică prin care se determină data Sf. Paşti în conformitate cu tradiţia bisericească şi în acelaş timp cu legile astronomiei.

Consiliul dela Niceea, ţinut în anul 325 după Christos, a luat două hotărâri în conformitate cu legile ştiinţei şi anume:

1) A dat calendarul înainte cu 3 zile.

2) A fixat sărbătoarea Paştelui în prima Duminecă după luna plină, care ar cădea după equinoxul Primăverii.

Tot calendarul unui an depinde de sărbătoarea Sf. Paşti.

Principiul de calcul se poate găsi în orice cosmografie.

Cetitorii vor găsi mai jos data Paştelui pe timp de 20 de ani, calculată după noul calendar îndreptat:

1932 — 1 Maiu
1933 — 16 Maiu
1934 — 1 Maiu
1935 — 21 Maiu
1936 — 12 Maiu
1937 — 28 Martie
1938 — 17 Aprilie
1939 — 9 Aprilie
1940 — 24 Martie
1941 — 13 Aprilie
1942 — 5 Aprilie
1943 — 25 Aprilie
1944 — 9 Aprilie
1945 — 1 Aprilie
1946 — 21 Aprilie
1947 — 6 Aprilie
1948 — 25 Aprilie
1949 — 17 Aprilie
1950 — 9 Aprilie
1951 — 22 Aprilie

Prin aceste date se înţelege, natural, prima zi de Paşti.

ULTIMELE EVENIME

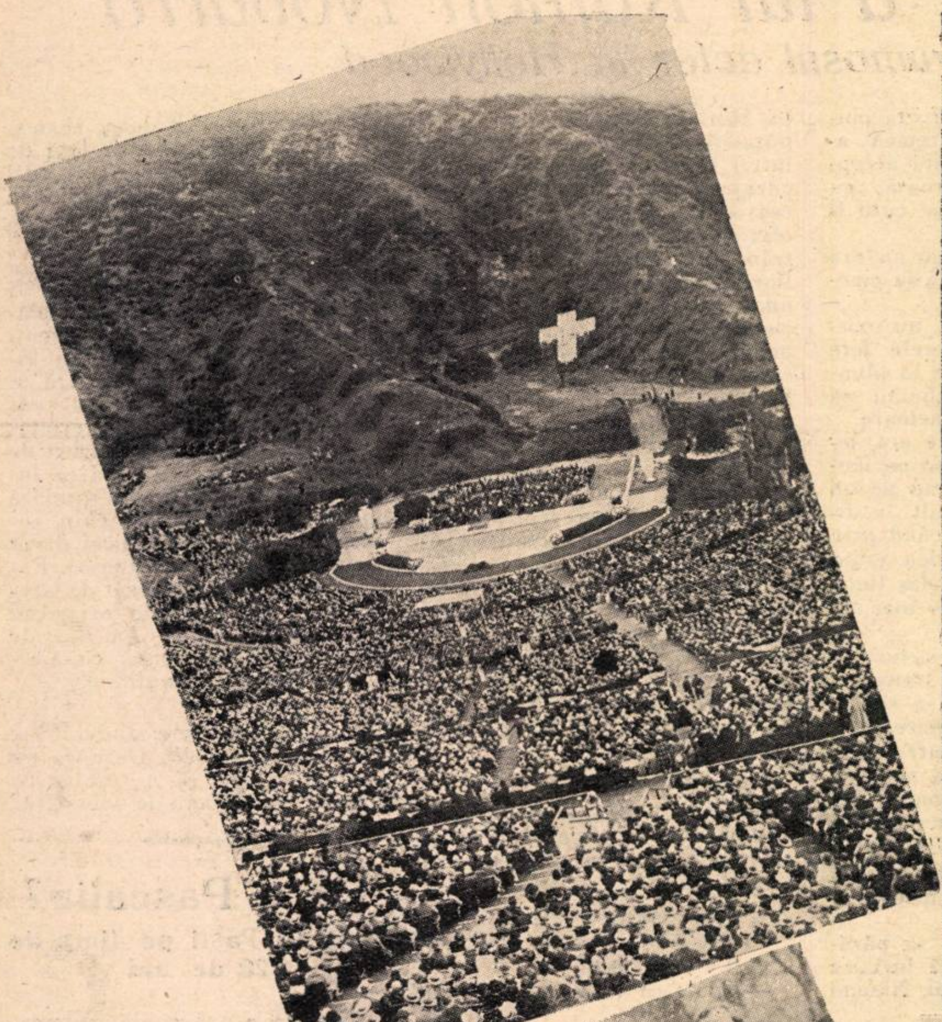

**1. Regele şi Voevodul Mihai au asist
Spitalelor Civile: în sala de festivită
solemnitatea comemorării, de faţă fii
şalul Prezan, d. prim-ministru Iorga, g
şi membrii guvernului. — 2. Sărbătoa
fornia: cu o pompă nemai întâlnită,
ligioase pentru sărbătorile Paştelui. Z
rul liber, la desfăşurarea extraordina
bătorilor Paştelui s'a ridicat o statuie
rea soldaţilor morţi în războiu, în bis
(Germania). — 4. Avionul «România»
de la vară, câteva mari raiduri, a sosi
a fost construit) pilotat de maiorul B
5. Aspectul jalnic al ruinelor minunatul
refugiul preferat al Regelui, şi care
suri. — 6. Preşedintele «Fidac»-ului (
batanţi), Mr. White, depunând o coroa
7. Banchetul dat de organizaţia din C
rea preşedintelui său, d. mareşal Ave
părăsind biserica din cuprinsul Sp
bei religioase, conduşi de d. profesor
gic a comemorat 25 de ani dela înfiin
Regelui şi V**

NTE ALE SĂPTĂMÂNII

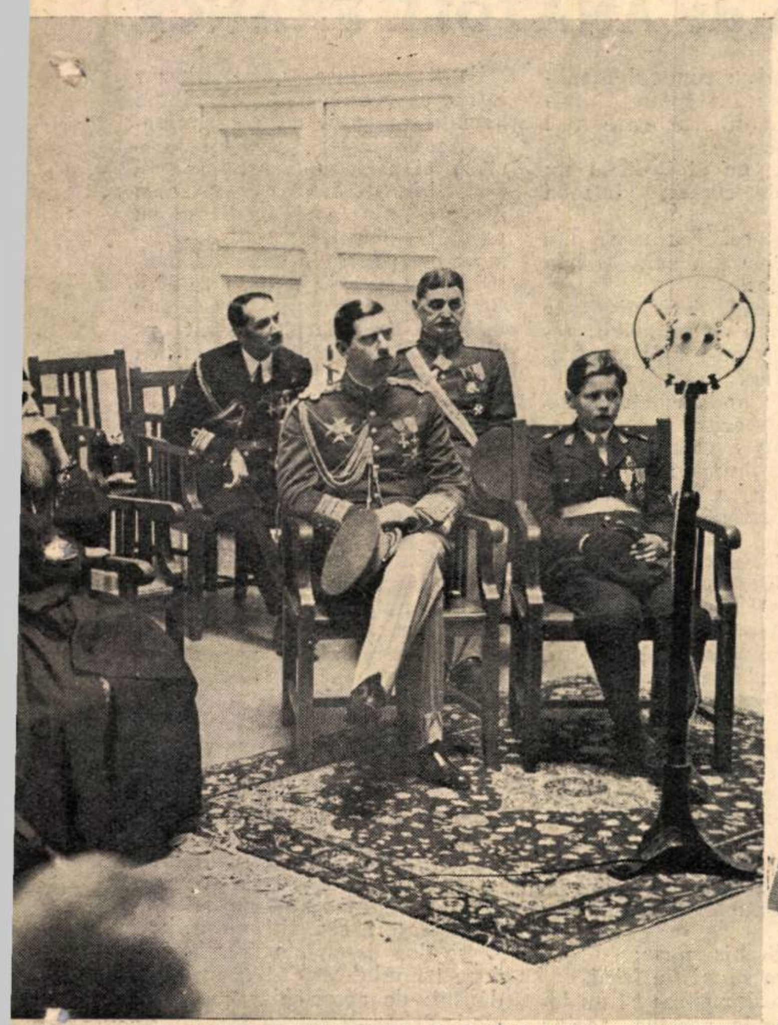

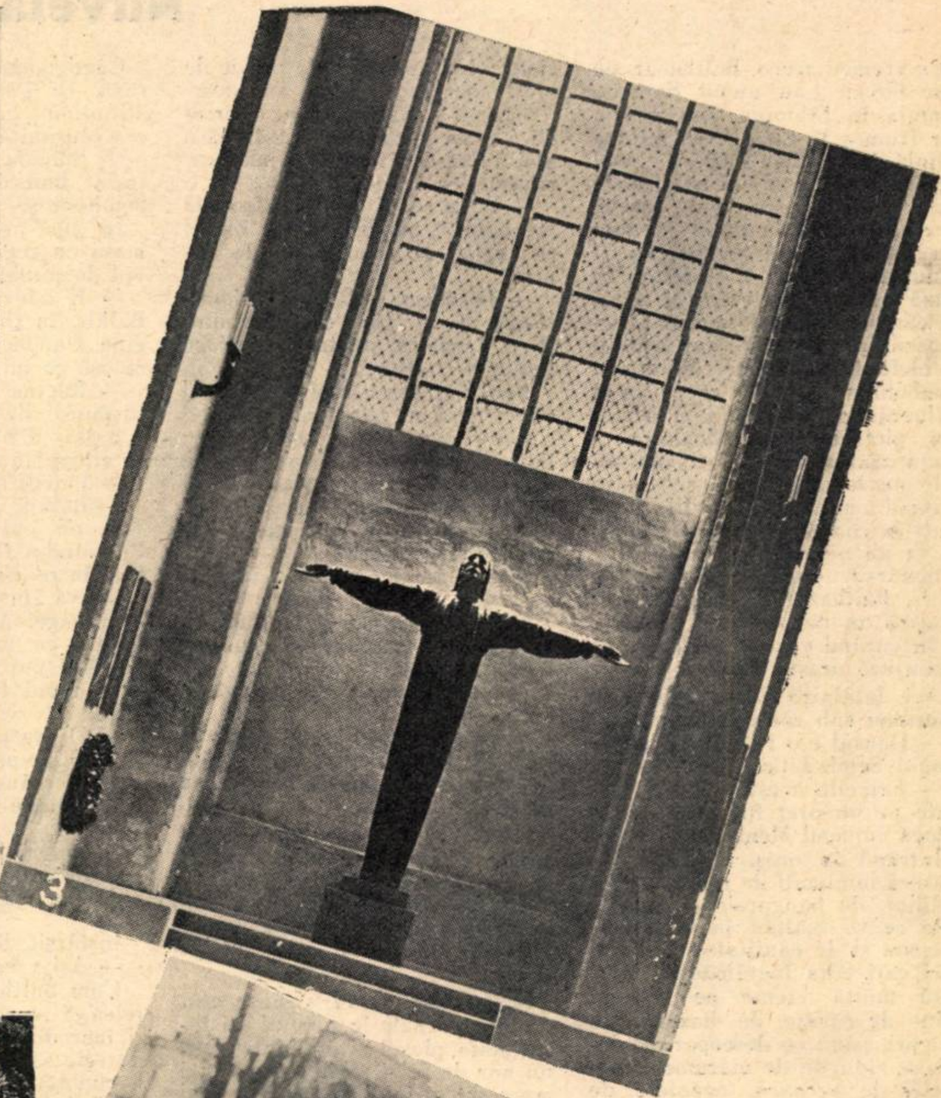
3

5

8

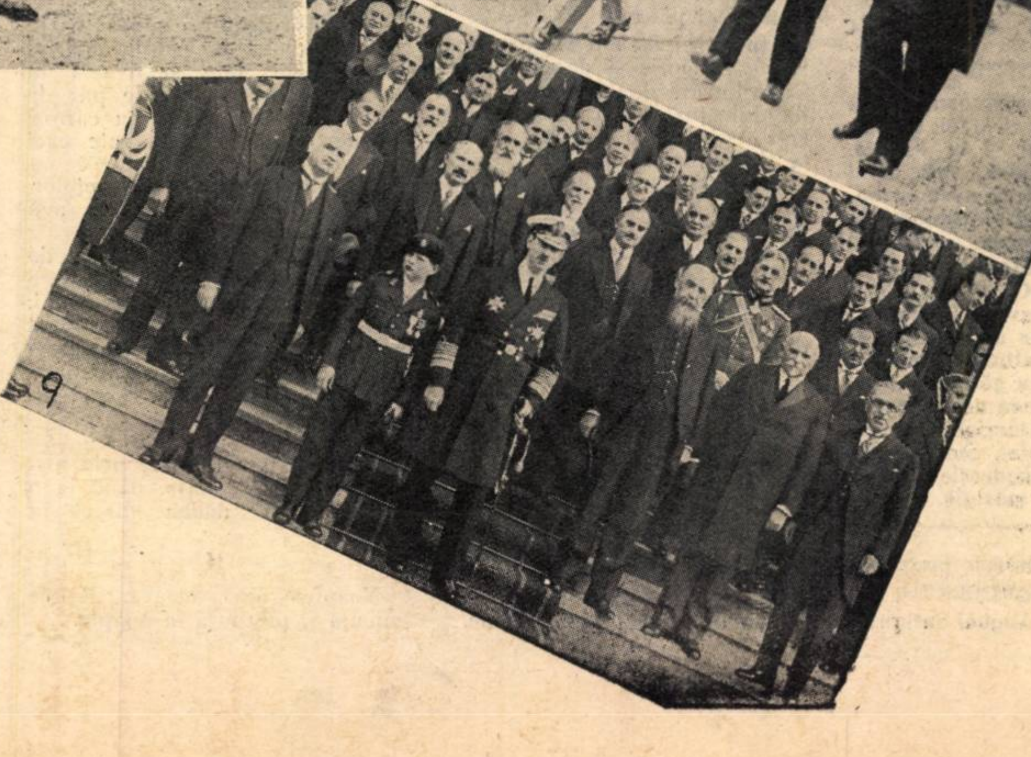
9

at la sărbătorirea centenarului Eforiei
ți a spitalului «Colțea» a avut loc so-
nd și patriarhul Miron Cristea, mare-
eneral Ilasievici, comandor Fundățeanu
area de Paști a «celor 100.000» în Cali-
au început la Los Angeles slujbele re-
eci de mii de oameni iau parte, sub ce-
arului ceremonial. — 3. Cu ocazia săr-
în lemn «Isus din Stralsund», în onoa-
erica milenară, Nicolaus, din Stralsund
cu care prințul Bibescu va întreprin-
t la Băneasa, venind dela Dessau (unde
urduloiu și căpitan Gh. Bănciulescu. —
ui castel regal «Foișor», dela Sinaia,
a fost mistuit de flăcări în câteva cea-
Federația internațională a foștilor com-
nă pe mormântul Eroului Necunoscut.—
apitală a partidului poporului, în onoa-
escu. — 8. Suveranul și Voevodul Mihai
italului «Colțea», după oficierea sluj-
dr. Mezincescu. — 9. Institutul Geolo-
țarea sa, festivitate onorată de prezența
oevodului Mihai.

BALTHAZAR

Nuvelă de ANATOLE FRANCE

Pe vremea aceea, Balthazar, pe care Grecii l-au numit Saracin, domnia în Ethiopia. Era negru, dar frumos la faţă. Avea mintea simplă, însă inima darnică. In al treilea an al domniei sale, care era al douăzecişidoilea de vârstă, merse în vizită la Balkis, regina din Saba. Magul Sembobitis şi eunucul Menkera îl însoţiau. In urmă veneau şaptezeci şi cinci de cămile, purtând saci cu scorţişoară, mirt, praf de aur şi dinţi de elefant. In timp ce călătoreau, Sembobitis îi explica regelui atât influenţa astrelor, cât şi virtuţile pietrelor, iar Menkera îi cânta cântece bisericeşti; dar regele nu le asculta, ci se distra privind cum stau şacalii rezemaţi în coadă, cu urechile ciulite, la un nivel cu nisipul.

Insfârşit, după două zile de mers, Balthazar şi tovarăşii săi simţiră un miros de trandafiri, şi în curând văzură grădinile ce înconjură oraşul Saba.

Aci, întâlniră tinere fete cari dănţuiau sub rodii înfloriţi.

— Dansul e o rugăciune, spuse magul Sembobitis.

— Femeile acestea sunt vândute pe un preţ foarte mare, adăogă eunucul Menkera.

Intrând în oraş, călătorii rămaseră minunaţi de măreţia prăvăliilor, de hangarele şi şantierele ce se înălţau înaintea lor, precum şi de cantitatea de mărfuri cari erau îngrămădite. Merseră multă vreme pe străzile pline de căruţe, de hamali, de măgari, până ce descoperiră, deodată, zidurile de marmoră, corturile de purpură, cupolele de aur, din palatul lui Balkis.

Regina din Saba îi primi într'o curte răcorită de căderi de apă parfumată cari ţâşneau ca nişte perle, cu un susur clar. In picioare, îmbrăcată într'o rochie de pietre scumpe, regina surâdea.

Văzând-o, Balthazar fu cuprins de o mare turburare. Ea îi păru mai dulce decât visul şi mai frumoasă decât dorinţa.

— Stăpâne, îi spuse în şoaptă Sembobitis, gândeşte-te să închei cu regina un bun tratat de comerţ.

— Ia seama, stăpâne, adăogă Menkera. Se zice că întrebuinţează farmece, pentru a se face iubită de bărbaţi.

Apoi, prosternându-se, magul şi eunucul se retraseră.

Balthazar, rămas singur cu Balkis, încercă să-i vorbească, deschise gura, dar nu putu rosti un singur cuvânt. In gând îşi spuse: «Regina trebue să fie iritată de tăcerea mea».

Totuşi, regina surâdea încă şi nu arăta de loc supărată.

Ea vorbi cea dintâi şi spuse cu un glas mai suav decât cea mai suavă muzică.

— Fii binevenit şi aşează-te lângă mine.

Şi cu un deget, care părea o rază de lumină albă ea îi arătă perinele de purpură întinse pe pământ.

Balthazar se aşeză, suspină din adânc şi, prinzând câte-o pernă în fiecare mână, strigă iute:

— Domniţă aşi vrea ca pernele acestea două să fie doi uriaşi, duşmanii tăi. Căci le-aşi frânge gâtul.

Şi, vorbind astfel, strânse atât de tare pernele în pumnii săi încât stofa plesni şi dinăuntru ieşi un nor de fulgi albi. O pană mai mare stărui în sborul ei lin; apoi veni să se aşeze pe sânul reginei.

— Stăpâne Balthazar, spuse Balkis roşindu-se, pentru ce doreşti să omori uriaşi?

— Fiindcă te iubesc, răspunse Balthazar.

— Spune-mi întrebă Balkis, dacă în capitala ta, apa de fântână e bună?

— Da, răspunse Balthazar, surprins.

— Mai vreau să ştiu, reluă Balkis, cum se face dulceaţa uscată în Ethiopia.

Regele nu ştia ce să răspundă. Ea îl sili:

— Spune, te rog, spune, ca să-mi faci plăcere.

Atunci, el făcu o mare sforţare de memorie şi descrise practicile bucătarilor ethiopieni, cari fac dulceţuri de coarne în miere. Dar regina nu-l asculta. Deodată îl întrerupse:

— Stăpâne, se spune că o iubeşti pe regina Candace, vecina ta. Spune-mi adevărat: e mai frumoasă decât mine?

— Mai frumoasă, domniţă, strigă Balthazar căzând la picioarele lui Balkis, dar e oare cu putinţă aceasta?...

Regina continuă:

— Spune: cum sunt ochii săi? gura? faţa? gâtul?

Balthazar întinse braţele spre ea şi strigă:

— Lasă-mă să ridic fulgul ce s'a aşezat pe gâtul tău şi îţi voiu da jumătate din regatul meu împreună cu înţeleptul Sembobitis şi eunucul Menkera.

Insă regina se ridică şi fugi, isbucnind într'un râs limpede.

Când magul şi eunucul reapărură, îşi găsiră stăpânul într'o atitudine gânditoare, care nu-i era obişnuită.

— Stăpâne, nu ai încheiat un tratat bun de comerţ? întrebă Sembobitis.

In ziua aceea, Balthazar luă masa cu regina din Saba şi bău vin de palmier.

— E adevărat, deci? îi spuse Balkis, în timp ce prânziau: regina Candace nu-i atât de frumoasă ca mine?

— Regina Candace e negresă, răspunse Balthazar.

Balkis îl privi, vioaie, pe regele ethiopian şi spuse:

— Poţi fi negru, fără a fi urât.

— Balkis! strigă regele...

Şi nu putu vorbi mai mult. Prinzând-o în braţele sale, el ţinea între buze fruntea reginei. Observă, însă, după o clipă că ea plânge. Atunci îi vorbi încet de tot cu un glas mângâietor, cântând puţin, cum fac dădacile. El o numi floarea şi steaua lui mică.

— De ce plângi? o întrebă regele. Şi ce aşi putea să fac ca să nu mai plângi? Dacă ai vreo dorinţă, spune-mi-o şi ţi-o voiu împlini.

Ea nu mai plângea, ci rămase gânditoare. Regele o îndemnă, îndelung, să-i mărturisească dorinţa.

Insfârşit, Balkis spuse:

— Aşi vrea să-mi fie frică.

Cum Balthazar părea să nu înţeleagă vorbele acestea, regina îi încredinţă că de multă vreme doreşte să întâmpine o primejdie necunoscută dar că nu poate fiindcă bărbaţii şi zeii sabeeni veghiau asupră-i.

— Totuşi, adăogă ea suspinând, aşi vrea să simt, în timpul nopţii răcoarea delicioasă a spaimei, pătrunzându-mi în carne. Aşi vrea să simt cum părul mi se sbârleşte pe cap. Vai! ar fi atât de bine să-mi fie frică!

Ea îşi înodă braţele în jurul gâtului regelui şi spuse cu o voce rugătoare de copil:

— Iată, că a înoptat. Ce-ar fi să mergem amândoi în oraş deghizaţi. Vrei?

Balthazar primi. Regina privi prin zăbrelele ferestrei jos, pe piaţa publică.

— Un cerşetor, spuse ea, e culcat lângă zidul palatului. Dă-i vestmintele tale şi cere-i în schimb turbanul lui de păr de cămilă şi stofa aspră cu care-şi încinge şoldurile. Vino iute, căci mă pregătesc imediat.

Şi Balkis părăsi sala ospeţelor, bătând din palme, pentru a-şi manifesta bucuria.

Balthazar îşi scoase tunica de in, brodată cu aur şi îşi încinse pânza murdară a cerşetorului. Arăta acum, ca un adevărat sclav. Regina reapăru şi ea imediat, îmbrăcată în rochia albastră, dreaptă, a femeilor cari lucrează la câmp.

— Haidem! spuse ea.

Şi îl târî pe Baltazar prin nişte coridoare strâmte, până la o portiţă care dădea direct în câmp.

II

Noaptea era neagră. Balkis micuţă şi pierdută în noapte.

Ea îl conduse pe Balthazar într'o cârciumă unde se adună hamalii oraşului cu prostituatele. Aşezându-se amândoi la o masă, ei priveau la lumina unei lămpi infecte, în aerul greu, cum brutele puturoase se lovesc cu pumnii şi cuţitele, pentru o femeie ori pentru o cană de băutură fermentată, în timp ce alţii sforăiau, cu pumnii strânşi, sub mese. Cârciumarul, culcat pe nişte saci, observa prudent, cu coada ochiului, încăierările beţivilor.

Balkis, văzând peşti săraţi atârnând de bârnele tavanului, îi spuse tovarăşului său:

— Aşi vrea să mănânc un peşte ca ăsta, cu ceapă presărată.

Balthazar comandă unul. După ce Balkis isprăvi de mâncat, regele băgă de seamă că nu luase nici un ban la dânsul. Dar nu se preocupă mult de faptul acesta şi se gândi să iasă, fără a plăti consumaţia. Cârciumarul însă le bară drumul, spunându-le sclav josnic şi măgăriţă. Balthazar îl doborî la pământ cu o lovitură de pumn. Câţiva beţivi se repeziră, atunci, cu cuţitele ridicate, asupra celor doi necunoscuţi.

Dar ethiopianul, înarmându-se cu un băţ care servea la stâlcirea cepii de Egipt, omorî pe doi dintre agresori şi-i sili pe ceilalţi să se dea de-oparte. Simţia căldura trupului lui Balkis lipită de dânsul; de aceea chiar era invincibil. Prietenii cârciumarului, ne mai cutezând să se apropie, începură să asvârle asupră-i din fundul prăvăliei, urcioare cu untdelemn, căni de tablă, lămpi aprinse şi chiar enorma tingire de bronz în care fierbea un miel întreg.

(Urmarea în numărul viitor)

A apărut:

LUDWIG LEWISOHN

ISRAELE INCOTRO?

ROMAN

TRADUCERE DE
EMANUEL CIOMAC

Această lucrare pasionantă, care a avut un enorm răsunet, atât în Statele Unite, cât şi în Franţa, unde a fost tradusă, sub titlul «Israël où vas tu?» ar avea aproape caracterul unei auto-biografii. Ca şi autorul, eroul principal aparţine unei familii de emigranţi evrei din Germania. Ca şi autorul, eroul a avut o cultură şi o formaţiune pur americană. Asemenea unuia altuia, amândoi au crezut că şi-au găsit o ţară şi un neam. Asemenea unuia altuia, amândoi n'au întârziat de-a vedea că s'au înşelat. Sunt pagini de o înaripată inspiraţie şi de o patetică măreţie.

Cereţi la toate librăriile precum şi la Editura «EMINESCU»
Bucureşri I, Str. Anghel Saligny 2

A apărut:

ADRIENNE THOMAS

Catrina-Soldat!...

ROMANUL UNEI FETE DIN ALSACIA-LORENA

Romanul unor experienţe neobicinuite trăite de o femeie cu suflet extraordinar, în timpul marelui război, Singura şi cea mai puternică viziune a războiului mondial redată de pana unei femei. Numai în Germania, această lucrare a trecut de 100.000 exemplare şi s'au anunţat ediţii noui în toate limbile.

Cereţi la toate librăriile precum şi la Editura „Eminescu". Bucureşti I, Str. Anghel Saligny 2

AMAZOANELE DE IERI ŞI DE AZI

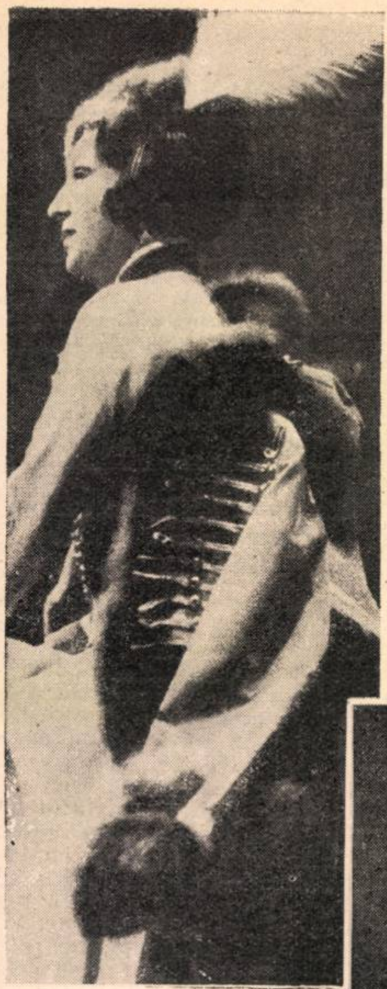

1845

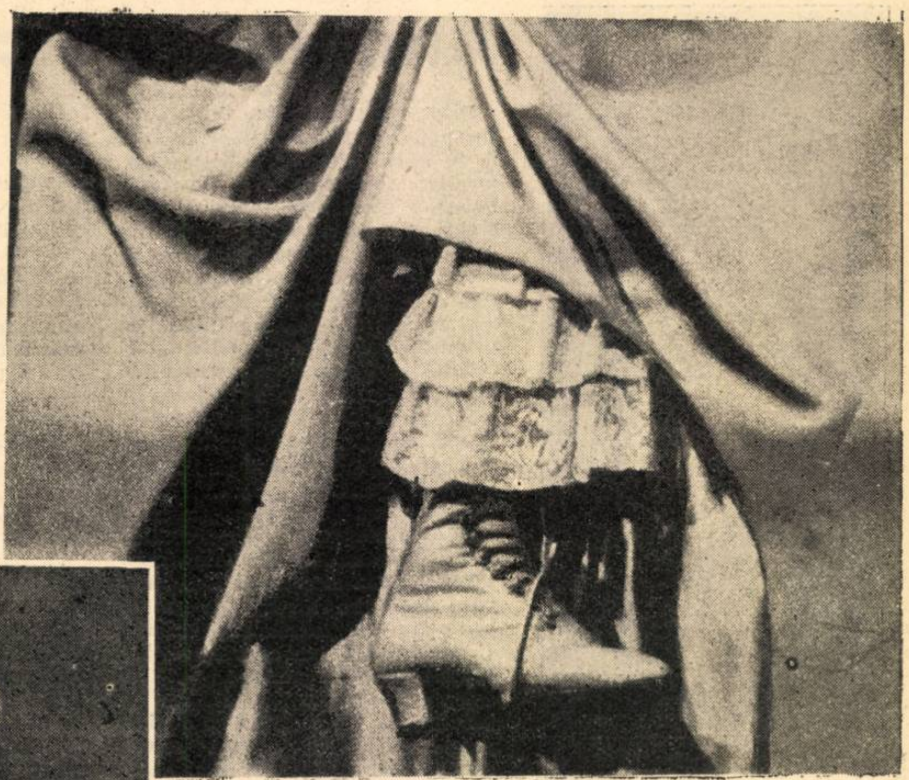

1860

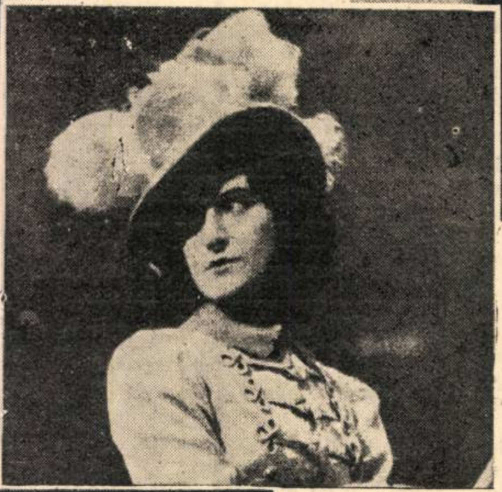

1835

Eleganţa femeiască a pierdut, pare-se unul din cele mai importante suporturi: ţinuta de călărie. Prestanţa acestei îmbrăcăminţi era, în secolul trecut, cuceritoare: linia rafinată a tunicii, măreţia pălăriei, podoabele de tot felul: franjuri, fireturi, pompoane, pene, toate acestea dădeau femeilor amazoane un farmec care ajungea copleşitor, când armoniei trupului i se adăoga şi o dibăcie în mânuirea hăţurilor. Observaţi în tabloul retrospectiv pe care vi-l prezentăm cum au variat, în interval de 100 de ani îmbrăcămintea şi însăşi frumuseţea, graţia sexului slab.

Dela uniformele milităreşti — roşiori şi cavalerie, la pantalonii «clopote de mânăstire», atât de complicaţi în dantelăria lor încărcată, dela supleţa unui simplu mantou sau tailleur la simplicitatea bluzei deschise din zilele noastre, este o întreagă gamă de nuanţe, pe care femeile au parcurs'o cu seninătatea aceia puţin inconştientă pe care o au ele întodeauna când e vorba de modă. 1932 e marcată printr'o pălăriuţă uşor de purtat, o cravată băieţească şi o vestă de lână.

Intreaga mentalitate a omenirii se oglindeşte, de altfel, în tabloul acesta equestru: tinzând din ce în ce spre mai multă naturaleţă şi libertate în mişcări. Lumea şi-a redus tot mai mult forma vestmintelor, ajungând astăzi la o armonioasă simplitate, chiar în ce priveşte capriciosul neam al femeilor, care în ceeace priveşte moda a înţeles să fie la pas cu timpul.

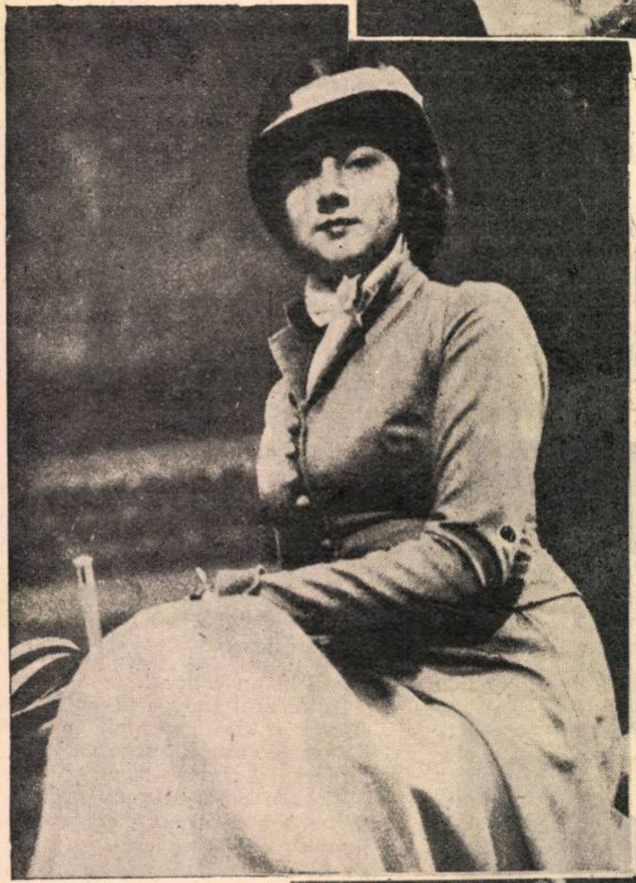

1885

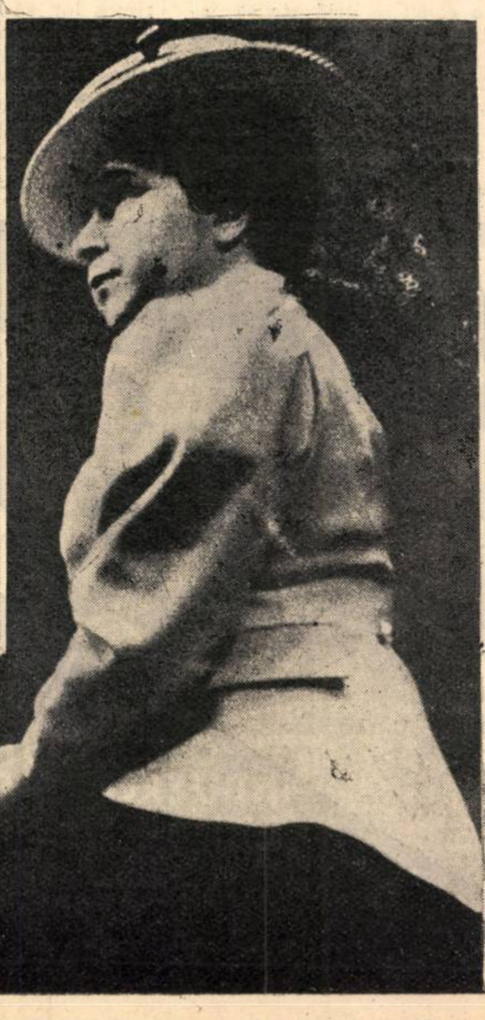

1900

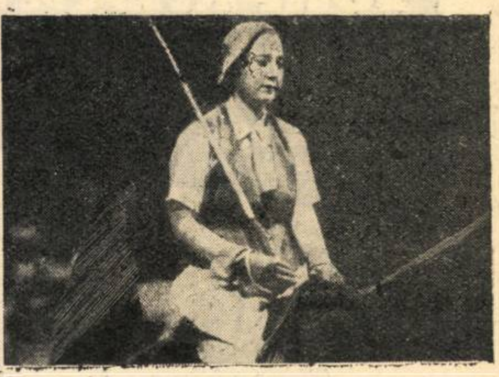

1932

Ultima modă la Chicago

Moda, tot în America, bineînţeles, vrea ca ţigările să fie purtate de azi înainte de-asupra genunchiului, într'o poşetă de mătase cusută de ciorap. La femei, mai merge, după cum vedeţi. Intrebarea e: ce vor face bărbaţii? Işi vor trage ei oare pantalonii până dincolo de genunchi?

De când se dă femeilor titlul de «doamnă?»

Odinioară, titlul acesta respectuos nu se acorda decât persoanelor de primul rang. Regii îl dădeau în scrisorile lor numai soţiilor de cavaleri şi curteni. Cu timpul, titlul de doamnă începu să fie dat tuturor femeilor de calitate şi, însfârşit, fără deosebire, tuturor femeilor căsătorite, nobile fiind sau din popor. Extinderea cuvântului «doamnă» este destul de recentă; ea nu datează decât din secolul XVII-lea.

Rubrica discuţiei libere

Anomalii psichologice: inexacţii

Dacă exactitatea este după cum se spune, politeţea regilor, ea este în acelaş timp şi politeţea oamenilor bine crescuţi. Observaţi, în epoca noastră de schimbări sociale, cum se deosebeşte politeţea oamenilor de curând ajunşi, de aceea a oamenilor cu o tradiţie solidă a bunei creşteri. Educaţia însuşită, rafinată, se manifestă, în primul rând printr'o politeţă excelentă şi o exactitate remarcabilă în toate raporturile sociale, în timp ce parveniţii neglijează, cele mai adesea, această calitate fundamentală. A fi bogat şi sănătos nu e de-ajuns. Trebuie să fii şi bine crescut. Politeţea, această frumoasă doamnă ceremonioasă, pretinde ca orice om să fie exact.

Exactitatea este un al doilea cuvânt dat. Cine se respectă, nu se poate feri de ţinerea cuvântului.

Ai promis cuiva că vii la o întâlnire. Laşi ca persoana să te aştepte, ori nu vii deloc, ori îl previi prea târziu, făcând o impresie nenorocită asupra celuia căruia te-ai grăbit să-i faci o făgăduială.

Sau: nu răspunzi imediat scrisorii cuiva, şi apoi te miri că prietenia a slăbit.

Făgăduieşti că vei face un lucru pentru cutare zi. Şi nu-l faci. Rezultatul este că persoana căreia i-am promis, ne retrage orice încredere şi simpatie.

O lipsă de exactitate echivalează cu o lipsă de delicateţă. Or, un suflet delicat e rareori nepoliticos; procedează întotdeauna astfel ca să se ţină de cuvânt, nu se angajează niciodată la ceva pentru care nu e sigur că-l va putea înfăptui şi la nevoie stă nopţi întregi să lucreze, numai să nu-şi desonoreze cuvântul.

Un om exact se grăbeşte să ajungă la ora fixată, să răspundă pretenţiunilor lumii şi amiciţiei.

Uneori aceasta e un lucru foarte greu, dar cine nu vrea să sacrifice nimic societăţii, nu e demn să facă parte dintr'însa.

Inexactitatea este nu numai nefastă prieteniei, dar şi afacerilor. Pentru mulţi oameni afacerile primează. Foarte bine: să fie exacţi în afaceri şi apoi vor fi exacţi şi în raporturile lor sociale.

— Nu am timp să fiu politicos! se întâmplă să spună câteodată, vre-un negustor agitat. De fapt însă, pierde vremea pentru a fi... nepoliticos, ceeace revine la aceiaşi, şi pe de-asupra îşi vatămă şi afacerea, unde politeţea şi exactitatea sunt condiţii primordiale.

Dacă se întâmplă ca unii întreprinzători să ajungă la mari situaţiuni financiare, aceasta se datoreşte cu siguranţă celor două calităţi de cari ne ocupăm.

Ce părere aveţi dvs. asupra celor cari lasă ca o casă întreagă să-i aştepte la masă, în timp ce mâncarea se usucă în cuptor? Ce ziceţi de aceia cari se lasă aşteptaţi în colţul unei străzi, într'o gară, şi sosesc o jumătate oră după ceasul fixat pentru întâlnire? Intârziaţii au întotdeauna un motiv, însă acela e ca monedele vechi: a ieşit din curs.

Dar corespondenţa? Politeţea cea mai elementară ne îndeamnă să răspundem, dacă nu a doua zi cel puţin în aceiaşi săptămână persoanelor cari ne-au scris.

Există, în încetineala cu care se răspunde unei scrisori, un dispreţ profund pentru acela care a adresat-o cel dintâiu.

Iar în ce priveşte să faci pe cineva, să aştepte, undeva, inutil, înseamnă că-i dai a înţelege că nu preţuieşte mai nimic în ochii tăi.

Oamenii inexacţi se clasează în trei categorii de indivizi: dispreţuitorii, cari socot nedemn de mărimea lor, să se poarte în mod civilizat şi onest. Ocupaţii, distraţii, cari nu pridídesc niciodată să înfăptuiască ceiace întreprind. Indolenţii, incapabili să ţină seama de o oră precisă, ori să răspundă unei scrisori.

Ei au născocit stilul telegrafic şi cartea poştală.

Nu putem decât să-i plângem pe oamenii aceştia fiindcă sunt pur şi simplu, nişte rău crescuţi. Ei nu impun nimănui. Dimpotrivă, desgustă pe toată lumea.

Aceasta este marea familie a oamenilor inexacţi.

SURPRIZA DE PAŞTI
PHILIPS REPRIMEŞTE LA CUMPĂRAREA UNUI HAUTPARLEUR PHILIPS DIN TIPURILE:
2024 Lei 2650
2007 Lei 2650
2040 Lei 3000
2030 Lei 3500
2019 Lei 3500
2113 Lei 5500
2111 Lei 5500
ORICE HAUTPARLEUR INDIFERENT DE MARCA
CONTRA LEI 1000 IN PLATA
ADRESATI-VA INCA ASTAZI REVANZATORILOR PRODUSELOR PHILIPS

Un aparat pentru măsurarea aptitudinilor intelectuale

Universitatea din Chicago a inaugurat nu de mult, un nou «laborator de studii», în care se pot măsura aptitudinile intelectuale ale studentului, prin procedeie mecanice.

La inaugurare au luat parte sute de educatori şi pedagogi veniţi din toată lumea. Apoi, câteva zile la rând, s'au făcut tot felul de exerciţii şi experienţe.

Laboratorul reprezintă un triumf personal pentru profesorul Charles Hubbard Judd. El şi-a justificat metodele avansate, întrebuinţând o maşină care poate analiza şi ameliora metodele educative. Aparatul extraordinar este instalat în laborator şi serveşte la măsurarea aptitudinilor pentru citit.

Aşezat la o extremitate a maşinei, care seamănă cu un aparat fotografic, copilul sau adultul îşi introduce capul într'un alt aparat, o bandă de metal învelită în catifea. El citeşte literele imprimate pe o placă ce se află în faţa lui. Mişcările ochilor, în timp ce el citeşte, sunt filmate. Ochii cititorului cultivat nu sclipesc decât de câteva ori dela un rând la celălalt. Pe când ochii cititorului mai puţin exercitat fac o serie de mici salturi, repezi şi scurte.

Descoperirea aceasta a permis să se inventeze o nouă metodă pentru învăţarea cititului. In general facultatea de a citi bine indică o bună pricepere şi aptitudini intelectuale.

Alături de laboratorul acesta, se află un alt aparat care permite să se măsoare reacţiunile emotive ale unui copil. Aparatul înregistrează bătăile inimii şi presiunea arterială pe o bandă de hârtie, în anumite condiţiuni date. Aparatul s'ar putea eventual adapta în aşa fel, încât să înregistreze, fidel, reacţiunile emotive ale unei persoane care asistă la un concert.

Profesorul Judd a inventat, însfârşit, o altă maşină, numită **tonoscop**, care măsoară exact întinderea glasului omenesc.

Fiecare sunet al vocii stabileşte un scurt circuit electric şi o luminiţă se aprinde ori se stinge de fiecare dată când curentul trece sau se întrerupe. Prin mijlocul acesta lumina fiind fotografiată, se obţine o grafică a vocii vorbitorului. Mecanismul indică supleţea sau asprimea emisiunii glasului.

Elevul sau studentul după ce e supus experienţei, poate învăţa să-şi exercite coardele vocale, pentru a ameliora un glas monoton, sau pentru a-şi mări întinderea vocii.

Tonoscopul este extrem de util pentru învăţământul muzicii.

DE PRETUTINDENI

Plagiatul

Celebrul compozitor de operete Franz Lehar a fost citat, săptămâna trecută în faţa tribunalului din Viena, în calitate de expert. Era vorba de un proces foarte încâlcit între doi compozitori cari se acuzau reciproc de plagiat. Când celebrul autor al **Văduvei vesele** apăruse la bară, cei doi muzicianí îşi asvârlise deja unul altuia epitetele cele mai penibile.

Preşedintele Tribunalului îi remise lui Lehar partiţiunile litigioase.

— Mi-aţi putea spune, maestre, cine a fost plagiat, după părerea dv. în această afacere?

Lehar, aruncându-şi o privire rapidă asupra «corpurilor delicte», răspunse calm:

— Jacques Offenbach (autorul celebrei opere comice **Povestirile lui Hoffmann.** N. R.).

15 milioane de oameni joacă baskett-ball

Dacă e să dăm crezământ statisticilor pe cari le publică medicul american James Maismith, care a stabilit acum 35 de ani regulele jocului de baskett-ball, sunt azi în toată lumea 15 milioane de indivizi cari practică sportul acesta.

Numai în Statele-Unite există peste 2000 cluburi de baskett-ball.

Maica Domnului pe masa de operaţie

Nu bănuiţi, probabil, despre ce e vorba: muzeele din Anglia au instituit câte un laborator de chimie, unde se face, de către savanţi renumiţi, expertiza ştiinţifică a tuturor obiectelor de artă. In felul acesta se poate oricând afla autenticitatea unei lucrări de pictură ori sculptură, cum e cazul Maicii Domnului **de mai sus, datând din sec. XV-lea, şi al cărei material este examinat la microscop pentru a i se stabili vechimea.**

O nouă profesiune

Nu există meserie proastă, spunea Voltaire...

O firmă britanică a găsit o formulă de publicitate destul de curioasă. Ea plăteşte două tinere fete, a căror misiune constă în a se schimba toată ziua, pe străzi. Ele trebuie să umble, zilnic, cel puţin douăzeci de kilometri. Tocurile pantofilor lor sunt înzestrate cu un aparat care înregistrează numărul paşilor. E un mijloc de a constata soliditatea tălpilor de cauciuc. Dacă iese victorioasă, dintr'o încercare de cinci sute de kilometri, materia e socotită bună pentru vânzare.

Plimbările acestea obligatorii sunt mult mai obositoare decât şi-ar putea închipui cineva, şi fiecare experienţă necesită angajarea unor noui «girls», pentru a lăsa celorlalte funcţionare un timp de odihnă de două luni, înainte de reluarea lucrului.

Oraşul tălmacilor

La Mannheim s'a fondat de curând o şcoală de interpreţi care obţine cel mai mare succes. Studenţii doritori să obţină diploma de tălmaciu şi de traducător vin cu duiumul la aceste cursuri, femeile în special. Fetele, sosite din toate părţile Germaniei, Austriei şi Elveţiei formează deja un tip specific, cunoscut în oraş sub numele de «Dolmetschermädel» (fata tălmaciu).

Franţa a imitat exemplul Germaniei, instituind la Universitatea din Poitiers un scurt curs de vară pentru elevii-interpreţi.

După victorie...

In marea competiţiune anuală de Cross-Country-amator a femeilor engleze, alergarea a fost câştigată de extremă justeţă, în ultimul moment, printr'o supremă încordare a întregii sale fiinţe de D-na Ruth Ellen care imediat după trecerea potoului, a căzut jos leşinată. In clişeul nostru o vedem, dusă în braţe de logodnicul ei.

Case plutitoare

In vreme ce criza locuinţelor se ameliorează în multe capitale europene, în Nord, în Norvegia mai ales, ea bântuie îngrozitor şi pentru a se aduce un remediu practic s'a recurs la această curioasă inovaţie:

Acum câteva săptămâni, se putea citi în marile ziare din Oslo anunţuri de o şchioapă, informând publicul în căutare de locuinţe că se găsesc numeroase apartamente de închiriat într'un mare imobil numit «Carmonia». Or acest «Carmonia» nu este altceva decât un transatlantic de 20.000 tone, lung de 200 metri şi numărând 600 cabine. Pachebotul, din cauza crizei economice generale, a fost demontat în ce priveşte instalaţiile, motoarele şi un consorţiu norvegian l-a cumpărat cu intenţia să-l transforme într'un imobil.

Se pare că locatarii s'au prezentat în mare număr: sunt, în general, celibatari, studenţi, artişti cari nu au nevoie de prea mult spaţiu.

In timp ce noi luptăm cu criza

In California, ţara soarelui etern, lumea nu mai ştie cum să-şi petreacă timpul. Astfel pe plaja dela Pasadena, fericiţii muritori americani au început să joace bridge în apă. Şi când te gândeşti că unii dintre ei, mai câştigă pe deasupra...

JOCURI

Cuvinte încrucișate: „Iepurii"

de *Bică Pisoschi*
(Craiova)

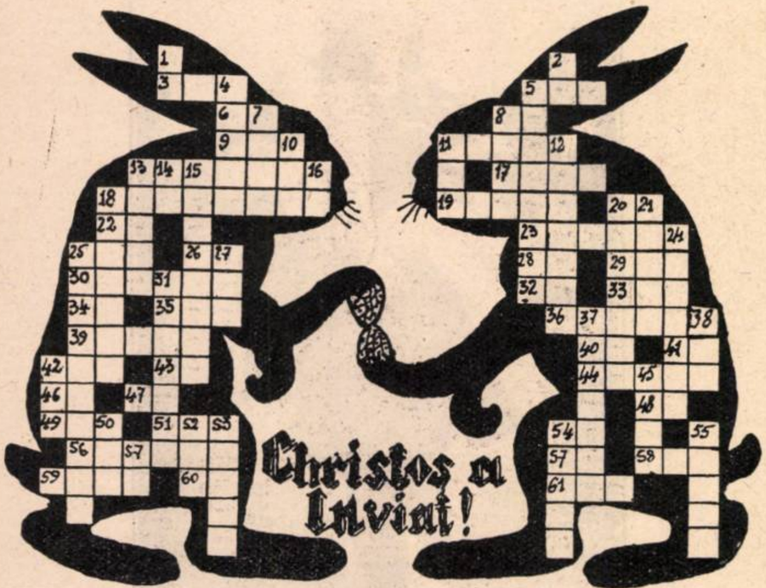

ORIZONTAL : 3) Strigăt de entuziasm; 5) Boboc de floare (Buc); 6) Măsură itinerară chineză; 8) Interjecție; 9) Loc neplăcut (fig.); 11) Isus Christos (la catolici); 13) Fiul regelui Orodes; 17) Cel ce repetă spusa altuia (fig.); 18) Ereți (Zool); 19) Procurator roman ce osândi la moarte pe Christ; 20) Vas răsturnat; 21) Monedă romană; 23) Cel ce știe sau studiază în special legile; 35) Manifest dintr'odată; 26) Ajutător al viitorului; 28) Părțile laterale și inferioare ale pântecului (pl.); 29) Impărat; 30) Evadat; 32) Plec; 33) Preot evreu contemporan cu Isus; 34) Conjuncție; 35) Arhipelag în Malaezia olandeză; 36) Bacantă furioasă (Mit); 39) Distinși (fig.); 40) Posesiv; 41) Campion; 42) Div. de timp; 43) Pronume; 44) Boală; 46) Prefix; 47) Animale; 48) Diftong; 49) Judecător în Israel; 51) Cerneală de China; 54) Secol; 56) Cruzi la inimă; 57) Element necunoscut (fig.); invers); 58) Localitate în Franța; 59) Fluviu în Rusia; 60) Div. de timp; 61) Coastă.

VERTICAL : 1) Aliment necesar de Paști; 2) Măsură de capacitate chineză; 4) Plantă cu care țărancele noastre roșesc ouă de Paști; 5) Calendar după care se poate hotărî data Paștilor pentru orice an; 7) Conjuncție; 8) Animal a cărui carne se mănâncă de Paști; 10) Neomenos (fig.); 11) Mai mare peste alți; 12) Credința triburilor din Nordul Americei într'un geniu protector; 13) Colac de Paști ce-l aduc credincioșii la biserică spre binecuvântare; 14) De frunte; 15) Munte aproape de Ierusalim, pe vârful căruia Isus fu răstignit; 16) Conjuncție; 18) Ce ține de Paști (fem.); 20) Rugăciuni publice către Dumnezeu; 21) Aclamațiune religioasă (în Sf. Scriptură); 24 Perfidie; 25) Alt nume al trădătorului (Biblie); 27) Coloare la cărțile de joc; 31) Floarea Paștilor; 37) Credință; 38) Rege din Israel; 42) Cânteo sacru; 45) Colacii sau vinul ce se aduce la biserică pentru odihna sufletelor celor răpósați; 50) Prepoziție; 52) Vicleană (fig.); 53) Autoritate superioară bisericească; 54) A ispăși; 55) Priveghere în postul Paștilor; 57) Divinitate egipteană.

Criptogramă

de *Ionel Ionescu*
(Băicoiu)

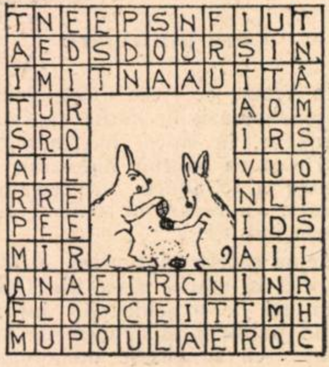

T	N	E	E	P	S	N	F	I	U	T
A	E	D	S	D	O	U	R	Ș	I	N
I	M	I	T	N	A	A	U	T	T	Â
T	U	R						A	O	M
Ș	R	O						I	R	S
A	I	L						V	U	O
R	R	F						N	L	T
P	E	E						I	D	S
M	I	R						A	I	I
A	N	A	E	I	R	C	N	I	N	R
E	L	O	P	C	E	I	T	T	M	H
M	U	P	O	U	L	A	E	R	O	C

Găsind cheia veți găsi o cunoscută strofă dintr'o poezie de «V. Alecsandri» referitoare la Invierea Domnului.

Urare de Paști

de *Mircea Grossu-Migro*
(Bârlad)

Se dau următoarele cuvinte : 1) *Loc* și *Tasa;* 2) *Ava* și *Han;* 3) *Rin* și *Imi;* 4) *Vot* și *Si;* 5) *Nat* și *Sa;* 6; *Nit* și *Ița;* 7) *No* și *Asa;* 8) *As* și *Tac;* 9) *Ra* și *Ama;* 10) *Ki* și *Ser;* 11) *Lan* și *Ava;* 12 *Ud* și *Vav;* 13) *Cei* și *In;* 14) *Da* și *Par; Tis* și *Taci.*

Combinându-se literele din fiecare grupă să se formeze cuvinte cu următoarele semnificații :

1) Pește; 2) Oraș în America; 3) Oraș în Italia; 4) Cu totul; 5) Drac; 6) Uriași; 7) Imn; 8) Fără apă; 9) Oraș în România; 10) Râu în Bulgaria; 11) Ce ține de flotă; 12) Lipsit de; 13) Nedrepte; 14) Căpetenie a Ungurilor; 15) Bine îndesată.

Inițialele cetite de sus în jos vor da o frumoasă urare făcută de «Oglinda Lumii» cetitorilor ei; iar finalele cetite tot de sus in jos vor da răspunsul cetitorilor.

Soluțiile jocurilor din „O. L" No. 16

CUVINTE INCRUCIȘATE
«AL. VLAHUȚA»

ORIZONTAL : 1) Ciobanul lui Grigorescu; 20) Obrazul; 21) Animozitate; 22) Negrului; 24) Moașa; 25) Ad; 26) Vrasta; 27) Alcali; 28) Oinar; 29) Fra; 30) Iin; 31) Raite; 33) Erete; 35) Zar; 36) Eres; 37) Isala; 39) Radu; 41) Reda; 44) Oton; 45) Imita; 47) Mart; 48) Lanar; 49) Ev; 50) Intra; 51) Una; 53) Tarnui; 54) Ritos; 56) Ete; 57) Amat; 58) Ca; 59) Roc; 60) Capiat; 61) Aru; 62) No; 63) Uric; 64) Rutea; 66) Itu; 67) Ir; 68) Elud; 70) Fosni; 71) Lilie; 75) Si 76) Naravi; 78) Mantuea; 80) Salas; 81) Ela 82) Aboala; 83) Falete; 84) Aula; 85) Ras; 87) Botaru; 88) Sntj; 89) Tutuian; 93) Pare; 94) Dur; 95) Ica; 96) Ou; 97) Izrael; 98) Oameni; 103) Amarat; 104) Riu; 105) Litii; 106) Oran; 108) Ra; 109) It; 110) Ce; 111) Atrista; 112) Eumene.

VERTICAL : 1) Convorbiri literare; 2) Iberia; 3) Organiza; 4) Barsa; 5) Az; 6) Nula; 7) Ilu; 8) La; 9) Un; 10) Ii; 11) Gm; 12) Ro; 13) Izma; 14) Giol; 15) Otace; 16) Rasare; 17) Etalare; 18) Se; 19) Unde ne sunt visătorii; 23) Utrera; 30) Ite; 32) Tal; 34) Erata; 38) Semănătorul; 39) România pitorească; 40) Dore; 42) Din trecutul nostru; 43) Atarn; 46) Araucana; 52) Aticulus; 65) Edita; 67) In vâltoare; 69) File rupte; 70) Fase; 75) Saladin! 76) Natura; 77) Alunar; 78) Martiri; 80) Sate; 83) For; 84) Ajuta; 86) Anota; 87) Banos; 90) Ua; 91) Iele; 92) Ali; 93) Iman; 99) Ait; 100) Mir; 101) Irt; 107) Aa.

FAMILIILE REGALE FRANCEZE

Merovingieni — Bonaparte — Carlovingieni — Burbon — Conti — Orleans.

1—2 = VALOIS.

ENIGMA

O.

AU DESLEGAT TREI JOCURI

Ilie T. Lupița (Caracal), George V. Tițeica (Padina-Buzău), Cernaucă P. Ștefan, Mercic Ion (Craiova), Valeria Ilescu (Buzău), Avram I. Avram (Ploești), Ioan Vanjensky (Focșani), R. H. Simion (Loco), Carth. Constantinescu (Oradia), Constantinescu P. Corneliu (Cluj).

AU DESLEGAT DOUA JOCURI

Cociaș Grigore Radu și Traian Vijoli Recea (Săliște-Sibiu), Daniela Ialomițeanu (Buzău), Pavel Nedelcu, Valeriu Lazaride. Ionel Stoicescu (Arad), Roncea Tomocică, Varvara Cristescu (Chișinău), Petre Ionescu (Caracal), Gică Ionescu (Lugoș), Traian Michăilescu (R.-Sărat), Carola Avram, Nică Vasilescu (Ploești), Samovici Luzana, Victor Calmanovici (Timișoara), Nae Ștefaniu, Petrescu Ioan (Craiova), Heinrich Goldman, Gheorghe Buzescu (Cernăuți) Dorel Calimachi și Chifu T. Ionel (Iași), Alexandru și Niculina Teodoru (Cluj), Traian Popovici (Oradia), Gh. Ionescu (Nicorești-Putna), Tică Panaitescu (Vaslui), Popescu Ioan (Pitești), Gigi Dumitrescu-Gidu (Oradia).

DIN CAPITALA

Maria Metaxa, Titi Vasiliu, R. Honig, Jean Marinescu, Grossman Samy, Sandu Stoicescu, Suzi Popovici, L. Rosenberg, Teodor Busuioc-Teba, Nicolae și Virginia Vasilescu, Mihail Neagu.

AU DESLEGAT UN JOC

Dorel Victor Dragotă, Dan Preoțescu-Govora (Craiova), Finkelstein I. (Focșani), Petre Basilescu, Traian P. Ștefănescu (Oradia), Aurora Șt. Șerban, Toma Popescu, Eustațiu Petrescu (Ploești), Oscar Niculescu, T. Marin (Sibiu), Dorel Teodorescu-student, Vasile St. Romașcanu, Ioan Munteanu (Iași), Victor Marinoiu, căp. Ioan Vasiliu (Galați), Ștefan Ioan (T.-Severin), Alexandru Tr. Grigorescu (Timișoara).

DIN CAPITALA

Antonică Elian, Grigore Constantin, Gh. N. Iliescu, Rozica Marcovici, Suzi Grigorescu, Titi Brelea, Vladimir C. Ionescu, Herman Corneliu. Lucreția Vasiliu, Teodor și Stanca Nicolaescu, Avram Grünberg, Alex. P. Ștefănescu, Gh. Calimachi.

AU MAI DESLEGAT JOCURILE DIN «O. L.» No. 15

Zaharia Gh. Orcula (Sulina). N. Gr. Arsene (Buzău). Aurel Bârsan (Mălini-Baia), Mircea Grossu-Migro (Bârlad). Costel Viorel Muroianu (Craiova). Maria Metaxa (Loco), Burd Baruh (Orheiu).

PRIN TRAGERE LA SORȚI AU CAȘTIGAT

1) D-ra Valeria Iliescu (Buzău).
2) D. Traian Vijoli-Recea (Săliște-Sibiu).
3) D. Dan Preoțescu-Govora (Craiova).

*

N. R. — **Expediția premiilor se face odată pe lună. Premiații din provincie sunt rugați să-și trimită adresele exacte spre a li se putea expedia premiile, iar cei din Capitală se vor prezenta personal la redacție spre a-și ridica premiile.**

„Oglinda Lumii" No. 18
BONUL JOCURILOR

POŞTA JOCURILOR

Ioan Aurel Gheorghiu (Ploeşti): Refăcut se va publica ulterior. Am răspuns de nenumărate ori. Rombul silabic, bun.

Mircea Grossu-Migro (Bârlad) : «Cărăbuşul» e bun, se va publica mai târziu. Jocul de cuvinte încrucişate «*Diana*» nu se poate publica pentru data de care ne scriţi, căci n'are nici o legătură cu sărbătoarea naţională susnumită. Mai preferabil, e un joc în legătură cu evenimentul amintit.

Dela oul de Paşti la tainele vieţii

(*Continuare din pag. 346)*

moderne, se crede că viaţa ar fi venit pe pământ din spaţiile siderale, teoria «generaţiei spontanee» are toate şansele a fi reabilitată, ceeace va face în anii următori o mare senzaţie în cercurile specialiştilor cât şi în public.

Viaţa fiind dar de provenienţă cosmică, se aşteaptă ca Astronomia să poată descoperi dovezi asupra generaţiei spontanee.

Veacuri dearândul oamenii au căutat să cunoască tainele vieţii. Cei vechi credeau că viaţa e datorită unei energii numită «forţa vitală», care ar fi un fel de electricitate vie (!). Biologii moderni tind să accepte această credinţă de pe vremea lui Aristotel. Unii savanţi sunt de părere că fenomenele vieţii ar putea fi explicate prin razele cosmice, care ar constitui acea «forţa vitală», căutată şi de Galvani acum vreo sută şi treizeci de ani, în experienţele sale celebre, cu pulpele unei broaşte, atârnate pe un balcon de fier, graţie cărora a descoperit electricitatea dinamică. Razele cosmice sunt cele mai penetrante raze ce există. Ele pot străbate şi ziduri de plumb de zeci de metri grosime, fiind mai mici ca atomii şi mai mici chiar decât electronii atomilor.

L. FLORIN

*

Fotografia primului laborator al lui Pasteur a apărut în revista

«ŞTIINŢA» No. 2

Tipărită la Editura «*Eminescu*» în 32 de pagini cu peste 40 gravuri artistice executate la «*Maur*».

Cuprinde un material senzaţional, între altele:

Revenirea iernii la 10 Mai (?); Descoperirea turnului Babel; Sabia lui Ampère, anecdotă teribilă din viaţa savanţilor; Biografia ciudată a lui Piccard, cuceritorul stratosferei; Hertz şi Marconi; Dr. Iuliu Barasch; Dr. G. Marinescu.

Revista mai cuprinde

«ŞTIINŢA VIEŢII»

un admirabil supliment, cu ilustraţiuni.

Amatorii pot obţine revista trimiţând prin mandat poştal 40 lei abonamentul anual pe adresa : L. FLORIN. *Căsuţa poştală 70, Bucureşti I.*

Ce nu încredinţaţi nimănui pentru spălat

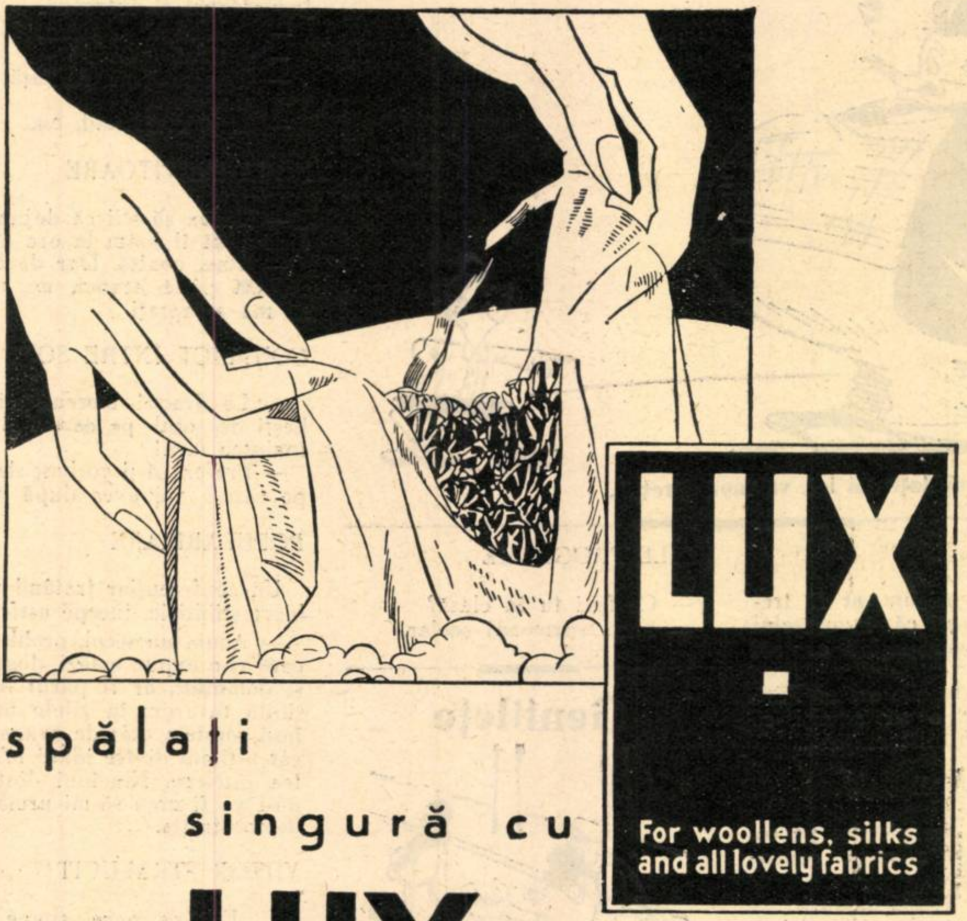
LUX
For woollens, silks and all lovely fabrics

spălaţi singură cu

LUX

iar mâinile vă rămân fine şi netede.

Spălaţi în apă căldicică! Respectaţi modul de întrebuinţare!

Cum se scrie un roman

Italia Letteraria, marea revistă literară italiană, ce apare la Roma, publică o descriere a publicistului Enrico Rocca asupra unei vizite la romancierul german Iacob Wasserman.

Rocca descrie peisagiul grandios, învăluit în tăcere şi zăpadă, ce încadrează vila scriitorului, situată pe malul lacului Altansec, în Alpii Stiriei. Iată şi imaginea omului:

E el. Voinic. Aproape disproporţionat. Sugerează în acelaş timp pe un uriaş şi pe un pitic. Fruntea e enormă. Părul, la cincizeci şi nouă de ani, încă negru. Sprâncene negre, văz puternic. Chipul pare brăzdat de o necontenită rază de mânie, în aşa fel încât, atunci când surâde pare că un reflex de soare se sileşte să răsbată printr'o îngrămădire de nori.

Asupra metodelor sale de lucru, scriitorul face următoarele mărturisiri. Mai întâiu, spune el, e starea de inspiraţie, când imaginaţia îşi dă liber curs. Insă:

«Stării de excitare furtunoasă, de exaltare amoroasă, trebue să-i urmeze ordinea şi un fel de frigiditate. Socot că arta naraţiunii nu comportă, de loc, explozii. Nu există ceva mai primejdios, în timpul lucrului, decât auto-exaltarea; ea ne dă imaginea deformată a unui **eu** beat. Placiditatea şi răbdarea sunt darurile romancierului.

Când planul general al unui roman îmi pare definitiv schiţat, adică în momentul când se precizează mersul intrigii şi relaţiunile reciproce ale personagiilor, pornesc la lucru. Inceputul acesta, însă, nu angajează de loc, viitorul. Nu fac decât să mă lansez în urmărirea esenţialului. De obiceiu, îmi încep romanele de câteva ori.

Păstrez, patrusprezece începuturi ale romanului **Faber,** cuprinzând, fiecare 20—40 pagini de tipar.

Nuvela **Adam Urbas** a trecut prin nouăsprezece faze diferite şi am lucrat la ea zece luni. Primele pagini din **Cazul Maurizius** le-am rescris de douăzeci şi două de ori. De altfel vă puteţi convinge.

Şi Wassermann se apropie de birou, continuă Rocca descrierea sa, deschide un fel de cufăr şi apare un cimitir de manuscrise. Cartoane pătrate şi minuscule, cu largi spaţii între rânduri, brodate cu o scriere în miniatură, citibilă numai cu ajutorul unei lupe. Wassermann îmi desvoltă una din teoriile sale, după care scrisul mărunt ar fi caracteristic romancierilor. Economia instinctivă de lucru. (Wassermann a scris peste douăzeci de lucrări, dintre cari unele numără aproape şease sute pagini).

In ce priveşte romanul contimporan, Wassermann declară următoarele:

«Socot că romanul, în plină înflorire astăzi, va continua să fie pe viitor, genul cel mai favorit. Poeţii se vor exprima numai printr'însul: romanul le va permite să dea o formă viziunii lor despre univers. El este adevăratul mod de expresie al timpului nostru, acela care se substitue poeziei lirice şi teatrului, în decadenţă.

Pe vremea lui Schiller romanul era socotit ca o rudă săracă a poetului.

De atunci, însă, a curs multă apă pe gârlă... Romanul perfect, admiţând că perfecţiunea e o experienţă reală şi nu o ideie abstractă, ar fi ceeace a fost **Divina Comedie** pentru evul mediu: un tablou vast şi complex al timpului şi spiritualităţii sale, recrearea tuturor luptelor spirituale, religioase, sociale pe cari le-a văzut desfăşurându-se şi a caracterelor sale cele mai esenţiale.

ACTUALITATEA IN CARICATURA

Strategie

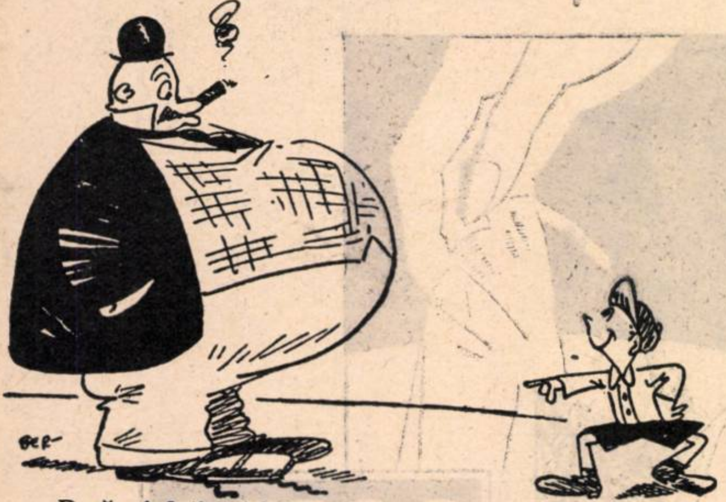

— Dacă-mi dați doi lei, vă înod șiretul...

PSIHOLOGIE

— Doctore, oricum ar fi, trebuie să recunoști că în orășelul nostru sunt mai puțini oameni bârfitori...

— Decât în marile orașe? Fără îndoială... dar o să admiți că sunt și mai puțini locuitori...

I-A FOST FATAL

— Da, da... am pierdut pe cel mai bun prieten al meu... celibatar ca și mine.

— Și din ce cauză a murit?

— N'a murit... s'a căsătorit!

VĂDUV NECONSOLAT

— Nu despera... dragul meu... o să-ți regăsești soția în cer...

— Bine, dar mai am una sus... și nu prea ași dori să stau între două.

PREA PRETENȚIOASA

— Câți ani îmi dați? întreabă o bătrână cochetă.

— Scuzați, doamnă, dar aveți destui fără ca cineva să mai trebuiască să vă dea.

COMPENSAȚIE

— Beți prea mult și vă scurtați zilele.

— Mi-e egal, odată ce văd dublu...

Surpriza

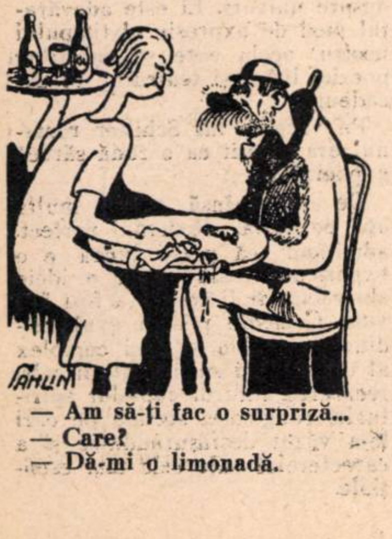

— Am să-ți fac o surpriză...
— Care?
— Dă-mi o limonadă.

NOILE PROGRAME

— Ce faci tu în clasă?

— Fac... surmenaj școlar.

Gentilețe

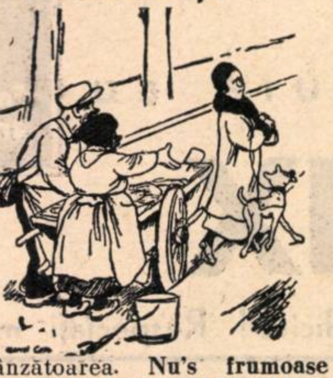

Vânzătoarea. **Nu's frumoase scrumbiile mele!... Ți-ar plăcea dac'ar avea un palton pe spate.**

NU-I CONVINE SOȚULUI

Ea: Ași vrea să urmez o cură de întinerire.

El: A nu... sunt treizeci de ani de când te suport... nu vreau să reîncep...

INTEROGATORIU, LA ȘCOALA

— Ce-a făcut Georgescu, după ce ți-a dat primul pumn?

— Mi-a dat un al treilea.

— Vrei să spui un al doilea.

— A, nu, al doilea, l-am dat eu.

UN REGE NEGRU LA PARIS

Ziaristul (luând un interview). Ce crede Majestatea Voastră despre Parisieni?

Regele: Nu pot ști, n'am mâncat niciodată...

BINEFACERILE AVIAȚIEI

— Când fiecare va avea avionul său, caracterele se vor schimba foarte mult, spune un amator într'un salon.

— Cum asta, întreabă lumea, curioasă.

— Foarte simplu, oamenii or să se invețe să treacă pe deasupra multor lucruri.

LA TRIBUNAL

Reclamantul apare la bară. Judecătorul îl întreabă.

— Recunoști pe acuzat?

— Perfect.

— Cine mai era de față, când te-a pălmuit?

— In primul rând, eu...

NOUA SERVITOARE

— Mario, să știi că dejunul de dimineață îl luăm la ora opt.

— Bine, coniță. Dar dacă nu's sculată până atunci, nu trebue să mă așteptați.

CONFLICT INTRE SOȚI

— La dracu! mereu îmi vorbești de soțul pe care l-ai avut înaintea mea!

— Preferi să-ți vorbesc de acela pe care-l voi avea după tine?...

POPULARIZARE

Un conferențiar tratând un subiect științific, începe astfel:

— Acum un secol, problema pe care vi-o expun astăzi, doamnelor și domnilor, ar fi părut inadmisibilă tuturor; în zilele noastre, însă, suntem atât de avansați încât ultimul dintre idioți m'ar putea înțelege. Nimănui dintre dv. nu-i va fi greu să-mi urmărească demonstrația.

VIITOR STRALUCIT

— Fiți pe pace, spune ghicitoarea unui ahtiat după onoruri, va veni o zi când toată lumea se va descoperi în fața dv.

— Da? Și când va fi ziua aceea!

— In ziua când veți fi dus la cimitir.

PERECHE CALATOARE

— Robert mi-a fost prezentat la Constanța, ne-am logodit la București și ne-am căsătorit la Nisa.

— E amuzant... și unde sperați să divorțați?

Vopsit proaspăt

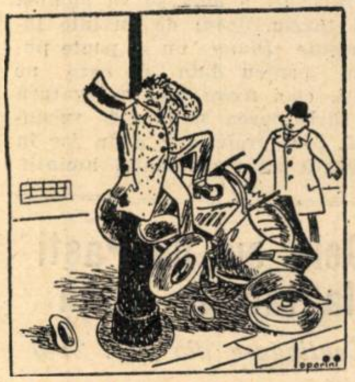

Aoleo! Mi-am stricat hainele noi.

TRISTEȚE

— Inchipuește-ți, am văzut moartea la doi pași...

— O boală? Un accident cumva?

— Nu! Viu dela o înmormântare.

SCHIMB DE COMPLIMENTE

Președintele: Cum, acuzat, te regăsesc aici, după cinci ani? Nu te-ai schimbat de loc!

Acuzatul, (cu complezență): Ce să-i faci, nu m'am prea schimbat. (Apoi cu politeță). Dar știți că nici d-v. nu v'ați schimbat, domnule președinte.

O SOLUȚIE

— Mie, filmele îmi obosesc vederea.

— Și mie. Dar de când cu cinematograful sonor... închid ochii.

COPIII DE AZI

Tatăl: Cu tine nu merge fără bătaie. Iarăși ești cu degetul în nas.

Costel: Știu, tăticule, eu l-am vârât.

Diviziunea muncii

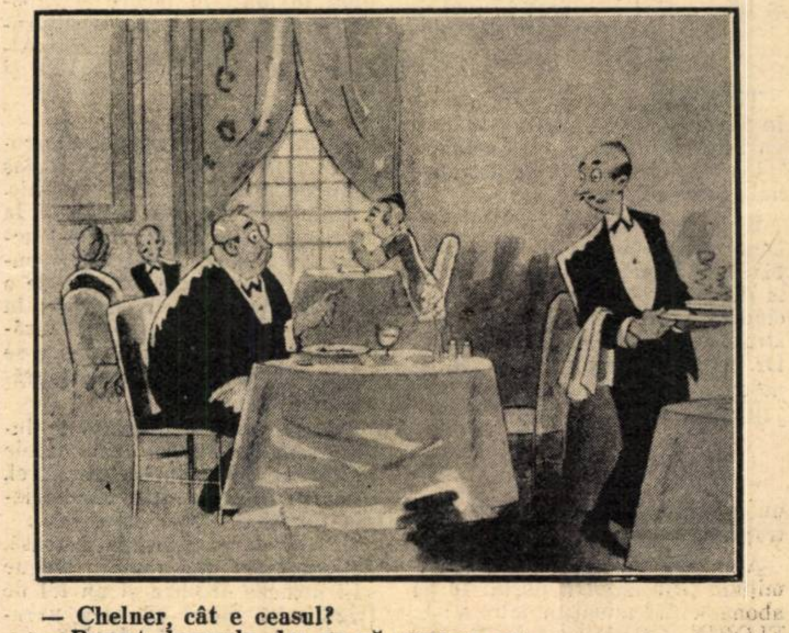

— Chelner, cât e ceasul?
— Regret, domnule, dar nu vă servesc eu.

Marina engleză boxează

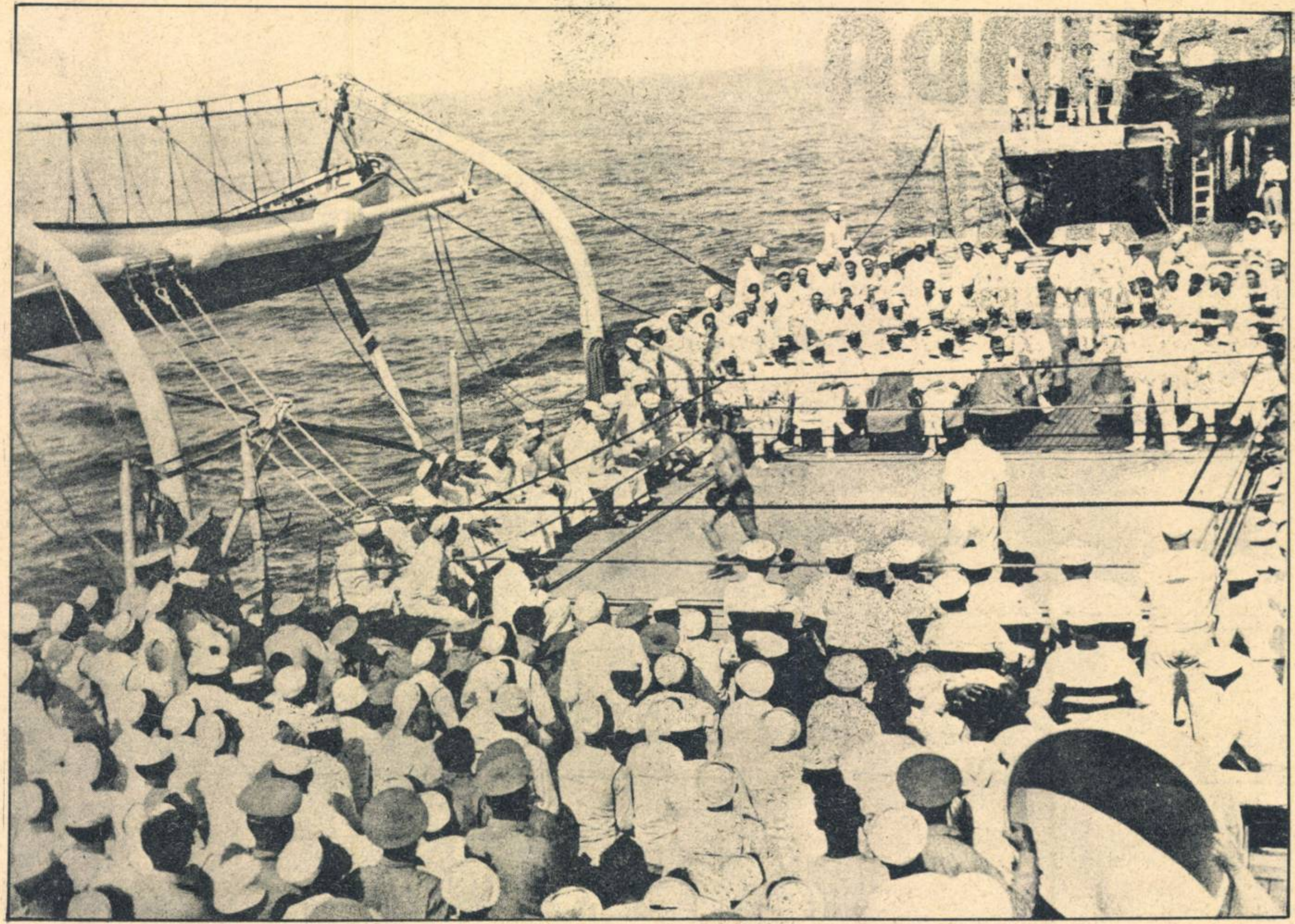

(Foto New-York Times, Ltd.. Berlin)

Unul din lucrurile cele mai gustate pe bordul vaselor de război engleze este partida cotidiană de box. Marinarii, după munca grea a zilei, își destind nervii asistând la aceste matchuri uneori senzaționale, și pun o pasiune de neînchipuit în urmărirea lor. Deseori, astfel de spectacole se sfârșesc cu o bătaie generală între cele două tabere și ofițerii reușesc cu greu să aducă la disciplină pe marinarii, altfel foarte ascultători. Fotografia noastră, luată pe bordul crucișătorului «New-York», arată pe învingător mergând în colțul său, după ce l-a pus pe adversar «knock-out».

Nouile Prețuri Reduse
ale cărților din EDITURA «EMINESCU» S. A.
București I — Strada Inginer Anghel Saligny, 2 — București I

Cereți gratuit Catalogul complect

10 LEI VOLUMUL

Henri Murger: In noaptea nunții
F. M. Dostoievski: Vrăjitorul . .
Björnson: Poveste de dragoste .
Richepin: Povestire din lumea nouă
M. Lermontov: Bela, roman . .
N. Gogol: Răzbunarea groaznică .
D'Annunzio: Pisica (Nuvele) . .
Ch. Folley: Fiul lupilor de mare .
Maurice Level: Naufragiații vieții
R. Benim: Rivala, roman . . .
V. C. Rondy: Secretul Principesei
Omessa: Misterul Romanovilor .
Epinghoven: Tainele Curții germane
Bekir Aga: Memoriile unui eunuc
René Cazal: Voluptățile răsboiului
Miguel Zamacois: Accidentul .
Honoré de Balzac: Iubita imaginară
André Theuriet: Coleta, roman .
Lynkeus: Frivolități . . . .
Cady: Mica cerșetoare. . . .
P. B. Hașdeu: Sic Cogito . . . .

15 LEI VOLUMUL

Turgheniev: Eroismul Dragostei .
Alex. Pușkin: Fata căpitanului. .
Guy de Maupassant. Nuvele . .
Georges Meirs: Pata de sânge .
Mihail Eminescu: Geniu pustiu .
I. L. Caragiale: Cănuță om sucit .
Dr. Frumușanu: Cum să întinerim
Eugen Todie: O iubire . . .
Lia Hârsu: Impărăția de zăpadă .

Cărți noi de mare succes

A. Thomas: Catrina-Soldat !... LEI 60
L. Lewisohn: Israele Incotro? „ 60
Panait Istrati: Țața Minca . . „ 60
Panait Istrati: Nerantsula . „ 40
Klabund: Borgia, romanul unei familii . . . . „ 50
Remarque: Pe frontul de vest nimic nou . . . . „ 60
Ernst Glaeser: Contingent '924 „ 60
Ioseph Delmont: Evrei în lanțuri . . . . „ 60
Torberg: Bacalaureatul elevului Gerber . . . . . „100
Emil Ludwig: Napoleon . . „240
V. Margueritte: Vitele umane „ 40
V. Margueritte: Corpul tău îți aparține . . . . . . „ 40
I. L. Caragiale: Teatru, vol. I „ 40
I. L. Caragiale: Teatru, vol. II „ 40
Mihail Eminescu: Poezii . . „ 40
Victor Eftimiu: Cântecul milei „ 40
Marie-Lise Emilian: 1313 întrebări și tot atâtea răspunsuri „ 40
Musset: Spovedania unui îndrăgostit . . . . „ 40

AVENTURILE DETECTIVULUI
ROB. PARKER
55 volume. Fiecare volum LEI 5

BIBLIOTECA „ORIZONTUL"
25 volume Fiecare volum . Lei 5

VOLUMUL LEI 20

Poë: Aventurile lui Gordon Pym .
J. Kessel: Nopți Siberiene . . . .
Ivan Turgheniev: Un cuib de nobili
Lew Tolstoi: Moartea lui Ivan Ilici
F. M. Dostoievski: O femeie blândă
Emil Zola: Ispășirea, roman . .
George Ohnet: Prințul fatal . .
D'Annunzio: Tragedia a 2 fecioare
Jules Mary: Păcatul mamei . . .
„ „ Răsbunarea Spaniolei
Georges Meirs: Enigma trenului 13
Mandelstam: Jim Blackwood Jockeu
Louis Hemon: Battling Malone . .
Victor Eftimiu: Kiriachița, roman
C. Cosco: Grădina lui Dumnezeu
I. Greculescu: Cronicile lui Popic .

VOLUMUL LEI 25

Sven Heddin: Dela Polul Nord la Polul Sud. Vol. I—VI. . . . . .

VOLUMUL LEI 30

Claude Farrère: Casa oamenilor vii
Murat: Viața amoroasă a Caterinei celei Mari . . . . . .
Margueritte: Talionul, roman . .
Margueritte: Băetana (La Garçonne)
Margueritte: Femeia emancipată .
Margueritte: Prostituata, roman .
Eftimiu: Elfiona, roman . . . . .
Gustave Flaubert: Ispitirea Sft. Antoniu . . . .
Baron de Schlicht: Elita Prusacă,
L. Wolff: Fiul lui Anibal, roman .
Dr. Alfandari: Cartea femeii însărcinate . . . .

AL. MARGHILOMAN
NOTE POLITICE
5 volume mari . . . . Lei 1600

20 LEI MAURICE LEBLANC 20 LEI
Aventurile extraordinare ale lui ARSÈNE LUPIN

Arsène Lupin, Gentleman-Apaș LEI 20
Arsène Lupin, contra lui Herlock Sholmes . . . . „ 20
Arsène Lupin, Acul scobit . . „ 20
Arsène Lupin, 813 . . . . . . „ 20
Cele trei crime . . . . „ 20
Dopul de cristal . . . . „ 20
Confidențele lui Arsène Lupin LEI 20
Triunghiul de aur . . . . . . „ 20
Izbânda lui Arsène Lupin . . „ 20
Insula cu treizeci de sicrie . . „ 20
Piatra Miraculoasă . . . . „ 20
Colții Tigrului . . . . „ 20
Secretul omului invizibil . . . „ 20

Tăiați și păstrați acest anunț

OGLINDA LUMII

30 APRILIE 1932
ANUL XI•
No.18

Christos a înviat!

20 PAGINI
LEI 5

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂȚII
IAȘI

OGLINDA LUMII

7 MAI 1932
ANUL XI
No.19

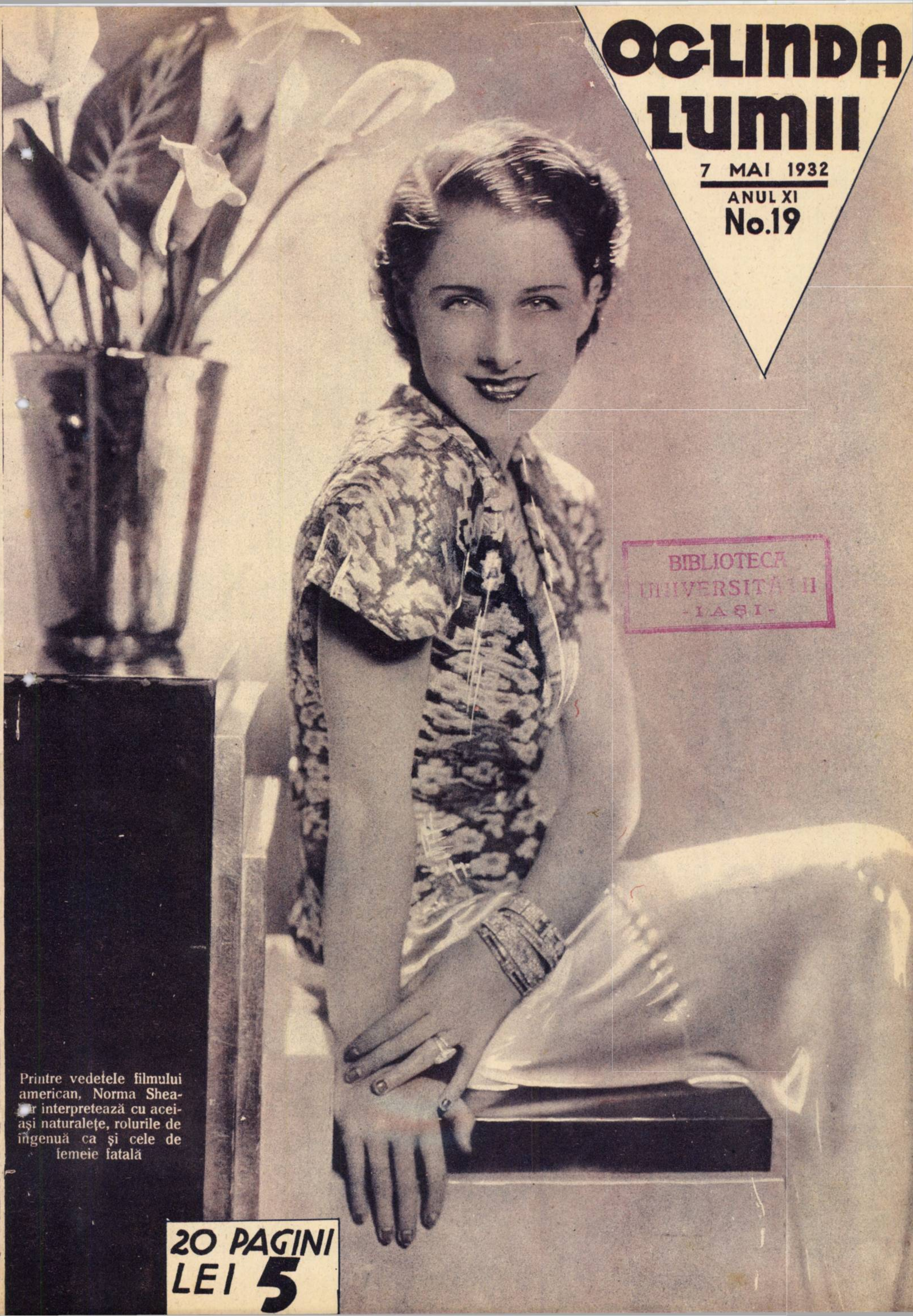

Printre vedetele filmului american, Norma Shearer interpretează cu aceiaşi naturaleţe, rolurile de ingenuă ca şi cele de femeie fatală

BIBLIOTECA
UNIVERSITĂŢII
-IAŞI-

20 PAGINI
LEI 5

BACILUL LUI KOCH

Cincizeci de ani dela descoperirea microbului tuberculozei

Luna aceasta se împlinesc cincizeci de ani de când savantul german, d-rul *Robert Koch*, a descoperit microbul tuberculozei: în 1882, Koch stabilia într'un memoriu adresat Societății de Fiziologie din Berlin, *originea parazitară* a tuberculozei și descria *bacilul* în cauză. Venind după lucrările savantului francez Villemin, care demonstrase cel dintâi în 1865, *contagiozitatea* boalei, o asemenea descoperire avea să constituie o etapă esențială în progresele artei medicale.

Constatările lui Koch demonstrau în mod irefutabil că bacilul specific există în toate produsele tuberculoase, provenind dela om și dela animale, în glandele scrofuloase, în tumorile albe; că microbul acesta *poate fi izolat în cultură* pură în medii artificiale și că *inocularea acestor culturi* reproduce, la animalele receptive, leziunile cari caracterizează tuberculoza spontană.

Mai mult încă: Raportul acesta memorabil conținea deja toate precizările technice relativ la colorarea bacilului pentru a-l face vizibil, la *însămânțarea* produselor tuberculoase pe serumul de bou sau de oaie coagulat, pentru a obține colonii cari să se poată studia, reînsămânța și inocula; el descria până și diferitele aspecte ale manifestărilor tuberculoase cari se obțin prin inocularea acestor culturi diferitelor animale de laborator: cobay, iepuri, câini, pisici, șoareci.

De atunci, nu mai avem aface, în lupta contra flagelului teribil al tuberculozei cu ceva vag și nedeterminat, ci suntem în prezența unui *parazit vizibil și tangibil*, ale cărui condițiuni de existență le cunoaștem în parte: știm că parazitul acesta nu găsește condițiuni de existență decât în corpul omului și al animalelor și că nu se poate desvolta ca microbul tăciunelui, în afara contactului animal, în mediul ambiant.

Din această noțiune capitală, savantul german trăgea următoarea concluzie practică: «Rezultă de aci că trebue să căutăm înainte de toate, *să știm sursele din cari derivă infecția*. Una din aceste surse și principala, desigur, este *expectorația* ftizicilor, adică scuiparea flegmei cu microbi, care trebue să căutăm a o desinfecta și face inofensivă. In felul acesta se va reprima cea mai însemnată parte din *contagiunea tuberculoasă*».

Au trecut cincizeci de ani: opera lui Koch a rămas fundamentul întregii ftisiologii (studiul tuberculozei) moderne, și constatarea bacilului care-i poartă numele este *singura dovadă irefutabilă* în sprijinul diagnosticului ofticei. Medicii pot astăzi să pună în evidență acest bacil în scuipat, în puroiul unui abces, în urină sau în săruri, în lichidul cefalorachidian; dacă produsele suspecte sunt sărace în bacili, dacă microbii sunt prea rari, pentru a fi observați la *examenul direct* al unei lame expuse la microscop, medicul îi poate colecta, concentra, *homogeniza* cum se spune în termenul clinic, punând o eprubetă de cultură la o mașină centrifugă, unde fixarea bacililor devine mai ușoară; dacă și acest examen e negativ, se face însămânțarea pe mediul lui Petrov, adică *se inoculează un cobay*, a cărui autopsie, câteva săptămâni mai târziu, va desvălui leziunile caracteristice. Medicina, dealtfel, s'a desobișnuit să se orienteze după examenele negative: în știință *tot ce-i negativ, e îndoelnic*, pozitivul este singurul lucru ce prezintă o valoare absolută. Prin urmare, și în cercetarea tuberculozei, se repetă toate examenele, se profită de toate împrejurările favorabile, propice exploziilor bacilare, precum e o exemă acută ori perioada premenstruală la femei: la nevoie, se provoacă expectorația printr'o doză puternică de iodură de potasiu; la copil, care nu poate să scuipe, căutăm bacilul în fecale ori într'o spălare a stomacului... *într'atât e adevărat* că prezența bacilului lui Koch este singurul semn de certitudine care permite să se afirme natura boalei.

*

Koch nu s'a oprit aci: profesorul dela Facultatea de Medicină din Berlin produse, în 1890, o nouă lovitură de fulger: el anunță descoperirea *tuberculinei*. Lumea întreagă se entuziasmează: *limfa* lui Koch — extras din culturile cu bacili tuberculoși — va constitui oare remediul specific al ftiziei? Bolnavii vin în goană la Berlin... Dar, vai! A fost o deziluzie; tuberculina este prea ofensivă, prea greu de mânuit... reacțiunile pe cari le deslănțuie asupra cuiburilor tuberculoase din organism se manifestă ca niște adevărate lovituri de bice... speranțele bazate pe efectele sale terapeutice sunt risipite. Tuberculina oferă în schimb un ajutor infinit de prețios în stabilirea *diagnosticului precoce* al boalei; grație ei, prin *cuti-reacțiune* (reacțiunea în piele), se vor putea stabili bazele raționale ale luptei împotriva tuberculozei.

Robert Koch a murit în plină glorie, la 27 Maiu 1910, în vârstă abia de 67 ani, răpit brusc din viața lui de studiu, de o afecțiune cardiacă: de atunci, știința medicală a făcut, natural, progrese considerabile, multe mistere s'au lămurit, totuși opera acestui mare savant subsistă, în integritatea ei, fără a fi primit nici o atingere ori să fi cunoscut vreo desmințire. Se poate spune că numele său, la fel ca al lui Pasteur, este din acelea pe cari nimic nu le va putea face să fie date uitării, după cum gloria lui este dintre acelea cari nu pier niciodată: sunt oameni mari față de cari omenirea nu trebue să-și precupețească recunoștința.

DE DRAGUL MUZICII

Profesorul de muzică: Dar ce instrument anume vreți să învățați?

Vizitatorul: Oricare o fi numai să facă sgomot, ca vecinul meu dela etaj să trebue să se mute.

Cum trăește lumea în California

(Foto New-York Times, Ltd., Berlin)

300.000 oameni, mai bine zis de fericiți, se bucură de binefacerile plajei dela Santa-Monica (Oceanul Pacific) și zeci de mii de umbrele de soare trebue să-i ocrotească de dogoarea razelor de soare.

No. 19
Anul XI.
„OGLINDA LUMII"
7 Maiu
1932
Redacția și Administrația București I, Str. Ing. Anghel Saligny 2
(Palatul «EMINESCU» S. A.) Telefon 325/34 și 325/35
Abonamente pe un an 250 lei
pe 6 luni 125 lei

SINUCIDERI DE PRIMĂVARĂ

«A se desbrăca de viață»
(Tristan Corbière)

Să sperăm, însfârșit, că s'a reîntors definitiv primăvara crudă și dulce care mărește, în toate orașele, numărul amorurilor, plecărilor și sinuciderilor, Ziarele au și început să publice liste funebre — iar cei cărora viața nu le-a răspuns, așa cum se așteptau dânșii, se îndreaptă cu orgoliu spre moarte.

Renașterea primăverii îi ucide pe toți aceia pe cari nu reușește să-i fortifice. S'ar zice că ființa umană desperată de feeria naturii care se lipsește de aportul său personal resimte cu mai multă putere durerea ei și singurătatea sau neputința ei de adaptare.

Se pare că acceptarea vieții «așa cum e» cu formula ei de «solduri», găsește organisme plăpânde chiar printre copii și drame imposibil de vindecat încep dela dojenile mici ale celor mai în vârstă.

Un suflet tânăr este mai sensibil decât un trup bătrân care a avut deja numeroase motive să-și ia viața și care totuși, a învins greutățile.

Există deasemeni, ființe cari se nasc cu vocațiunea morții — vizibilă ori ascunsă — și așteaptă dela viață pretextul punctual care le va permite să se retragă înainte de vreme. Ele dau totdeauna impresia că sunt « pe ducă», fiindcă văd moarte în ori ce întâmplare, în orice desnădejde, primăvară și idilă. Există, dacă se poate spune, sinucigași din naștere.

Procedeiele de sinucidere sunt foarte variate. S'ar putea schița, după alegerea pe care o face pacientul, caracterul și calitatea chinului său: fiecare se îndreaptă spre moarte cu ce-i stă scris și aduce în slujba ei, totalul de curaj, de îndărătnicie, de plictiseală ori de ostenire, pe care le depusese până acum în slujba vieții.

*

Se pare că moartea căutată de cele mai blânde, cele mai umile, cele mai rănite dintre femei, este înecul. Este o moarte lentă, cu multe puncte de salvare. Mai întotdeauna, femeile părăsite — căci înecul e procedeul clasic al îndrăgostitelor și mamelor tinere — mor cu regret, sperând încă în vreo minune care va face să apară acela pe care totuși îl așteaptă — după cum l-au așteptat mute, încăpățânate, la rendez-vous-urile obișnuite.

Cutare femeie întinsă pe malul apei, e caldă încă, dar inima nu-i mai bate. Un șirag de sânge îi înconjoară fruntea de plumb și gâtul. Când oamenii se pregătesc s'o ridice și s'o așeze pe o targă, cade din poșetă o ramă mică adăpostind portretul unui bărbat tânăr, frumos, fotografiat în uniformă de aviator.

*

Sinuciderea pasională cu revolverul e însoțită întotdeauna de o crimă. Când amorezații nu sunt desnădăjduiți sunt cu siguranță furioși. Viața le-a devenit imposibilă, nu indiferentă. Nici unul nu vrea să moară, lăsând pe celălalt în viață.

Evenimentul se petrece, de obiceiu, într'o cameră de hotel: când ambele ființe formează aceiași carne, se pare că fiecare are tot atâtea drepturi asupra celuilalt, ca asupra lui însuși. Amanții petrec împreună, ultima noapte. Și, între exasperările lor amoroase, ei pot vedea cum mijesc zorii zilei prin fereastră, ale cărei storuri le-au lăsat ridicate.

Este gestul preferat al bolnavilor și iubiților — toți suferind de insomnie — să privească cum fereastra se umple de lumină, în timp ce ei se sfârșesc.

Dimineața, femeia e găsită goală în pat. O pată neagră, cât un grăunte, stăruie sub sânul drept. Bărbatul și-a sburat creerii. Soarele, mare, a năpădit de mult odaia cu sutele sale de becuri.

Transportați la spital, ambii nefericiți, își dau ultima suflare cu o liniște înfiorătoare.

*

Frânghia, ștreangul pare să fie arma oamenilor bătrâni, sărmani bolnavi incurabili, țărani, femei. Ea presupune o slăbiciune, o oboseală, o lipsă. E o improvizare a morții în casă pentru a rupe insuportabila monotonie a timpului

Există indivizi cari merg în întâmpinarea trenurilor, duși parcă de un fel de beție. Suferința este dusă, în aceste cazuri la punctul culminant deoarece desperații sinucigași nu caută numai șocul brutal al morții, ci zdrobirea, îmbucătățirea, nimicirea totală a trupului.

Sunt persoane cari și-au pierdut averea și se sinucid printr'o «soluțiune comodă», cum se obișnuește a se spune. Acestea iubesc revolverul, armă de lux, precisă, fără nici o urmă de romantism van.

Insfârșit există sinuciderea prin pumnal: femei cari se consideră dezonorate...

Dar, dela Lucrețiu, nu se prea semnalează multe asemenea cazuri.

Bărbați, femei, tineri și copii: nu vedeți că suntem în toiul primăverii? Dece nu vă întoarceți, mai degrabă, liniștiți, acasă, ascultând liniștea tainică a interiorului, în loc de a da crezare îndemnului criminal de a vă răpune viața, care e lăsată de Dumnezeu? E mai bine să vă astupați nările la mirosurile prea tari și excitante, să închideți ochii în fața amurgului dezolant și să vă astupați urechile la sunetele flașnetei depe stradă. Este clipa când

(Urmează în pag. 365)

Câți îndrăgostiți nu-și dau primăvara întâlnire cu moartea.

Bolidul-rachetă căzut la Arad

Pământul amenințat de o cometă aruncată de forța gravitațională a lui Jupiter

In noaptea de 8 spre 9 Aprilie a căzut un bolid la ARAD formând o groapă de 2 metri în pământ.

Se naște întrebarea: de unde a venit acest bolid?

Se crede că ar fi sfărămătura unei comete. Pământul e amenințat iar de o cometă, care ne bombardează cu pietre aruncate cu iuțeala de 58 km. pe sec. Nu e motiv să ne alarmăm de oarece au mai trecut și alte comete mult mai primejdioase cum a fost aceia a lui Halley la 1910.

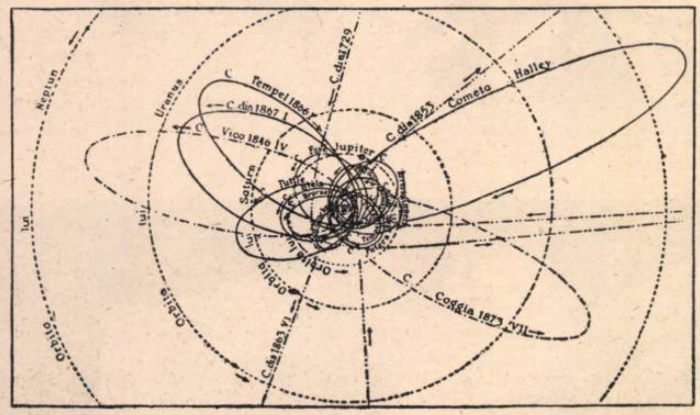

Orbitele principalelor comete periodice.

Din timpuri imemorabile oamenii s'au familiarizat cu mersul astrelor și din observațiuni milenare, vechii astrologi au stabilit ciclul eclipselor, mersul planetelor, conjuncțiile, ocultațiile, trecerea la noduri și alte evenimente ce pot fi prezise cu luni de zile mai înainte de calculatorii efemeridelor astronomice.

Nu există stea pe cer, vizibilă cu ochiul liber, cu luneta sau cu telescopul, care să nu fie cunoscută cu preciziune de astronomi. ba și cometele sunt catalogate după anumite criterii. Un congres mondial astrofizic a dispus fotografierea cerului, de către toate observatoarele din lume, repartizându-se fiecăruia o anumită porțiune.

Cu ajutorul lunetelor fotografice, o placă poate fi expusă timp de câteva ore, lunetele urmărind mișcarea cerească cu ajutorul unor mecanisme de orologerie, cum e adoptat și la mișcarea automată a marelui ecuatorial dublu... adăpostit sub cupola Observatorului național dela Filaret.

Toate astrele până la mărimea a 20-a, precum planete, asteroide, au putut fi fotografiate. Se poate spune că universul e cunoscut aproape în întregime. De aceia o nouă descoperire e un eveniment foarte rar, cum a fost găsirea unei mici planete la Observatorul din București, a cărui fotografie a apărut în «Știința» Nr. 2 și descoperirea pe cale fotografică a planetei Pluton la observatorul Flagstaff din Arizona.

Se poate considera dar o surpriză deosebită descoperirea recentă a unei comete, botezată deocamdată cu litera *A*.

Cometa A se găsia în noaptea descoperirei în constelația *Carului Mare.* Ea a fost urmărită cu lunetele și calculul intrând în constelația *Girafei* și apoi în *Vizitiul,* apropiându-se mult de frumoasa stea Capella, bineînțeles în mod virtual, nu real din cauza perspectivei cerești. Din *Calea Laptelui* a intrat în *Andromeda,* trecând în vecinătatea cunoscutei nebuloase a acestei constelațiuni.

Când cerul e senin cometa e urmărită la telescop și pe timp noros e urmărită pe hartă cu calculele de precizie ale mecanicei cerești.

COMETA A SE APROPIE DE PAMANT

De două ori a fost pământul în primejdie să se ciocnească cu o cometă: la 1843 și la 1910.

Cometa lui Brooks (1893).

In noaptea de 5 Mai 1910 cometa Halley a tăiat orbita pământului, eveniment care a provocat o panică extraordinară, cu toate asigurările astronomilor, că pământul nu e în primejdie.

Cometa A se apropie în fiecare zi de pământ. Astronomii lucrează acum la stabilirea efemeridelor ei. In special e interesant a se găsi prin calcul, ziua și ora când va trece la perihelie, adică la cea mai mare apropiere de soare. Unii calculatori au găsit această vagabondă a cerului că va tăia numai orbita lui Marte, dar nu va atinge pământul. In acest caz fericit, *punctul de perihelie fiind în afară de drumul străbătut de planeta noastră, apropierea cometei nu va mai fi primejdioasă.*

JUPITER VA SCOATE DIN ORBITA NOUA COMETA ?

După calculele făcute în ultimele zile, cometa A ar descrie o orbită enormă în jurul lui Jupiter; ea ar tăia însă sigur orbita lui Marte și drumurile a cel puțin 500 de planete mici numite asteroide.

Se crede că în Aprilie 1932 una din aceste mici planetoide ar fi fost sfărâmată de cometă și aruncată în spațiu. Țăndările acestei lumi liliputane ar fi căzut în lună și pe pământ sub forma de bolizi, împreună cu o parte din sfărâmăturile cometei.

Bolidul căzut la Arad ne vine dar dela o depărtare de milioane de km.

El a căzut ani de zile până să ajungă din cer pe pământ.

Se știe că Jupiter e de 1200 ori mai mare ca pământul și exercită în sistemul nostru planetar cea mai mare forță gravitațională după soare. Jupiter a scos din orbită o mulțime de comete și acum vre-o 80 de ani a sfărâmat cometa lui Biela.

Există dar precedente și în consecință n'ar fi o surpriză să apară într'o zi o ediție specială a ziarelor anunțând sfărâmarea cometei A, a cărei mișcare mai e și retrogradă. Sfărâmată în întregime în miliarde de țăndări ca un geam căzut în stradă dela etaj, ea s'ar vedea sub forma unei ploi căzătoare cum au avut prilejul să admire în America de Sud Humboldt și Bomplan acum 99 de ani, la 1833.

Abia în Iulie 1932 se vor putea face calculele definitive.

IN 3 MINUTE COMETA AR OCOLI PAMANTUL

Bolidul căzut la Arad avea o viteză de 58 km. pe secundă. Cititorii vor putea calcula viteza pe oră înmulțind 58 cu 3600.

Astrele merg repede. Pământul greoiu abia face 30 km. pe secundă, în tot cazul străbate spațiul de 30 ori mai repede ca un proectil de artilerie. Cometele sunt însă mai iuți și aleargă în spațiu cu viteze nebune.

In trecerea ei la perihelie marea cometă dela 1843 a înconjurat soarele cu o iuțeală de un milion kilometri pe oră.

Inconjurul pământului fiind la ecuator de 40.000 km., rezultă că ea ar fi putut face ocolul planetei în trei minute.

Noroc că nu s'a întâlnit pământul cu acest astru rachetă, la 1843, ținând seama că numai coada de foc a acestui colos al universului avea o lungime de câteva milioane km.

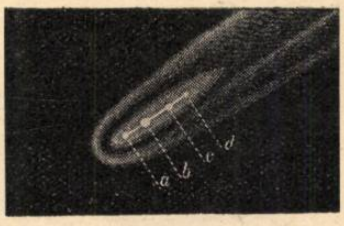

Formarea nucleelor

F.

*

A apărut:

«ȘTIINȚA No. 2

tipărită în frumoase condițiuni tehnice de atelierele «*Eminescu*» și cuprinzând un splendid supliment gratuit intitulat

«ȘTIINȚA VIEȚII»

cu articole senzaționale și gravuri după cei mai vestiți maeștrii ai lumii.

Revista se trimite numai abonaților și cum abonamentul pe un an întreg e de 40 lei (patruzeci lei), îndemnăm toți cititorii noștri să se aboneze la «Știința», trimițând chiar astăzi prin mandat poștal 40 lei pe adresa Ing. L. FLORIN, *Căsuța poștală 70 București I.*

Amatorii vor menționa dacă doresc să fie publicați în lista abonaților.

O afacere productivă

Wladimir Ilici Ulianow, zis Lenin, înfăptuitorul revoluției rusești, sosește la poarta Raiului, unde Sf. Petru refuză să-l primească. Iadul îi este deopotrivă interzis, din pricina pizmei lui Satan.

— N'ai decât să rămâi în Infernul tău roșu ! îi spuse acesta.

Desperat, Lenin se plimbă pe drum, între două porți, și se tânguie. Iată însă că trece pe șosea, un negustor de haine vechi deasemeni răposat, Avram Stoianovici.

— Salve, tovarășe Lenin, da' ce-i cu tine ? Lenin îi explică cazul.

— Las' pe mine, că aranjez eu cum e mai bine, îi răspunde Avram. Numai, fii atât de bun și vâră-te în fundul sacului meu.

Și, luându-l pe fostul dictator bolșevic în cârcă, Avram bate la ușa Raiului :

— Mă rog, spune el, ași putea vorbi cu d. Karl Marx,

Acesta sosește și bătrânul evreu, asvârlindu-i sacul la picioare, îi strigă :

— Poftim domnule, ți-am adus procentele *capitalului* d-tale.

(*Continuare din pag. 363*)

Dragostea și Moartea merg, mână în mână, mascate pentru bal și pentru crimă. Se duc împreună la întâlnire. Căutați voi să fiți mai înțelepți și să nu mai mergeți la întâlnire...

Un «mijloc» rău ales de a muri. Poți — prin cine știe ce întâmplare — să scapi cu viață, rămânând beteag pentru totdeauna.

EPIDEMIA SINUCIDERILOR

Un cunoscut critic francez, Edmond Jaloux se ocupă într'o cronică recent publicată în «Le Temps» de dezastrele pe cari le face, în epoca noastră agitată de atâtea desnădejdi și turburări sufletești sinuciderea.

Dacă misterioasa criză care s'a abătut asupra lumii de doi ani încoace, observă Edmond Jaloux, a avut repercusiuni grave asupra unui mare număr de grupe umane, politice, industriale sau financiare, acțiunea ei s'a resimțit și mai crud la indivizii brusc smulși de organismele cari le serveau drept armătură.

De aici provine acea contagiune de sinucideri, a cărui curbă ascendentă o urmărim cu groază; de aici, acea clătinare a spiritelor energice, în fața unei panici, a cărei cauze nu sunt întotdeauna apreciabile. Moartea voluntară a lui Kreuger, apoi aceea a miliardarului american Eastman, sunt evenimente cari relevează zdruncinarea profundă a epocii noastre. Ele ne silesc să ne întrebăm, odată mai mult, asupra motivelor deseori nediscernabile ale oricărei sinucideri.

La prima vedere, pare, într'adevăr, ușor de conceput că, sub presiunea anumitor împrejurări, excepțional de dureroase, e natural să preferi moartea durerii.

Dar dacă meditãm mai îndelung asupra atașamentului fizic și moral care-l leagă pe om de manifestările propriei sale existențe, vedem că, în forța destructivă care rupe acest atașament există ceva care nu provine, decât în mod parțial dela împrejurări. In ce constă acest ceva? Aici stă toată cheia problemei.

Puerilitatea și absurditatea multor motive au un proces psihologic identic cu cazurile pricinuite de amor, ruini, decepțiile în carieră ori suferințele fizice. Se poate presupune într'adevăr, că de-odată comunicația se găsește întreruptă între lumea exterioară și individ: între sensibilitatea acestuia și faptul de a trăi nu se mai face acel schimb distractiv care ne permite să ne reînoim fără încetare și să nu ne epuizăm. Un gând unic și obsedant funcționează într'un creier aproape obturat și se repetă până la saturație, creiând o exaltare dureroasă care suprimă, aproape, orice control. Toți sinucigașii au străbătut aceste stări de febră mahmură, cari s'au repetat deseori înainte de a duce la criza finală. Aceasta se datorează unei saturații a spiritului prin propriile sale toxine.

Desperatul caută să moară, nu pentru a scăpa de decepția inițială, care i se întâmplă să o piardă din vedere, ci pentru a fugi de acel delir conștient, care nu-i mai lasă nici o clipă de odihnă. El nu mai vede disproporția îngrozitoare ce există între delirul acesta și punctul său de plecare; el se otrăvește cu propriile sale reflexii, în gradul de a nu se mai putea tolera pe sine însuși. Trebuie să admitem că, ucigându-se, omul nu are o conștiință exactă a sfârșitului său total: totul se petrece cași cum sinucigașul nu ar crede în moartea lui. Tolstoi a descris minunat lucrul acesta, când a arătat cum Anna Karenina se asvârle sub locomotivă. Până la capăt, Emma Bovary continuă, de-opotrivă, să aibă încredere în viața ei.

Trebuie, deci, să admitem că sinuciderea e un act specific anumitor creiere, în anumite perioade de slabă rezistență, și aproape în afara cauzelor determinante. Se poate să fie vorba de un fenomen special și să i se descopere, într'o zi, legile.

Pentru mulți, tentațiunea se prezintă în momente cât se poate de diferite. Napoleon a vrut să se sinucidă de două ori: mai întâiu, sub efectul mizeriei, când, tânăr de tot, trăia cu mama și surorile sale; apoi, în ajunul abdicării, la Fontainebleau. Când însă orice speranță era pierdută, când nu mai avea înaintea sa decât infernul dela Sfânta Elena și mușcăturile cancerului, el nu se mai gândi la sinucidere, ci se amoreză de o copilă. Mergea călare să se întâlnească cu tânăra fată de șeasesprezece ani și pentru a o zări de cât mai departe, lua cu dânsul ochianul — ochianul dela Austerlitz și Iena!

Nu întotdeauna marile mișcări îl fac pe om să acționeze, ci măruntele decepții și fericirile imperceptibile.

Nu putem uita că primul exemplu dezolant din seria de sinucideri care se perindă, la noi, dela războiu încoace, a fost moartea prințului Eugeniu Ghica-Comănești, om de onestitate ca din alte vremuri care văzându-și averea ruinată în angrenajul unei bănci în dezordine, a socotit nedemn de probitatea lui morală, să-și continue existența.

Intr'o societate bine constituită, sinuciderea ar trebui, natural, să fie aproape imposibilă, afară de cazurile de turmentare metafizică.

*

...Natural, trebuie să încheiem însemnările și explicațiunile de mai sus cu ceva optimist... Sinuciderile există, în acest anotimp de contagioasă sentimentalitate, când fiecare miracol al naturii renăscânde e atât de îmbătător, încât îndeamnă la... curmarea pur și simplu a vieții, dar ele trebuiesc stăvilite, iar persoanelor cari sunt contaminate de microbul acesta romantic, dar oribil, exterminant, trebuie să le arătăm că au motive să-și continue existența. Și ce alt semn mai încurajator am putea găsi pentru cetitorii noștri, pe cari nu am vrea în ruptul capului să-i știm influențați de ilustrațiunile lugubre de față, decât în îndemnul, pe cât de simplu ca formă, pe atât de formidabil ca efect, dat de Emile Coué, farmacistul genial din Nancy, autor al celebrei broșuri: **La Maîtrise de soi-même** (Stăpânirea de sine) în care găsim sfaturile salvatoare pentru continuarea unei vieți armonioase și rodnice. Vreți să ascultați câte-va din ele?

«**Să fii sigur de tine** și să o arăți prin timbrul vocii; să fii foarte simplu în manierele tale și în felul de exprimare, fiind totuși foarte **afirmativ** și cu aerul de a porunci celorlalți.

«Spune-ți că orice dorești să realizezi, ești capabil să împlinești, nu numai bine, dar în chip superior, cu condiția, bineînțeles să ai în vedere ceva rezonabil.

«Puneți în cap că trebuie să ajungi la cutare rezultat și vei găsi drumul necesar, ba chiar fără să-l cauți, ceeace ți se poate părea, la început, ciudat în aparență».

«Cineva voiește să facă cutare lucru, dar închipuindu-și că nu-i în stare, face tocmai contrariul de ceeace își propuse.

«Amețeala este o pildă izbitoare pentru această afirmațiune. Cineva merge pe lângă o prăpastie, fără să-și dea seama; deodată îi vine gândul că **ar putea cădea;** dacă are nenorocul să se uite tocmai în acel moment în jos, e **pierdut.** Imaginea căderii îi stăpânește spiritul, și se simte atras de o forță nevăzută, care îl va atrage cu atât mai tare, cu cât face mai mari sforțări să-i reziste; în aceiași clipă cedează, se prăbușește. Aceasta este pricina celor mai multe accidente de munte.

«**Ceeace se întâmplă în domeniul fizic, se petrece și în cel moral; gândurile nesănătoase sunt ca o prăpastie; ele determină căderea celui ce nu știe să se sustragă lor.**

*

«Să repeți de 20 de ori, dimineața și seara: «Din toate punctele de vedere, în fiecare zi mă simt tot mai bine». E un remediu

(Urmează în pag. 377)

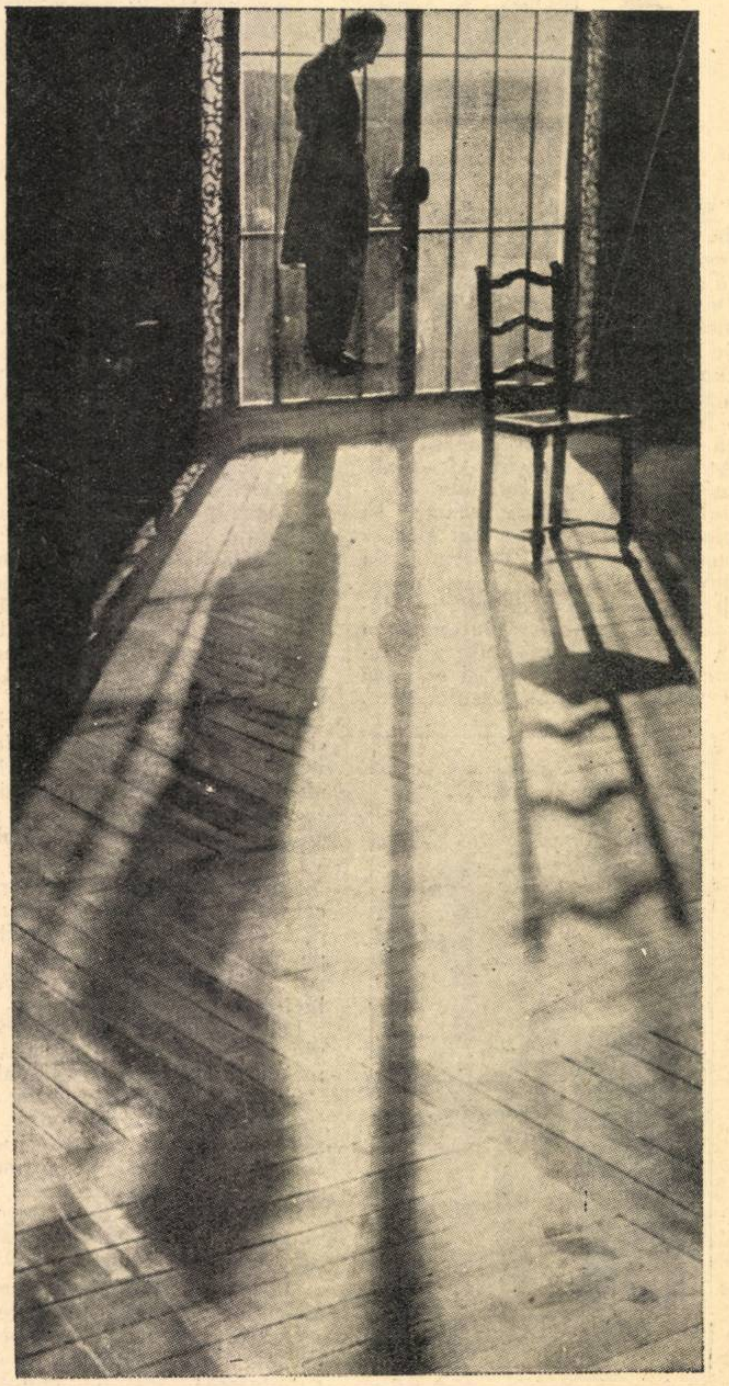

Toate mijloacele «de a sfârși cu viața» par bune disperaților. Dar nu e nici unul care să poată justifica această lașitate: teama de a trăi.

EVELE DELA

Lily Damita, în tovărăşia campionului de nataţie Kahanamoku, la Waikiki (Honolulu).

Stelele din Hollywood se plâng de urgia vremurilor. Cu toate acestea câştigurile lor continuă să fie astronomice, adică imense. De pildă, Constance Benett primeşte treizeci de mii de dolari pe săptămână **(4.800.000 lei !)** şi consideră, totuşi, suma aceasta ca o nimica toată.

Nu mai puţin adevărat e, însă, că depresiunea financiară din America le-a deprimat, mult, moralmente, pe vedetele ecranului. Costă foarte scump să placi publicului, dar mai ales să continui a place. Pentru a nu deveni o stea... căzătoare, o vedetă e datoare (o datorie ca atâtea altele) să apară întotdeauna în toalete extravagante şi veşnic reînoite, etc., etc. şi să ducă o viaţă «peste mijloacele sale».

De dimineaţă până seara, ea se află într'o continuă reprezentaţie. Felul său de a se îmbrăca e similar, în studio ori în afara studioului, fiindcă joacă, veşnic, un rol.

Păpuşile acestea de oţel şi de porţelan, perfecte şi apretate, nu au decât un minimum de viaţă particulară, **proprie**, departe de scenă, exact atâta ca să permită limbilor clevetitoare să şoptească istorii scandaloase, exact atâta răgaz pentru a-şi întreţine o reputaţie picantă.

Însă, la drept vorbind, când ar putea avea ele timpul să ducă o viaţă privată şi să petreacă niţeluş pentru sufletul lor, toate aceste sărmane **star**-uri surmenate ? Ele lucrează câte **14** ore pe zi. Esenţialul este să-şi păstreze sănătatea cât mai perfectă şi «forma impecabilă». Hollywood le constrânge în afară de manifestaţiile oficiale, plicticoase şi publicitare, să ia parte şi la diferite gale şi premiere obligatorii.

Nu există viaţă privată; există, cel mult, căsătorii şi divorţuri, cari alternează cu regularitatea pe care o au anotimpurile, mai variabile decât sub veşnic strălucitorul cer al Californiei.

La fiecare trei luni, de exemplu. Şi faptul acesta nu mai are nici un caracter senzaţional.

Gloria Swanson, de pildă, pentru a-şi reînoi puţin genul, a anunţat ultima ei căsătorie, acum două luni şi naşterea ultimului său copil în acelaş timp.

Singura actriţă care ducea o viaţă într'adevăr misterioasă era faimoasa Greta.

Dacă e să dăm, însă, crezare ultimelor svonuri, se pare că «secretul» ei a fost descoperit. Femeia fatală şi-a găsit o «soră sufletească» într'o cunoscută scriitoare din New-York.

Viaţa particulară a stelelor din Hollywood se desfăşoară pe plajele particulare ale fiecăreia, înconjurate de un gard de sârmă ghimpată, care, se înţelege, nu-i împiedică niciodată pe curioşi, ori gură-cască să sgâiască ochii. Părăsind cât mai des vilele, tineretul se aureşte la soare. Tinerele perechi de artişti posedă, fiecare, câte o căsuţă şi sunt, în mod oficial, fericite...

La urma urmei, sunt cu toţii tineri, frumoşi, bogaţi şi independenţi. Există, astfel, menajul Lilyan Tashman-Edmond Lowe, menajul Joan Crawford-Douglas Fairbanks junior, etc. Invitaţiile la nuntă sau chiar... schimbul de partenere conjugale se fac foarte des şi foarte calm, în modul cel mai burghez din lume. Nu se vede nici o urmă din acea «viaţă de boem», risipitoare, dezordonată, nepăsătoare care îi caracterizează, de cele mai multe ori, pe artiştii din celelalte ţări. Astrele acestea sunt fiinţe cari păşesc pe pământ, lacome de avere, precise. Ele îşi măsoară popularitatea după greutatea pachetelor de scrisori, primite în fiecare zi dela admiratori.

Pe plajă, costumele strălucesc prin absenţa lor. Şi e cu atât mai bine, deoarece cu cât sunt mai îmbrăcaţi, cu atât sunt mai puţini frumoşi eroii admiraţiei noastre.

Şi cu cât sunt mai tăcuţi, muţi chiar, cu atât au aerul mai inteligent. Din nefericire, toate filmele sunt astăzi vorbitoare.

La ţărmul Oceanului, variaţiunile de: beretă cu pampon, pullover vărgat, pyjamale extravagante, umbrele mari de soare, ca nişte paraşute, sandale desfăcute ca nişte aripi de liliac, se întrec unele pe altele. Toate acestea au fost născocite pentru cinematograf, bineînţeles.

Trebuie să recunoaştem, de altfel, că tot ce e sport, mişcare, tinereţe, e reprezentat la perfecţie, la Hollywood. Clima cali-

Iată doi «tineri» din Hollywood: Maria Custodio şi José Alcantara.

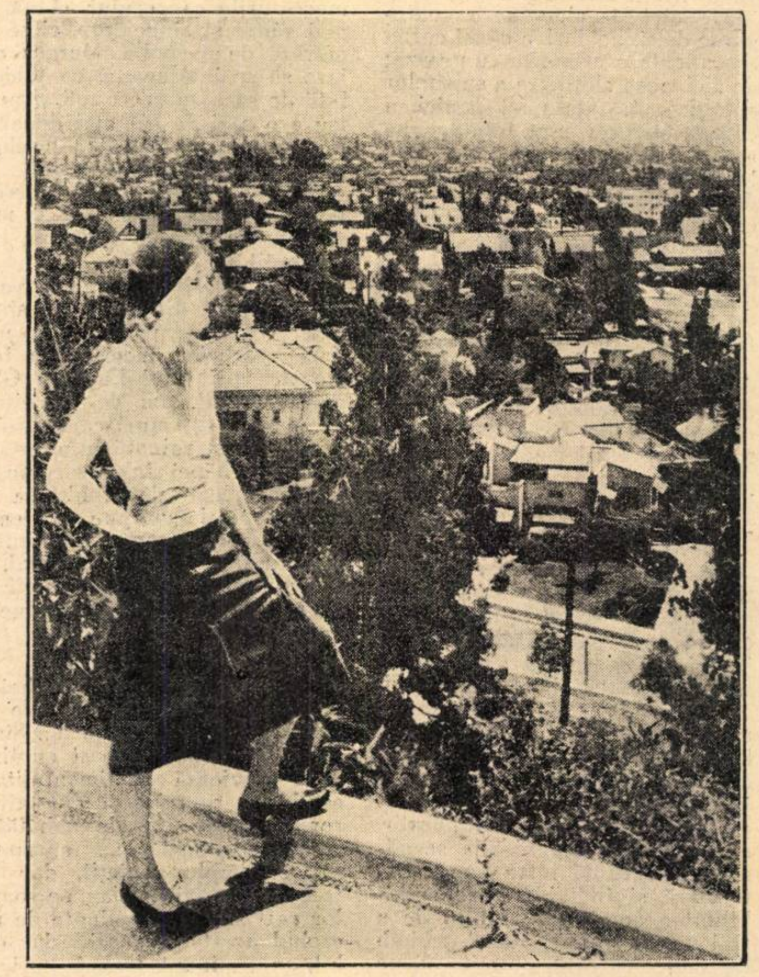

Hollywood-ul, «oraşul-bungalow». De pe o terasă, Anita Page, aruncă o privire asupra oraşului pe care l-a cucerit.

HOLLYWOOD

forniană, cu primăvara ei eternă e tot ce se poate închipui mai miraculos, aşa că starurile nu fac decât să se adapteze la mediu.

Rozalie Roy şi Roxana Curtis, în tovărăşia lui James Dunn, duc viaţa de «foşti căsătoriţi».

Până şi perechea antică Douglas Fairbanks şi Mary Pickford, e privită de întreaga America drept Romeo şi Julietta... Tradiţia necruţătoare vrea, ca ei să se iubească la nebunie, deşi menajul lor e un infern... Doug nu poate fi invitat undeva fără Mary, după cum la un dineu, nu pot fi aşezaţi prea departe, unul de celălalt. Soţii aceştia, cari de fapt, nu se mai văd niciodată, profită de întâlnirile oficiale, ca să se mai ciondănească, să se înjure, ca doi copii ce se lovesc cu picoarele, pe sub masă...

De aproape doi ani de când e absentă din Germania, Marlene Dietrich nu şi-a revăzut soţul. Acuma, acesta a venit s'o vadă la Hollywood.

Intr'o primăvară **standard,** niciodată schimbat, şi tineretul e standard, etalând un lux de-asemeni standard. Anul acesta, de Crăciun, primăria din Hollywood, în dorinţa de a aduce puţină variaţie în «Paradisul cinematografului» a trimis stropitoare pe străzi cari presărau zăpadă sintetică.

ŞI, TOTUŞ HOLLYWOOD E UN ORAŞ RESPECTABIL

Multe guri rele spun că Cinema-City e oraşul însuşi al Dracului. Infamie. Dacă până şi un arhiepiscop scoţian (numele lui ne scapă) care l-a vizitat, a putut spune despre Hollywood că «e un oraş respectabil», vă puteţi închipui ce impresie plăcută primeşte un vizitator profan, care îşi îndreaptă pentru prima oară paşii spre «Sodoma modernă». Nu uitaţi că, înainte de războiu, faptul de a merge într'un music-hall era considerat de toată lumea, ca un păcat.

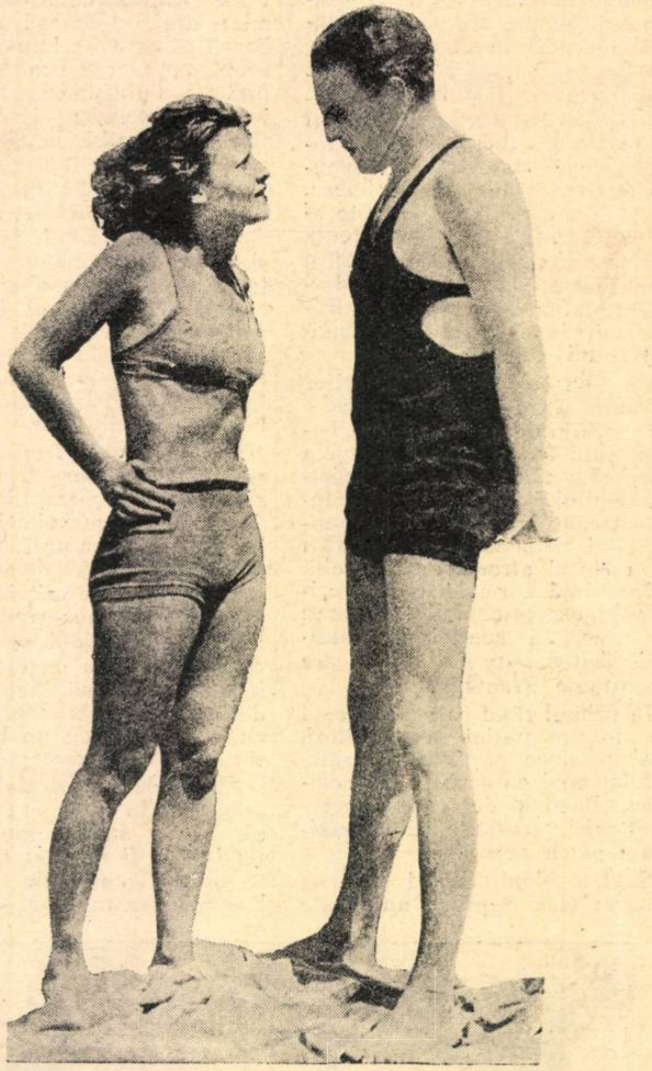

Lilian Harwey şi Willy Fritsch, nu câştigă nimic, văzuţi în această ţinută paradisiacă.

Cum vreţi, de altfel, ca desfrâul să domnească la Hollywood, mai mult decât în oricare alt colţ depe lume? Vedetele se culcă devreme, pentru a se scula devreme şi îşi petrec ziua, într'o muncă istovitoare, deseori fără a avea măcar răgazul de a-şi reconforta stomacul. Biata doamnă Richard Dix plânge de luni de zile de absenţele prea des repetate şi... profesionale ale soţului său. Poftiţi de-i spuneţi lui Richard Dix, dacă aveţi curajul că lumea se amuză la Hollywood!

Insăşi frecventa divorţurilor e un semn că la Hollywood lumea caută să suprime primejdiile amorului liber. Nu se pomeneşte de nici un adulter, de nici o intrigă, de nici o crimă pasională. Actorii nu au timp, acolo, de asemenea fleacuri. Când o femeie nu-şi mai iubeşte bărbatul, ea îl părăseşte imediat, pentru a se căsători cu un altul, chit că îl face pe acesta din urmă să divorţeze de soţia lui legitimă... Şi vice-versa.

Totul se petrece într'un mod rapid, electric, prompt. O să vină o zi când toţi domnii şi toate doamnele din Hollywood vor ajunge să se fi culcat în acelaş aşternut... Simbolul familiei va fi fost, însă, permanent salvat.

Insfârşit, un lucru pe care nu-l ştiţi despre Hollywood şi pe care-l ignorează poate şi prelatul scoţian: în «cetatea filmului» se întâlnesc şi se împacă de minune religiunile cele mai opuse depe lume. Nu trebuie să vă

(Urmează în pag. 368)

Linda Watkins şi William Bakewell's în grădinile lui Movietone «City».

Tot despre banditismul din America

Profesioniştii răpirii copiilor

Europenii «candizi» (sic !) continuă să fie stupefiati de desvoltarea insolentă, afişată, formidabilă a crimei în Statele Unite.

Numai la Chicago, tributul ridicat dela cetăţeni de către organizaţiile banditeşti e evaluat la 130.000.000 dolari anual. Prohibiţiunea a deschis banditismului mărețe câmpuri de lucru. Viața în marginea legilor este atât de lucrativă încât concurenţa devine... pasionantă. De aceea, o ramură specială a crimei s'a desvoltat, în mod fructuos în ultimii ani, în domeniul «Kidnapping»-ului, răpirea de copii.

Un film celebru a popularizat cuvântul «Kid» (copil); «nap» e un vechiu cuvânt dialectic englez care înseamnă a fura. Nu exagerăm când spunem că răpirea copilului lui Lindbergh a îngrozit cele două lumi. «Kidnapping»-ul presupune, într'adevăr, ceva laş şi atroce, care revoltă orice fiinţă normală. Numai criminalii excepţional de cruzi se pot consacra acestei îndeletniciri. Totuşi, «profesiunea» are importante avantagii.

In primul rând ea e practicată de foarte puţini competitori, deşi produce câştiguri considerabile; apoi ea cere puţini complici. Bandele de «Kidnappers» sunt mici, compuse din maximum patru persoane.

Sunt, evident, riscuri extraordinare; cine e prins, nu poate spera în nici o protecţie politică şi în nici o indulgenţă din partea judecătorilor, fiind făptaşul unei crime pentru care toată lumea e fără milă.

Pe de altă parte, însă, răpitorul este protejat de însăşi crima lui; persoana sa, de care depinde soarta fiinţei plăpânde pe care părinţii vor s'o regăsească cu orice preţ, constituie oarecum ceva sacru.

Hoţul de copii poate exercita un şantaj irezistibil. Ideea oricărei cruzimi posibile înmoaie toate rezistenţele. Nimeni nu se miră, deci, văzându-l pe Lindbergh că promite impunitatea şi arată supunerea cea mai absolută faţă de nişte oameni pe cari i-ar trimite, cu siguranţă, în alte împrejurări, la electrocutare.

«Kidnappers»-ii atacă de preferinţă pe copiii foarte tineri. Aceştia sunt uşor de transportat şi chiar dacă ţipă, nu atrag atenţiunea. Se răpesc şi copii de trei până la şease ani, dar e mult mai complicat. E mult mai greu să-i ascunzi, să-i faci să călătorească şi memoria lor poate foarte bine înregistra semnalmentele persecutorilor lor.

Cazul cel mai frumos este acela al unei tinere femei capturate la întoarcerea din voiajul de nuntă. Un mesaj trimis soţului, pretindea un preţ de răscumpărare de 100.000 dolari.

Pentru fiecare zi de zăbavă, prizoniera primea trei porţii de bice şi ameninţată să fie omorâtă, dacă suma nu era achitată într'o săptămână. Soţul alergă, disperat, la socrul său, care crezu că-i vorba de un bluff şi îl sfătui să avertizeze poliţia.

Abia întors, ginerele primi un telefon prin care era avertizat că, dacă anunţă poliţia, soţia lui va fi imediat omorâtă. I se indică locul unde trebuia să meargă, singur, şi să arunce din automobil pachetul cu bancnote. Nefericitul soţ cedă imediat şi chiar în seara aceea femeia lui fu literalmente asvârlită dintr'un automobil, în apropiere de casa unde locuia. Ea fusese ţinută într'o pivniţă, cu ochii legaţi, bătută, aproape sfărâmată, însă... în viaţă. Nimeni nu fu arestat pentru această afacere.

Orice măsură de intimidare a răpitorilor e fatală. Toţi «Kidnappers»-ii declară: «Nu discutaţi, plătiţi. Amintiţi-vă de soarta lui X». Şi argumentul învinge orice rezistenţă.

Celebritatea lui Lindbergh a dat impresionantei afaceri actuale un răsunet mondial.

Indignarea unanimă pe care a provocat-o în Statele-Unite recenta răpire va avea, poate, ca efect binefăcător, deslănţuirea unei campanii serioase contra celor mai respingători dintre criminali, profesioniştii răpirii copiilor.

(Foto New-York Times, Ltd., Berlin)

O crâncenă luptă pe străzile New-York-ului între poliţişti şi banditii de copii. Aceştia se zbat cu ultima disperare, ştiut fiind că odată prinşi, cea mai mică pedeapsă pentru ei este electrocutarea. De altfel în asemenea ocaziuni poliţiştii au de dus o a doua luptă cu publicul, care încearcă totdeauna să linşeze pe odioşii răufăcători.

Cel mai mare telescop din lume

Actualmente se construeşte la Pasadena (California) un telescop care va putea, fără îndoială să-şi revendice titlul de «greatest in the World» (cel mai mare din lume). El va avea o lentilă de 2.55 metri diametru. Cu ajutorul acestui instrument gigantic, se va putea vedea un **miliard şi jumătate** de stele, număr la care fotografia astronomică va permite să se observe alte multe milioane de stele. Mărirea obţinută prin mijlocul unui reflector atât de puternic va face ca luna să apară, nu la un metru distanţă, ca la bâlciuri, dar în orice caz la o distanţă de 25 metri.

Doctorul Frederik C. Leonard, membru al secţiei astronomice dela Universitatea din California, dă următoarele lămuriri cu privire la acest telescop uriaş:

«Noul instrument va fi probabil instalat în California de sud, sub supravegherea lui **California Institute of Technology** şi utilizat de Uniunea astronomilor Observatorului dela Mont-Wilson.

Intrebarea de a şti ce ne putem aştepta dela un aparat atât de formidabil pune probleme multiple. Ochiul omenesc poate fi considerat ca un telescop de dimensiuni reduse sau, pentru a vorbi mai exact, ca o minusculă cameră neagră, al cărei obiectiv nu are decât o neînsemnată parte din diametru. Cum un telescop având o lentilă de 1 metru 25 diametru este de trei sute de ori mai mare decât ochiul omenesc şi de **30.000 de ori** mai puternic înseamnă că el permite să se observe stele de 30.000 ori mai slabe decât acelea pe cari le putem descoperi cu ochiul liber. Or, cu un telescop cu lentila de 2 m. 55, de 360.000 ori mai puternic decât ochiul omenesc, se vor putea vedea stele de mărimea 21: este cazul instrumentului care se construeşte, acum, la Pasadena.

In limbajul obişnuit, ce înseamnă aceasta? Pentru a ne reprezenta imensa forţă a acestei lunete, e de-ajuns să reţinem următorul raţionament: în timp ce 175 dintre stelele cele mai mici vizibile cu ochiul liber, nu trimit pe pământ, toate la un loc, mai multă lumină decât o singură stea de prima mărime, cu telescopul construit actualmente va trebui să se adune lumina a **360 milioane din cele mai mici stele vizibile,** pentru a egala forţa de strălucire a unei stele de prima mărime.

Evele dela Hollywood

(Continuare din pag. 367)

spunem mai mult decât că sinagoga oraşului se află adăpostită într'un edificiu cu... o cruce în vârf şi a cărui faţadă poartă inscripţia: **Unitarian Church** (Biserica Unită). Edificiul acesta e o adevărată biserică creştină care, în zilele de sărbători evreeşti, îşi ascunde sub draperii, statuile sfinţilor, cădelniţele şi altarele, lăsând «cadrul» liber pentru rugăciunile cultului mozaic...

Până acum câţi-va ani, biserica aceasta nu era închiriată decât o singură dată pe an, de ziua Marelui Post **(Kippur).** Apoi, s'a ajuns la o transacţie mai avantajoasă, pentru a face un contract permanent. Până ce în schimbul unei chirii gras plătite în dolari, s'a obţinut ca toate ceremoniile evreeşti să fie celebrate în biserică (sic !)...

Acesta e Hollywood, despre care ar mai fi atâtea de spus... Vom reveni, poate, altădată.

Amorul în Rusia Sovietică

De bună seamă, lumea se iubeşte caşi mai înainte în republica bolşevică, însă nimeni nu vorbeşte de dragoste. Amorul e un fapt strict personal.

Se poate ca, după câteva zile de plimbare ori numai după câteva ore să vă închideţi, discret, la «dânsa» ori la dv. acasă şi ca fata să vă ofere darul solicitat: faptul însă nu constitue nici un eveniment şi nu creiază nici o obligaţie.

Dacă vreţi să-i plătiţi fetei biletul de tramvai de 10 kopeici, ea se va simţi ofensată. Fata e cetăţeană ca şi dv. Işi câştigă existenţa; se desprinde de sub îmbrăţişarea bărbatului pentru a merge să discute, la întrunirea sindicală, interpretarea vreunei idei originale din ultimul ordin al lui Stalin.

Virginitatea a devenit o expresie medicală. Nimeni nu mai caută să-şi păstreze fecioria, la fel cum nu caută, în trecerea anilor, să-şi păstreze copilăria. Din momentul ce e lucrătoare şi femeie, o fată nu-şi aparţine decât sieşi, părinţii n'au nici un drept să intervină în viaţa ei. Fata nu riscă nimic. Copilul nu e niciodată o sarcină: Tatăl e obligat de Stat să plătească o pensie într'adevăr suficientă, şi avortul este o instituţie legală. Femeia îşi încearcă şansa fericirii, fără a-şi încerca şansa vieţii.

Prostituţia este pedepsită cu închisoarea. Nefericitele femei de stradă sunt reeducate şi în acelaş timp îngrijite; sunt învăţate o meserie şi **dacă au aptitudini pentru studii, sunt primite chiar la Universitate.**

Multe studente dela Moscova sunt foste prostituate...

In fiecare seară, pe piaţa Parcului Culturii şi al Odihnei, pe cheiurile Moscovei, fete şi băeţi se plimbă sau dansează. Gesturile sunt simple şi ritmice, fără înlănţuiri lascive, fără formalităţile obişnuite dintre un cavaler şi o domnişoară...

Nici pomeneală de jazz: tinerii cântă. Şi, ce credeţi că cuprinde textul cântecelor. El spune că, pretutindeni în Rusia, se construiesc uzini gigantice.

Limbajul ghetelor

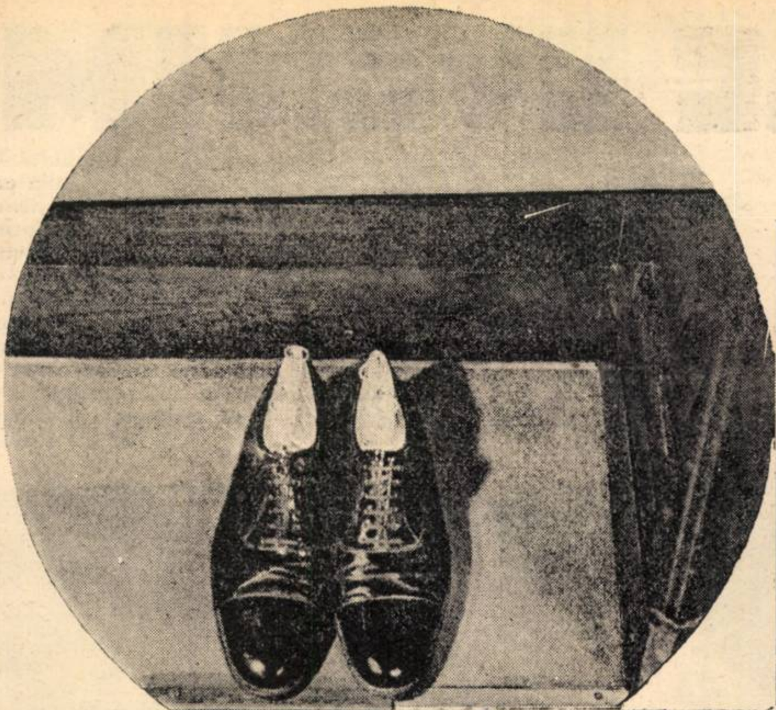

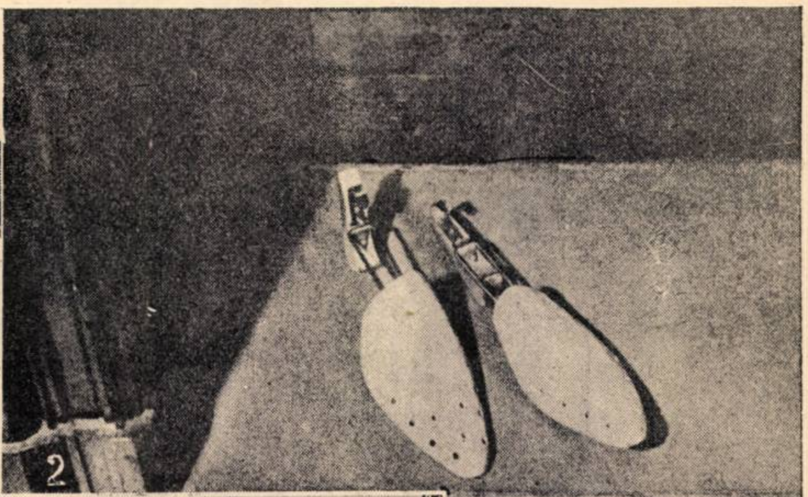

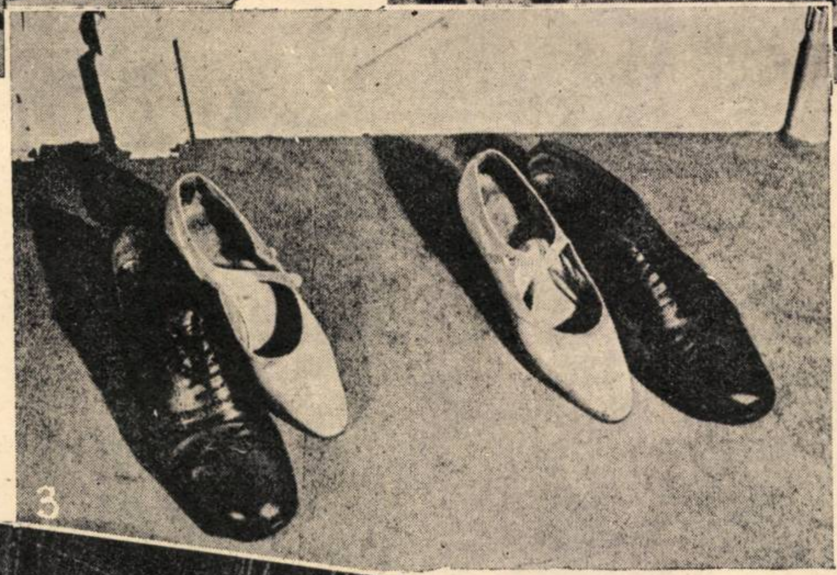

1) Că cutare e un om pedant. 2) Dimpotrivă, aici ne aflăm în fața unui om distrat. — 3) Că acesta e... amorezat.

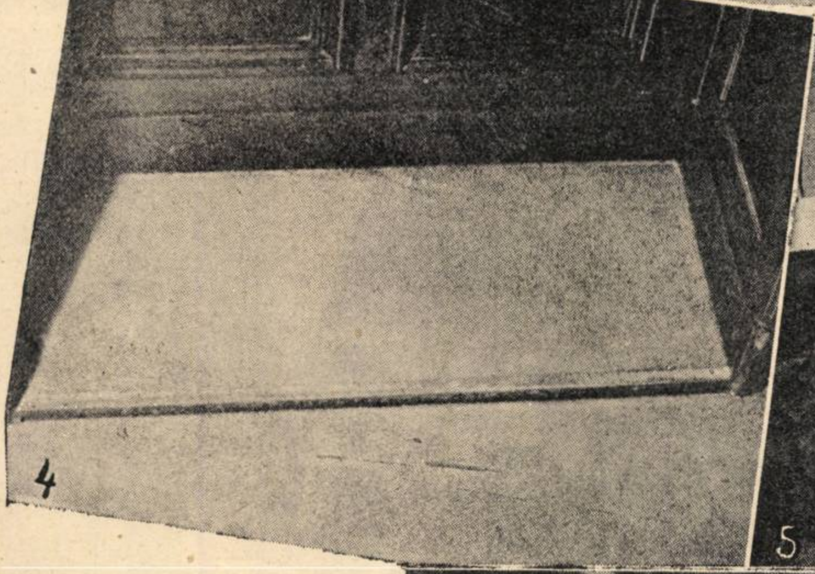

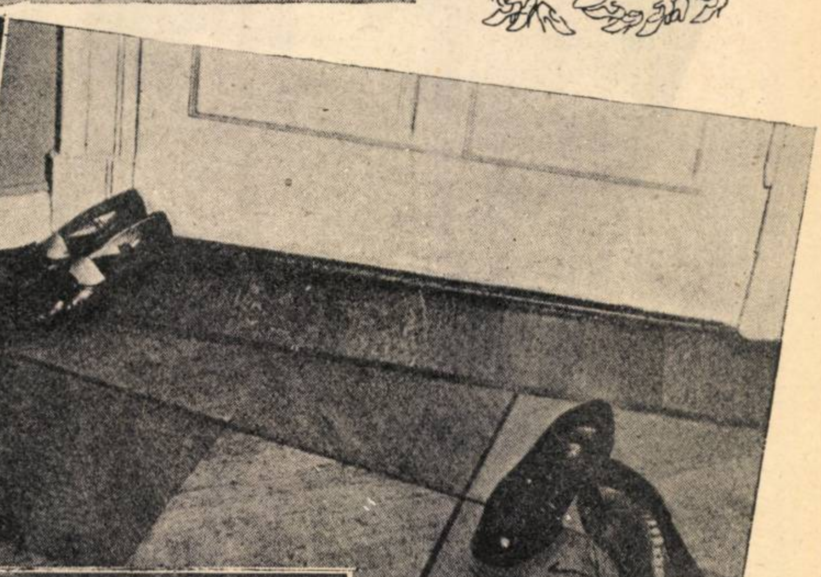

4) Iar acesta-i pesimist. — 5) Iată și un indiferent. — 6) Și însfârșit, un caz dezolant...

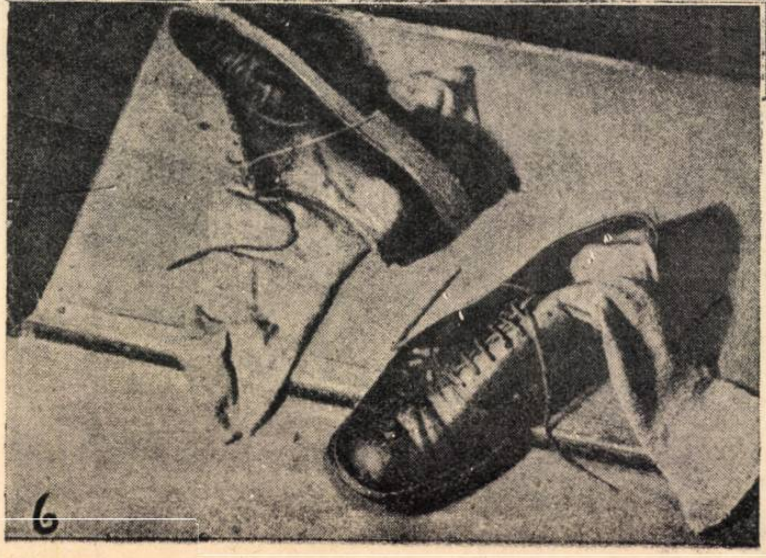

ULTIMELE EVENIME

1. Suveranul într'un elan de măreaţă caritate, a străbătut toate regi
familiilor năpăstuite: iată-L la Bacău, înmânând un plic cu bani un
prefectul judeţului: alături, primarul oraşului oferind Suveranului
la Cross-ul şcolarilor.— 4. Voevodul înmânează câştigătorului Tranc
gantul erou al văzduhului povestind la Arenele Romane etapele îndr
buc şi Eminescu la Cimitirul Bellu: primarul Capitalei, d. Dem.
dispăruţi. — 7. In urma conflictului ivit între Primărie şi morile d
cipiul a împiedicat prin agenţii de poliţie ieşirea camioanelor din c
fectul judeţului, de primarul oraşului d. Tatos şi de câţiva ofiţeri
al cărui «cap» este şi unde a fost sărbătorit cu toată dragostea de
în zilele de 23 şi 24 Aprilie, sub controlul autorităţilor (în dreapta
în sufletele norocoşilor câştigători. — 10. Doamnele din Societatea «
rul Elisabeta, ajutoare

3

1

4

6

NTE ALE SĂPTĂMÂNII

inile ţării, sinistrate depe urma inundaţiilor, împărţind ajutoare băneşti
ei femei sărmane. — 2. Regele pe peronul gării Bacău, stând de vorbă cu
radiţionala pâine şi sare.— 3. Voevodul Mihai, dând semnalul de plecare
u medalia şi cupa de premiere. — 5. Ionel Ghica, vajnicul şi extrava-
ăzneţului său raid Bucureşti-Saigon şi înapoi. — 6. Cinstirea poeţilor Coş-
Dobrescu a avut pioasa atenţiune de a rememora amintirea marilor poeţi
in Capitală, în privinţa taxei de 35 bani la kilogramul de făină, Muni-
urtea morii Assan. — 8. Mareşalul Pilsudsky la Fălticeni: însoţit de pre-
superiori, distinsul oaspe se îndreaptă în spre Regimentul 16 Infanterie,
ofiţeri şi trupă. — 9. Tragerea primei clase a loteriei de Stat, a avut loc
l. procuror Missir) în aula Fundaţiei Carol, hărăzind bucurii neaşteptate
Principele Mircea» au împărţit cu ocazia Sfintelor Sărbători, la Dispensa-
la 180 de copii sărmani.

7

8

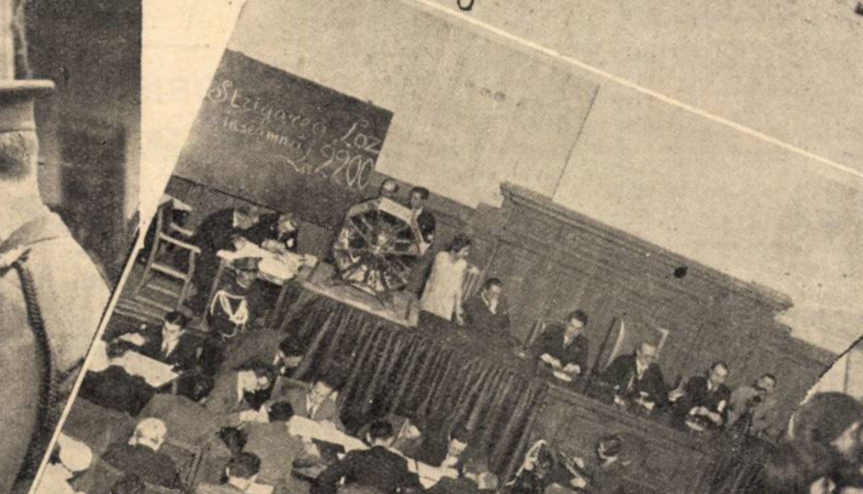

9

10

BALTHAZAR

Nuvelă de ANATOLE FRANCE

2)

Tingirea căzu cu un sgomot oribil pe capul lui Balthazar, crăpându-i fruntea. Regele rămase o clipă uluit, apoi, adunându-şi forţele, trimise înapoi tingirea cu atâta vigoare, încât greutatea ei fu decuplată. De partea cealaltă nu se mai auziau decât urlete şi gemete de agonie. Profitând de spaima celor rămaşi în viaţă şi temându-se ca nu cumva Balkis să primească vreo rană, Balthazar o luă în braţe şi fugi astfel cu dânsa prin uliţele întunecoase şi pustii. Tăcerea nopţii învăluia pământul, iar fugarii auziau cum strigătele beţivilor şi femeilor cari-i urmăreau la întâmplare, prin întuneric, începură să descrească. In curând nu mai auziră decât sgomotul uşor al picăturilor de sânge cari cădeau, una câte una, depe fruntea lui Balthazar pe gâtul lui Balkis.

— Te iubesc, murmură regina.

Luna, ieşind dintr'un nor desvălui regelui o lucire umedă şi albă în ochii pe jumătate închişi ai lui Balkis. Coborâră acum malul uscat al unui torent. De-odată piciorul lui Balthazar alunecă în muschiu. Căzură amândoi îmbrăţişaţi. Li se păru că se prăbuşesc fără sfârşit într'un neant delicios şi lumea celor vii încetă să existe pentru dânşii. Gustau încă uitarea încântătoare a timpului, a numărului şi a spaţiului, când gazelele veniră, în zori, să se adape la isvor.

In momentul acela o ceată de bandiţi care treceau pe acolo, îi zăriră pe cei doi amanţi culcaţi pe muşchi.

— Sunt săraci, îşi ziseră hoţii, dar o să-i vindem pe un preţ mare, din cauza tinereţii şi frumuseţii lor.

Bandiţii se apropiară de perechea regească, o legară zdravăn de coada unui măgar şi îşi continuară, astfel, drumul.

Ethiopianul, înlănţuit, exclama la adresa hoţilor, ameninţări de moarte. Insă Balkis tremurând în aerul proaspăt al dimineţii, părea să surâdă unui lucru invizibil.

Merseră prin singurătăţi îngrozitoare, până ce căldura zilei începu să se facă simţită. Soarele era deja sus când bandiţii îi deslegară pe prizonieri şi făcându-le semn să se aşeze lângă dânşii, la umbra unei stânci, le asvârliră o bucată de pâine mucegăită, pe care Balthazar nici nu voi s'o ridice, însă din care Balkis mâncă cu poftă.

Regina râdea. Şeful bandei întrebând-o de ce râde, ea răspunse:

— Râd, la gândul că o să pun să vă spânzure pe toţi.

— Zău! strigă şeful hoţilor, iată o vorbă curioasă în gura unei spălătorese de vase, ca tine! Pe semne că o să pui să fim spânzuraţi cu ajutorul cavalerului tău negru?

Auzind cuvintele acestea insultătoare, Balthazar fu cuprins de o furie nestăpânită; el se năpusti asupra banditului şi-i strânse gâtul atât de tare, încât era aproape să-l sugrume.

Dar acesta îi înfipse cuţitul în pântece, până la plăsele. Sărmanul rege, rostogolindu-se pe pământ, întoarse spre Balkis o privire muribundă care se stinse imediat.

III

In momentul acela se auzi o mare larmă de bărbaţi, de tropăit de cai şi de arme, iar Balkis recunoscu pe bravul şambelan Abner care venea în fruntea gărzii regale să-şi elibereze stăpâna, despre a cărei dispariţie misterioasă aflase încă din ajun.

El se prosternă de trei ori la picioarele lui Balkis şi apropie de dânsa o litieră pregătită s'o poarte. Bandiţii fură imediat legaţi de mâini. Regina întorcându-se spre şeful lor, îi spuse cu blândeţe:

— Nu o să mă învinueşti amice că ţi-am făcut o promisiune zadarnică, atunci când ţi-am spus că vei fi spânzurat.

Magul Sembobitis şi eunucul Menkera, cari veniseră odată cu Abner, abia îşi putură stăpâni groaza când îl văzură pe rege, întins pe iarbă, nemişcat, cu un cuţit înfipt în pântece. Il ridicară cu precauţiune.

Sembobitis, care excela în arta medicinei, observă că stăpânul respira încă. Ii făcu pe loc, un prim pansament, în vreme ce Menkera, ştergea spuma care se strânsese la buzele lui Balthazar. Apoi îl legară pe un cal şi îl conduseră încetinel, până la palatul reginei.

Balthazar rămase, timp de cincisprezece zile, pradă unui delir violent. Vorbea, fără încetare de tingirea fumegândă şi de muschiul vâlcelei unde se rătăcise în noapte şi o chema pe Balkis în strigăte disperate. In sfârşit, în ziua a şasesprezecea, redeschizând ochii, văzu la căpătâiul său pe Sembobitis şi pe Menkera, dar nu o văzu pe regina.

— Unde e ea? Ce face ea?

— Stăpâne, răspunse Menkera, Balkis stă închisă cu regele Comagene

— Cad la învoială, pe semne, pentru schimbul mărfurilor, adăogă înţeleptul Sembobitis. Insă nu te turbura astfel, stăpâne, căci o să-ţi crească frigurile.

— Vreau s'o văd, strigă Balthazar.

Şi alergă, dintr'o suflare, spre apartamentul reginei, fără ca bătrânul ori eunucul să-l poată reţine. Ajuns aproape de camera de dormit, el îl văzu pe regele Comagene ieşind în uniforma lui de aur şi strălucitor ca un soare.

Balkis, întinsă pe un pat de purpură surâdea, cu ochii închişi.

— O, Balkis, iubita mea! strigă Balthazar.

Dar ea nici nu întoarse capul părând că prelungeşte un vis.

Balthazar se apropie şi îi prinse o mână pe care ea o retrase brusc.

— Ce vrei dela mine? îl întrebă Balkis.

— Mă mai iubeşti? răspunse regele negru, isbucnind în plâns.

Ea întoarse spre dânsul o privire liniştită şi aspră.

Balthazar îşi dădu seama că regina uitase totul şi îi aminti de noaptea aventuroasă. Dar ea răspunse:

— Nu ştiu zău, stăpâne, ce vrei să-mi spui. Se vede că vinul de palmier nu-ţi prieşte de loc. Pe semne că ai visat.

— Cum! strigă nefericitul rege, zdrobindu-şi braţele, sărutările tale şi cuţitul al cărui semn îl port încă, acestea au fost vise?!...

Regina se ridică; pietrele rochiei sale făcură un sgomot de grindină şi asvârliră numai luciri.

— Stăpâne, răspunse Balkis, e ora la care se adună consiliul meu. Nu am vreme să limpezesc visurile minţii tale bolnave. Odihneşte-te. Adio!

Balthazar, simţind că se sfârşeşte, se sforţă să nu-şi arate slăbiciunea faţă de această femee rea şi alergă în odaia lui unde căzu leşinat cu rana redeschisă.

IV

Trei săptămâni rămase fără simţire, aproape mort, apoi reînsufleţindu-se în a douăzeci şi doua zi, prinse mâna lui Sembobitis care îl veghea în tovărăşia lui Menkera şi strigă plângând:

— Vai, amicii mei, ce fericiţi sunteţi amândoi, unul fiindcă bătrân şi celălalt fiindcă e asemeni bătrânilor...

Dar nu, nu există fericire pe lume, totul e păcătos, fiindcă dragostea e un rău şi Balkis e o răutate.

— Inţelepciunea aduce fericire, răspunse Sembobitis.

— Voiu încerca s'o dobândesc, spuse Balthazar. Dar să plecăm imediat spre Ethiopia.

Şi cum pierduse tot ce iubise, regele se hotărî să se consacre înţelepciunii şi să devină un mag. Dacă hotărârea aceasta nu îi va procura plăcere, barem îi va aduce puţină linişte. In fiecare seară, aşezat pe terasa palatului său, în tovărăşia magului Sembobitis şi a eunucului Menkera el contempla palmierii imobili ai zării, ori privea, la lumina lunei, cum crocodilii plutesc pe Nil, ca nişte trunchiuri rupte de copaci.

— Omul nu se plictiseşte niciodată să contemple natura.

— Fără îndoială, răspundea Balthazar. Insă există în natură ceva mai frumos decât palmierii şi decât crocodilii.

Vorbea astfel, fiindcă îşi aducea aminte de Balkis.

Şi Sembobitis care era bătrân spunea:

— Există fenomenul creşterii apelor Nilului care e admirabil şi pe care l-am explicat. Omul e făcut pentru a înţelege.

— Omul e făcut pentru a iubi, răspundea Balthazar, suspinând. Sunt lucruri cari nu se explică.

— Şi cari anume? întrebă Sembobitis.

— Trădarea unei femei, răspunse regele.

Totuşi Balthazar, hotărând să fie un mag, puse să se construiască un turn din înaltul căruia se descopereau câteva regate şi toate spaţiile cerului. Turnul acesta era zidit în cărămidă şi se ridica de-asupra tuturor celorlalte turnuri. El nu fu ridicat în mai puţin de doi ani şi Balthazar cheltui pentru a-l construi, întreaga avere rămasă dela tatăl său. In fiecare noapte se urca în vârful turnului şi de-acolo observa cerul sub îndrumarea înţeleptului Sembobitis.

— Figurile cerului sunt semnele destinului nostru, îi spunea Sembobitis.

(Sfârşitul în No. viitor)

A apărut:

LUDWIG LEWISOHN

ISRAELE INCOTRO?

ROMAN

TRADUCERE DE
EMANUEL CIOMAC

Această lucrare pasionantă, care a avut un enorm răsunet, atât în Statele Unite, cât şi în Franţa, unde a fost tradusă, sub titlul «Israël où vas tu?» ar avea aproape caracterul unei auto-biografii. Ca şi autorul, eroul principal aparţine unei familii de emigranţi evrei din Germania. Ca şi autorul, eroul a avut o cultură şi o formaţiune pur americană. Asemenea unuia altuia, amândoi au crezut că şi-au găsit o ţară şi un neam. Asemenea unuia altuia, amândoi n'au întârziat de-a vedea că s'au înşelat. Sunt pagini de o înaripată inspiraţie şi de o patetică măreţie.

Cereţi la toate librăriile precum şi la Editura «EMINESCU» Bucureşri I, Str. Anghel Saligny 2

A apărut:

ADRIENNE THOMAS

Catrina-Soldat!...

ROMANUL UNEI FETE DIN ALSACIA-LORENA

Romanul unor experienţe neobicinuite trăite de o femeie cu suflet extraordinar, în timpul marelui război, Singura şi cea mai puternică viziune a războiului mondial redată de pana unei femei. Numai în Germania, această lucrare a trecut de 100.000 exemplare şi s'au anunţat ediţii noui în toate limbile.

Cereţi la toate librăriile precum şi la Editura „Eminescu". Bucureşti I, Str. Anghel Saligny 2

DE PRETUTINDENI

Chirurg de ocazie

E un anume Camil Lanzillota. La drept vorbind, nu se poate spune nici măcar că-i vorba de un chirurg de ocazie, deoarece personagiul acesta, care nu poseda nici o diplomă — nici măcar pe aceea de veterinar — a făcut din 1922 până în prezent peste 350 operații, la Milano și în împrejurimi, și cu siguranță că și-ar fi continuat meseria fructuoasă, dacă n'ar fi avut, acum câteva săptămâni, ideia năstrușnică de a se lansa în chirurgia estetică: dracu' l'a pus să opereze nasul unui colonel milanez, pe care «Doctorul» Camil Lanzillota îl mutilă în mod oribil și fu chemat, bineînțeles, în fata justiției. Arestat, interogat, Lanzillota și-a mărturisit, imediat, toate isprăvile. Cu un cinism, nu lipsit de spirit, el își bătu joc de chirurgii oficiali, tratându-i drept niște măgari. Cu acte doveditoare, el arătă că proporția reușitelor sale în intervențiunile chirurgicale cele mai grave, este excelentă, superioară chiar aceleia a maeștrilor reputați.

Au venit chiar ca martori, la proces, numeroși pacienți operați, pentru a face declarații în favoarea medicului. Popularitatea aceasta este explicabilă, dacă ne gândim la onorariile modeste pe cari le pretindea: o apendicită, 500 lire (4000 lei); o amputare a brațului ori a piciorului, 600 lire.

Falsul chirurg (care, în orele sale libere nu disprețuia nici profesiunea de... dentist) practica, în mod serios, scăderea prețurilor. Dar vai! filantropia aceasta nu i-a folosit decât o vreme, deoarece acum se află la... răcoare. Fiind însă un om de spirit, se prea poate ca tribunalul care abia trebuie să-și rostească sentința, să fie cât mai indulgent.

Clubul colecționarilor de reptile

(Foto New-York Times, Ltd., Berlin)

Cine a spus că șerpii sunt periculoși și broaștele țestoase antipatice la aspect? La Paris există un «Club al colecționarilor de reptile», ai cărui membri se adună de două ori pe săptămână la restaurant, însoțiți de animalele lor preferate și împărțind cu ele gustările obișnuite: bere, cârnați, muștar. După cum vedeți temutele târâtoare par cât se poate de docile.

Când s'au inventat ochelarii

E foarte greu să se stabilească precis în ce epocă au fost inventați ochelarii.

Tot ce se știe este că primii misionari cari au vizitat China au găsit acolo foarte răspândit acest instrument indispensabil. Sticlele ochelarilor chinezi erau însă prost croite și nemaipomenit de mari. Așezați ca și cei de azi în rame de metal ori fildeș, uneori lemn, Chinezii îi țineau prinși după ureche cu șireturi de mătase.

In Europa, ochelarii au apărut pentru prima oară în 1150. Remarcabil este că, în toate scrierile în cari se vorbește de «lunete» nu se vorbește decât de «sticle pentru presbiți». Se pare că, foarte târziu, s'a venit în ajutorul miopilor cu sticle cari măresc la depărtare. E adevărat, totuși, că Pliniu vorbește de smaralde concave prin cari Nerone privia luptele gladiatorilor.

O revoluție: muzica prin electricitate

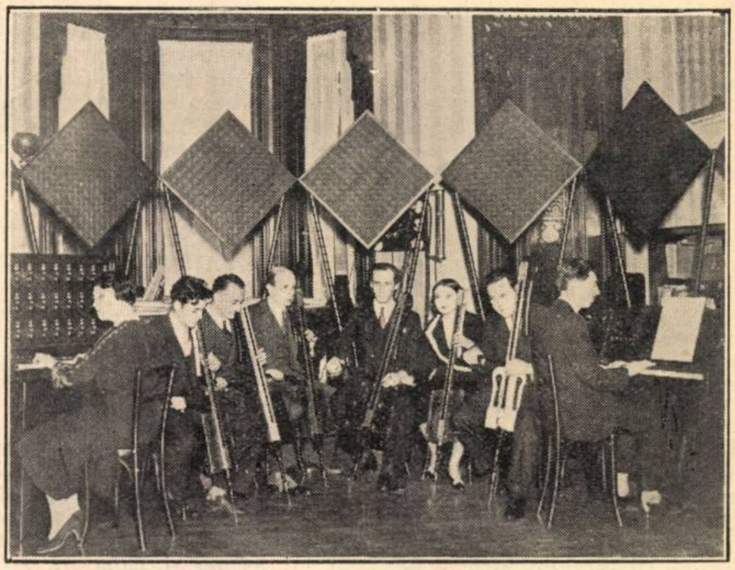

(Foto New-York Times, Ltd., Berlin)

O senzațiune care trebue să intereseze lumea muzicală de pretutindeni este concertul de «muzică electrică» ce va avea loc, zilele acestea, în imensa Carnegie Hall din New York, unde inginerul Leon Theremin și colaboratorii săi se vor produce cu instrumente speciale și bizare, a căror construcție se bazează nu pe coarde și cutii de rezonanță, ci pe electricitate. Apăsând pe anumite butoane electrice aceste instrumente reușesc să scoată sunete de o frumusețe și puritate surprinzătoare.

Curtoazia lui Ford

Numeroase anecdote circulă asupra manierelor cam aspre ale potentatului industriei care este Henri Ford, regele automobilului.

Iată ultima și care nu este printre cele mai puțin nostime:

Cu prilejul recentei sale călătorii în America, un celebru fabricant de automobile franceze, fu primit la Detroit de puternicul său coleg american. «Primit» e un fel de a vorbi, deoarece, la intrarea industriașului european, regele automobilului, nebinevoind măcar să-și părăsească fotoliul, pentru a merge în întâmpinarea vizitatorului său, se mulțumi să mormăie:

— Luați un scaun, domnule.

Mirat de această primire rece, și crezând că nu fusese anunțat, vizitatorul declară:

— Eu sunt domnul X, din Paris.

— Ah! perfect, răspunse Ford, luați atunci două scaune.

Ați boxat vre-odată cu un elefant

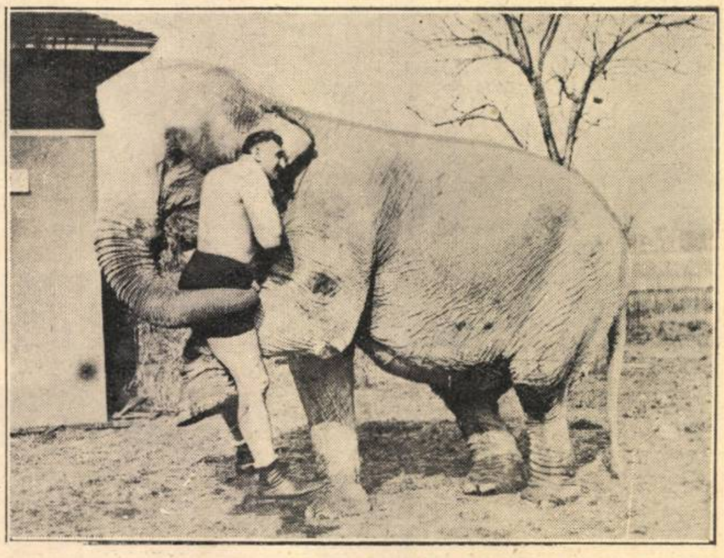

(Foto New-York Times, Ltd., Berlin)

Boxeurul pe care-l reprezintă ilustrațiunea noastră afirmă că antrenamentul cel mai bun este acela făcut pe pieptul unui elefant. Chestiune de gust nu e așa? Căci dacă în cazul de față blajinului Jumbo i-ar veni vreodată cheful să-și ridice «adversarul» în aer și să-l izbească apoi de pământ nu știm dacă boxeurul ar fi tot așa de încântat. Dar, poate și asta face... parte din antrenament.

O nouă carte a lui Wells

Bogăţia şi fericirea omenirii

H. G. Wells, faimosul romancier englez, rămâne unul din spiritele cele mai distractive ale timpului nostru. Se poate ca alţi scriitori să considere cu mai multă profunzime cutare aspect particular al universului, însă nimeni nu egalează talentul său în a reda o viziune personală atât de sugestivă şi intensă.

Ultima lui carte merită să fie socotită printre studiile sociologice cele mai substanţiale. Ea dispune de o lărgime de vederi, de o bogăţie a imaginaţiei şi de un bun simţ, puţin obişnuite.

PLANUL GENERAL

Lucrarea aceasta întitulată: **«Bogăţia şi fericirea omenirii»**, expune, într'un anume fel, un plan general al civilizaţiei noastre; mai mult încă, ea redă o imagină extrem de atrăgătoare de **ceeace ar trebui să fie** această civilizaţie, dacă am fi ştiut să utilizăm cu mai multă inteligenţă resursele de cari dispunem.

Wells abordează toate aspectele ştiinţelor sociale. El ne arată, cu un simţ viu al detaliului, cum s'a format societatea noastră complicată şi strâns interdependentă, detailează vasta reţea a organismelor pe care s'a clădit, şi expune principiile pe cari le consideră ca indispensabile perpetuării sale. Insfârşit — şi este una din trăsăturile cele mai frumoase ale acestei cărţi — Wells desfăşoară înaintea ochilor noştri o serie de portrete strălucite de oameni cari au contribuit cel mai mult la construirea edificiului civilizaţiei noastre actuale.

DELA VANDERBILT LA ZAHAROFF

Rockefeller, Gould, Vanderbilt, Ford, Edison, toţi sunt descrişi în trăsături incisive şi vii totodată, cari fac în mod admirabil să reiasă întreaga importanţă şi în acelaş timp neînsemnătatea lor. Wells schiţează, de exemplu, portretul unui Loewenstein, financiar esenţialmente speculator, şi îl reduce la adevăratele lui proporţii. El face un studiu al lui Krupp şi Zaharoff, şi în faţa acestor portrete, rămâi stupefiat de prostia unei societăţi care îşi lasă soarta dictată de oameni de soiul acesta.

Cartea este admirabil concepută. Ea începe printr'o revistă scurtă, dar substantială, a factorilor economici. Forţele energetice, transporturile, materiile alimentare, produsele de îmbrăcăminte, mecanismul de producţiune a tuturor acestor elemente de civilizaţie materiale sunt expuse cu acea măestrie caracteristică a conciziunei care constituie una din calităţile cele mai profunde ale talentului lui Wells.

O ANATOMIE A CIVILIZAŢIEI CAPITALISTE

Nu se poate imagina ceva mai interesant pentru oamenii pasionaţi de studiile economice, decât o expunere a fenomenelor cari aparţin experienţei noastre cotidiane, în ce au ele mai caracteristic şi mai vital, ca factori hotărâtori ai destinului omenesc.

După această schiţare rapidă a procesului producţiunii, Wells trece la descrierea acestei producţiuni, sub raportul **organizării sociale.**

Antreprenorul şi funcţiunea lui, clasele profesionale, ideia proprietăţii, formele mişcării cooperative, acestea sunt problemele şi aspectele pe cari Wells le încorporează cu abilitate în studiul său asupra societăţii umane. Cu greu s'ar putea imagina o mai bună «anatomie» a civilizaţiei capitaliste.

După critica technicei bancare şi a raporturilor sale cu criza actuală, Wells trece le ceeace s'ar putea numi planul «pozitiv». Lupta dintre clase şi semnificaţia ei, organizarea şi funcţionarea guvernelor, problema demografică, bunăstarea şi diferitele ei aspecte, chestiunile pedagogice, totul e tratat cu o bogăţie de detaliu picante, autorul îmbogăţindu-şi adesea studiul cu reflecţii, idei şi puncte de vedere neprevăzute, cari te fac să te gândeşti la tot ce ne rezervă viitorul apropiat.

Esenţa cărţii lui Wells rezidă într'o pledoarie în favoarea unei organizări cu o **finalitate determinată,** a societăţii umane. Toţi cititorii romancierului englez ştiu că unul din darurile sale cele mai atrăgătoare constă în a desvălui, dintr'o privire profetică, formele viitoare ale necesităţilor sociale, intelectuale şi economice ale umanităţii. Nu se mai poate îngădui, de azi înainte, oamenilor de afaceri să lanseze într'o cursă nebunească întreaga organizare economică a lumii şi să permită guvernelor naţionaliste — aventura japoneză o dovedeşte cu prisosinţă — să-şi continue scopurile lor meschine, în opoziţie flagrantă cu nevoile reale ale oamenilor. Nevoile acestea se rezumă în două cuvinte: creiarea unui Stat universal şi organizarea raţională a producţiunii...

Wells este, din totdeauna, avocatul marilor cauze. El a pus întotdeauna în slujba lor, întregu-i devotament şi energie. Niciodată, nu a venerat ideile primite şi independenţa de spirit de care dă dovadă, în orice ocazie, are virtuţile unui balsam reîmprospător.

Autorul are ca de obiceiu, prea multă încredere în forţa spiritului şi a voinţei, în lupta «interesului sinistru», cum îl numea Bentham.

Aşa că, e îndoelnic dacă Wells va putea să joace rolul decisiv în controlul destinelor umane.

Totuşi, abstracţie făcând de punctele criticabile ale cărţii, «Bogăţia şi fericirea omenirii» rămâne o operă despre care se poate spune cel puţin că va aduce un mare serviciu omenirii.

50 de ani dela moartea lui Garibaldi

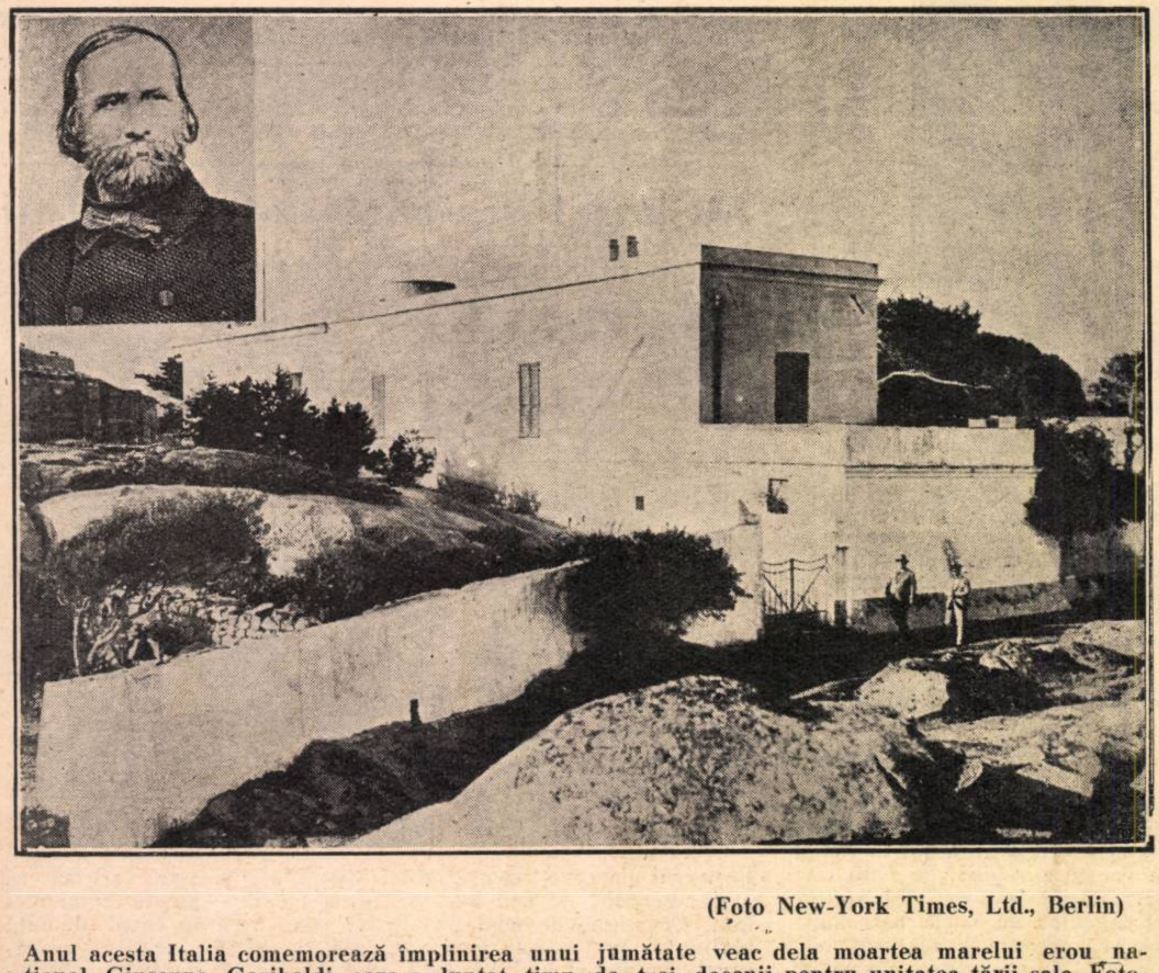

(Foto New-York Times, Ltd., Berlin)

Anul acesta Italia comemorează împlinirea unui jumătate veac dela moartea marelui erou naţional Giuseppe Garibaldi care a luptat timp de trei decenii pentru unitatea ţării sale. Fotografia noastră reprezintă casa în care şi-a petrecut Garibaldi ultimii ani ai vieţii pe insula Caprera. In medalion, Giuseppe Garibaldi.

Femeia ideală

Revista ungară, Szinhazi Elet, a deschis un concurs întitulat: «Femeia ideală». E vorba să se indice tânăra fată ale cărei calităţi răspund cel mai mult idealului pe care-l visează bărbaţii în căutarea unei soţii.

Candidatele vor trebui să se supună unui mare număr de experienţe: bucătărie, croitorie, lucru manual, economie casnică, cultură generală, educaţia copiilor, muzică, dans, maniere frumoase.

Decizia se va pronunţa de Rusalii, de către un juriu femenin, prezidat de contesa Teleki. Câştigătoarea premiului va primi o diplomă şi un dar în valoare de 5000 pengoe (150.000 lei).

Trebuie să remarcăm că acest concurs nu comportă nici o calitate de ordin fizic, ceeace denotă că «femeia ideală» nu este cea mai frumoasă...

Iată o concepţie sănătoasă, incontestabil, dar care poate întâmpina numeroase proteste din partea celor care-şi închipuie, încă, că frumuseţea aduce fericire.

Şcolari poliţişti

Un hoţ arestat de şcolari, iată ceva care pare o poveste inventată pentru copii; totuşi acest fapt divers s'a petrecut la Londra.

O trecătoare a fost devalizată de geanta ei de un individ care o luă la fugă, după ce o ameţi pe nenorocita trecătoare cu lovituri de pumn. Dar el nu s'a gândit la ochii fulgerători şi la picioarele agile a 4 băeţi de 12 ani, cari se duceau spre şcoală.

Ei aruncară cărţile jos şi porniră în urma hoţului. Acesta, încolţit de cele patru perechi de gambe, îşi pierdu răsuflarea şi sfârşi prin a cădea în braţele unui poliţist.

Morile de vânt

Progresul va distruge, oare, morile de vânt cari fac parte integrantă din farmecul Olandei şi, de ce n'am recunoaşte-o, al Dobrogei noastre?

Până acum au dispărut, în Olanda 4235 de astfel de «jucării»; n'au mai rămas decât 2554 mori de vânt, din cari se dărâmă, în fiecare zi, altele.

Totuşi o moară modernizată consumă, anual, 220.000 kilowaţi, ceeace reprezintă o cheltuială de sute de mii de lei. Din contră, vântul nu costă nimic şi forţa pe care-o produce este infinit superioară tuturor celorlalte surse de energie.

Să sperăm că argumentele de ordin practic se vor opune distrugerii acestor «fluturi cocoţaţi pe vârful colinelor».

Şi lenajurile Dv. fine?

LUX
For woollens, silks and all lovely fabrics

Spălaţi-le întotdeauna singură. Nimic nu le spală atât de repede, cruţându-le totodată, ca mâinile Dv. cu

LUX

iar mâinile vă rămân fine şi netede

Spălaţi în apă căldicică! Respectaţi modul de întrebuinţare!

Tarantela sau moartea unei legende

In ţările Europei meridionale, în Italia şi Spania mai ales, ghidurile binevoitoare nu omit nici odată să atragă atenţiunea turiştilor străini asupra celebrului dans popular: tarantela. Figurile acestui dans sunt departe de a fi uniforme, ele variază după ţară, însă pretutindeni ritmul accelerat şi ameţitor reflectează ardoarea pasiunii.

Credinţa populară explică într'un mod foarte curios, origina tarantalei şi această explicaţie o găsim până şi în tratatele de muzică modernă, unde se menţionează dansul acesta care i-a inspirat pe muzicianii cei mai celebri. In ţările unde tarantela este originară, trăieşte un păianjen gros, numit tarentula, a cărui pişcătură era considerată ca extrem de primejdioasă, crezându-se că victimele ei mor în prada unor spasme groaznice. Totuşi, poporul găsise un remediu excelent pentru acest rău: să danseze până la epuizarea completă. Terapeutica aceasta era explicată chiar în mod ştiinţific, spunându-se că transpiraţia produsă în timpul dansului elimină otrava şi readuce victima la viaţă.

Un singur oraş din lume nu acceptă această versiune; oraşul Tarento din sudul Italiei, care îşi revendica gloria de a fi inventat acest dans cu secole în urmă şi de a-i fi dat şi numele.

Chestiunea aceasta curioasă nu întârzie să trezească interesul savanţilor. Naturaliştii refuzând să admită explicaţia populară, pretindeau că muşcătura tarentulei e departe de a fi atât de primejdioasă cum se crede. Totuşi era greu de tranşat dilema, căci nimeni nu era dispus să se ofere pentru experienţa decisivă.

In ce-i priveşte pe aceia cari erau accidental, pişcaţi de păiajen, în groaza lor, începeau să danseze în neştire şi odată vindecaţi, atribuiau rezultatul acesta dansului.

In aceste împrejurări, nu mai rămânea decât o soluţiune: trebuia ca un savant să accepte rolul de «martir al ştiinţei». Şi onoarea aceasta şi-a revendicat-o profesorul Fattig, dela Universitatea din Georgia (Statele Unite).

Plecând în Honduras, el culese acolo o ladă plină cu tarentule de tot felul, fapt care înspăimânta aproape până la nebunie întreaga populaţie. Profesorii de dans începură să fie asaltaţi, pentru a preda lecţii de tarantelă...

Totuşi, profesorul Fattig, fără a se intimida, îşi adună studenţii în amfiteatrul Facultăţii, pentru a proceda la primejdioasa lui experienţă.

Aceasta decurse cu destulă greutate deoarece tarentulele, renegându-şi natura lor sălbatică, nu manifestau nici o dorinţă să-l muşte pe profesor, mulţumindu-se doar să se... plimbe, paşnice, pe braţul său, prevăzând parcă, printr'un instinct misterios, că experienţa are să le răpească reputaţia lor periculoasă...

Insfârşit, o tarentulă se... hotărî să-l pişte pe experimentator. Nu urmă nici o inflamaţie, din contră, se produse o durere crâncenă, mai puternică decât aceea cauzată de pişcătura unei albine.

Totuşi, profesorul rămase nemişcat. După o oră, durerea începu să scadă treptat, pentru a dispărea, apoi, cu desăvârşire. Alte experienţe făcute cu diverse soiuri de tarentule duseră la acelaş rezultat şi profesorul Fattig putu, pe bună dreptate, să constate că muşcătura acestui păiajen, nu e de loc mortală şi că durerea ei dispare tot atât de repede ca oboseala unei femei care a dansat, nebuneşte, spre a scăpa de moarte.

*

Iată, deci o legendă complectamente distrusă, depe urma căreia nu vor rămâne decât capodoperele muzicale pe cari le-a inspirat şi a căror nemurire va desfide timpul.

Napoleon 1932!..

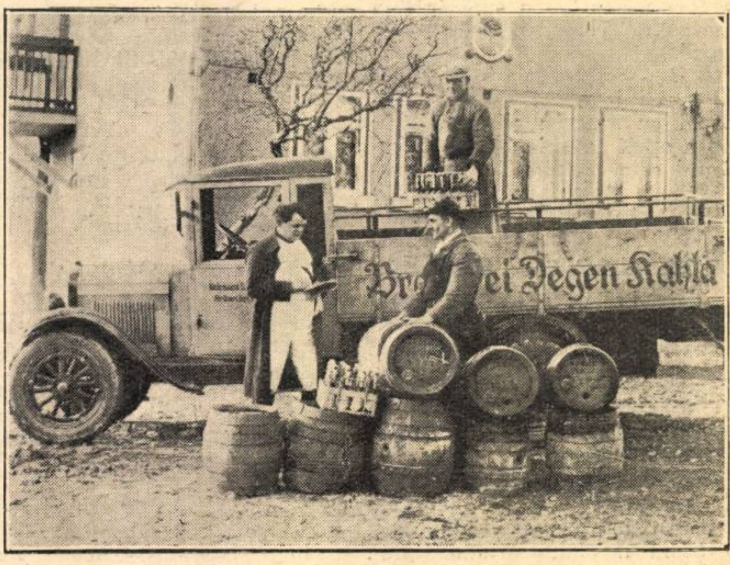

(Foto New-York Times, Ltd., Berlin)

Proprietarul unui han din Cospeda (Germania) în apropiere de Iena prezintă o asemănare uluitoare cu marele împărat al Francezilor, Napoleon Bonaparte, care acum o sută de ani, a luptat pe aceste meleaguri. Profitând de această coincidenţă fizică, hangiul Walter Lange merge îmbrăcat în haine de moda «micului caporal» şi pozează în marele cuceritor chiar când... recepţionează câteva butoaie cu bere.

J O C U R I

Cuvinte încrucişate

«JOCUL JOCURILOR»

de **Al. Amico** (Iaşi)

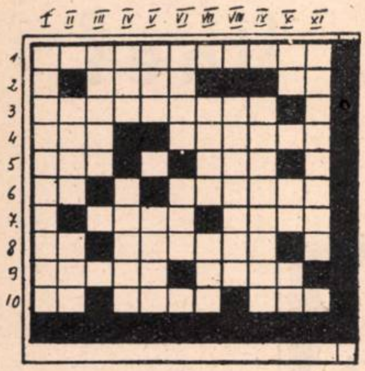

Orizontal: 1) Vorbe spanchii! (continuare XI vertical); 2) Cugetări care au o valoare numai originale; cine mai întâiu, el sau găina?; 3) Joc-soc; 4) 13 Martie! propunători de jocuri; 5) Atârnă-i o cămaşe, şi ai să ai un crin; — necunoscutul — interjecţie moldovenească, mârioasă pe latineşte; 6) ᔭ1Ɛ (nu-i greşeală de tipar) — joc mister; 7) Partea mării care înaintează în uscat... de cuvinte — cu «lucrez pământul» în cap a oprit corabia lui Noe; 8) Râu întrebuinţat (sic.) — prima parte este nume de femeie, cea de-a doua doar pământul o astupă. Totul îl ţii în mână (soluţia : Oglinda Lumii) ; 9) Joc din lucruri — subiect, arie; 10) In cap cu coada celor 25, a fost aruncat de Cezar — mână, picior — drept sau răsturnat, te trimite la Caiafa.

Vertical: I) Mânăstire într'un picior, ghici ciupercă ce-i?; II) Adamul deslegătorilor — lichid din lapte, care 'n coadă cu un cap de om devine nulă; III) Se uită la poartă nouă? IV) Munte femeiesc — «unchiul» Enc! V) Refuz excrescenţa ! — a renunţa şi a persista totodată; VI) Piramidă... de flori — fer cu mijlocul în frunte; VII) Tufă cu broboane (nu de sudoare) — fibră de ursită; VIII) Mii şi mii; IX) Tipar-pirat; X) Spuse de două ori, devine papagal — dacă repeţi, ea te-a născut — o sută într'un secol; XI) Il cunoşti dela 1 orizontal.

N. B. — Semnificaţiunile sunt ele însăşi jocuri. De ex.: 7 orizontal cu **«lucrez pământul» în cap a oprit corabia lui Noe!** Cuvântul este «**Arat**». Cu «**ar**» înainte, face **Ararat**, deci semnificaţia cuvântului.

Fuziune de silabe

de **Leibuşor Isac**, (Loco)

Se dau următoarele 29 silabe:

ce—da—e—ga—ga—go—i—i—ia—in—lo—man—masc—me—mi—mina—po—re—ri—ri—ri—risi—sa—sti—ta—tat—to—tre.

Combinându-se silabele între ele, se vor găsi 8 (opt) cuvinte cu următoarele semnificaţiuni: 1) Ştofă de lână ornamentală ; 2) Retrogradată; 3) Nebun, care se crede om mare; 4) Reprodus; 5) Fig. influenţă; 6) Morală foarte aspră; 7) Agitatori; 8) Agent.

Iniţialele şi finalele cetite de sus în jos vor da numele unui domn al Moldovei. A fost mare învăţat, poliglot, orientalist şi membru al Academiei din Berlin.

Palindrom

de **Ilie T. Lupiţa** Caracal

Şapte litere compun
Palindromul ce-l propun;
Cu 'nţelesu-i neclintit
Chiar d'andoaselea cetit
In orice culoare vrei
Mă găseşti. Ghiceşte ce-i?!...

Soluţiile jocurilor din „O. L“ No. 17

CUVINTE INCRUCIŞATE

M	A	T	A	D	O	R	■	O	C	A
U	M	O	R	■	R	O	N	D	A	■
L	O	R	I	E	N	T	■	A	P	A
E	R	E	■	B	A	R	B	I	E	R
T	O	R	I	L	■	O	M	E	A	G
A	S	O	C	I	A	U	■	■	D	O
■	I	■	T	S	A	■	B	O	O	S
T	■	B	I	■	■	M	A	U	R	■
A	R	A	N	J	U	E	Z	■	■	C
U	■	C	U	A	D	R	I	L	L	A
R	E	U	S	S	■	A	N	U	A	R

JOC IN TRIUNGHIU

Danemarca — Anatolia — Navarin — Etalon — Moros — Alin — Rin — Ca — A.

GOLF DE CUVINTE

Bogat — bagat — barat — sărat — Sărac.

AU DESLEGAT TREI JOCURI

Al. Dobrinescu-Aledo (Bârlad), Daniela Ialomiţeanu (Buzău), Ilie T. Lupita (Caracal), Dan Preoţescu-Govora, Ion Mercic, Florin Tasse, Cermancă P. Ştefan (Craiova), Pincu A. Saul-Piasa, Ian Vanjensky (Focşani), Dorondoc Ovidiu, Cluria Spiridon, Ionescu T. Ştefan (Galaţi), George V. Ţiţeica (Padina-Buzău), Ioan Aurel Gheorghiu, Elena Gheorghiu, Avram I. Avram, Jean Lazăr, Theodor şi Anna Stoicescu (Ploeşti), Rică Timoftescu (Turnu Severin), Grossu-Migro (Bârlad).

DIN CAPITALA

Fănică Nicolaescu-Balş, Nicolae L. Petrescu, R. H. Simion, Alexandru Ştefănescu, Gh. Calimachi, Grossman Samy, Ninette P. Stoian, Teodor Iordache-student, Cici V. Ionescu, Nicuşor Chiriac.

AU DESLEGAT DOUA JOCURI

Ionel Ionescu (Băicoi), Timoftei Al. Ionescu (Iaşi), Mihail Sărăţeanu (Focşani), Nicolae şi Aurora Constantinescu, Preda G. Ionescu, Nicolae şi Aurora Constantinescu (Cluj), Rotilde Weisberg, Ştefan Popescu, căpitan Ioan Vasiliu, Victor Marinoiu (Galaţi), Teodor şi Ionel Ionescu (Turnu Severin), Vasile Timişoreanu (Oraviţa), sublt. Constantin Ionescu, Calman H. Iancovici (Chişinău), Zizi Samovici şi Victor Calmanovici (Timişoara), Panait Istudor, Nestor Anton, Ioan Munteanu-student, Aurora Aronescu (Iaşi), Ionel Ionescu (Piteşti), Anton şi Nina N. Vrăjescu (Oradia), I. Wolfsohn (Bacău), Traian Michăilescu (R.-Sărat), Teodor Bărbulescu, Ştefan P. Cărămidaru (Cluj), Carola Avram, Eustaţiu Petrescu (Ploeşti), Mircea Dănilă (Botoşani).

DIN CAPITALA

Nicolaescu M. Corneliu, Tică Bulea, Sylvia Grigorescu, R. König, Ionel şi Petrică Vasilescu, Zoe Pârvulekcu, Titi Vasiliu, George Zacharescu, Aurel S. Weissmann, Leon Rosenberg, Herman Corneliu, Teodor Busuioc, Traian Calistrat, Andrei Moruşanu-student, Vasile Rădulescu-student, Carolică Blum.

AU DESLEGAT UN JOC

Ionel G. Stoicescu (Râmnicul-Vâlcea), Anton St. Ştefănescu (Craiova), Haralambie Ionescu, Simonel Orenştein, Titi Pavelescu, Ion Dragu, Nae Rădulescu (Focşani), căp. Ion Petrescu (Sibiu), Tică Panaitescu (Vaslui), căp. Jean Teofil Teodorescu (Timişoara), Teodor Neacşu, Iosif Feldman (Iaşi), Gică Ionescu (Lugoş), Heinrich Goldman (Cernăuţi), Sandu Borceanu-student (Cluj), Al. şi N. Ionescu (Alba Iulia), Tudor Păunescu (Sibiu), Traian C. Popovici (Oradia), Samuel Pincu (Galaţi), Dorel Calimachi, Clufu T. Ionel (Iaşi), Gigi Dumitrescu-Gidu (Oradia), Herman Herscovici (Roman), Gh. Ionescu (Nicoreşti-Tecuci).

DIN CAPITALA

Ionescu G. Mircea, Dumitrescu Constantin, Grigore Paşcanu, Bella Wexler, Al. Păunescu, Rozine Marcovici, Gh. N. Iliescu, Gh. Dumitrescu-Ghedu, Herman Klein, Ionel Ionaşcu-student, Ticu Săndulescu.

AU MAI DESLEGAT JOCURILE DIN «O. L.» No. 16

Elev Macovei V. St. (Cernăuţi), Pompeiu Dărmănescu (Caracal), Ionescu G. Constantin (Iaşi), Maior Popovici Pompiliu Anibal (Arad), Dragoş Petroşanu (Mihăeşti-Vâlcea), Nicuşor Vasilescu (Iaşi), Gheorghe Rădoi (Loco), Plut. major N. Gurău, plut. major V. Bucătaru (Roman), Marcel Beinis (Loco), Sylvia Georgescu (Cluj), Ninette şi Anton Vrăjescu (Arad).

PRIN TRAGERE LA SORŢI AU CAŞTIGAT:

D. Ionel G. Stoicescu (R.-Vâlcea), d. Puiu A. Saul-Piasa (Focşani), d. Ionel Ionescu (Băicoi).

*

N. R. — Expediţia premiilor se face odată pe lună. Premiaţii din provincie sunt rugaţi să-şi trimită adresele exacte spre a li se putea expedia premiile, iar cei din Capitală se vor prezenta personal la redacţie spre a-şi ridica premiile.

POŞTA JOCURILOR

ILIE T. LUPIŢA (Caracal): Cartea de vizită magică se va publica mai târziu, de oarece dăm întâietate altor jocuri de alt gen, lăsând cărţile de vizită pe al doilea plan. Palindromul a mai fost publicat. Cât despre şarada e foarte bună, şi-i vom face loc cu plăcere în coloanele revistei într'unul din numerile viitoare.

RICA TIMOFTESCU (T.-Severin). Jocul de cuvinte încrucişate e f. bun, dar din păcate e nepublicabil deoarece acum câteva luni, a mai fost publicat în revistă, sub semnătura unui alt deslegător. Aşa că vi-l ţinem ori şi când la dispoziţie.

PINCU A. SAUL-PIASA (Focşani): Rebusul e slab, enigma bună şi publicabilă într'un număr ulterior. Multe jocuri ale dv. anterioare îşi aşteaptă rândul, aşa că se va publica după celelalte: «Luptele religioase» bun. Celelalte slabe.

IOAN AUREL GHEORGHIU-(Ploeşti). Cuvintele încrucişate, se va publica mai târziu deoarece sunt altele care-şi aşteaptă rândul. Cât despre jocul în triungiu, se va publica într'unul din numerile viitoare.

CERNAUCA P. ŞTEFAN (Craiova): Jocul dv. de Paşti e foarte bun, dar din păcate ne-a sosit prea târziu, după ce chiar revista fusese pusă în vânzare aşa că a rămas publicabil. Enigma e bună. Triunghiul e foarte bun, se va publica în numărul viitor. Primim cu plăcere colaborarea d-voastră.

MAIOR PAP (Arad). Jocul de cuvinte încrucişate se va publica, după ce în prealabil va fi lucrat în tuş.

WALLERIUS GAWRA (Craiova). Jocurile de cuvinte încrucişate sunt foarte bune, vor fi publicate mai târziu. Vă asigurăm că nu vor avea soarta... coşului.

JEAN LAZAR (Ploeşti). Amintim pentru ultima dată: soluţiile jocurilor trebuesc însoţite de cupoanele respective, altfel riscaţi să nu fiţi publicat.

FANICA NICOLAESCU BALŞ (Loco). Mulţumim pentru cele adresate redacţiei, la rândul nostru urându-vă cele dorite.

LEIBUŞOR ISAC (Loco). Chestia pe care voiam să vi-o comunicăm, nu e atât de urgentă aşa că vi se va comunica mai târziu, tot ceeace era mai principal era să vă cunoaştem personal.

THEODOR STOICESCU (Ploeşti): Jocul de cuvinte încruci-

„Oglinda Lumii“ No. 19

BONUL JOCURILOR

Poşta jocurilor

şate e bun, se va publica mai târziu.

ANA STOICESCU (Ploeşti). Cartea de vizită magică e bună. Publicabilă ulterior, deoarece avem foarte multe jocuri în acest gen care-şi aşteaptă rândul.

MIŞU C. ANTONESCU (Loco). Se va publica jocul de cuvinte încrucişate. Enigma şi anagrama sunt slabe aşa că le lăsăm în seama marelui coş.

MIRCEA GROSSU-MIGRO (Bârlad): Jocul de cuvinte încrucişate «Vaporul» e bun şi se va publica. Numai puţină răbdare şi... vaporul va trece marea.

Sinucideri de Primăvară

(*Continuare din pag. 365*)

unic pentru toată lumea şi atât de simplu, atât de lesnicios.

«Chiar **prea simplu!** Nu-i aşa? Şi, totuşi, nimic nu-i mai important decât aceasta: Dacă ai gânduri de boală, **vei fi** bolnav; dacă te gândeşti că vindecarea a început, că a venit, ea **se va produce.**

Ceeace operează schimbarea, nu e speranţa, ci numai **siguranţa».**

Socotim că veţi trece, liniştit, pagina aceasta, făcându-vă reflecţia că primăvara este o beţie primejdioasă, dar nu pentru a-i aduce, drept jertfă, propria d-v. viaţă, ci pentru a ne desfăta ochiul, auzul, şi toate simţurile la lumina soarelui, la susurul isvoarelor, la foşnetul boschetelor deranjate de perechi drăgăstoase, ce se îmbrăţişează...

Goniţi, în orice clipă, gândul că **v'aţi putea pune singuri capăt vieţii,** gândind mai degrabă că vă aşteaptă, oricând, o adiere a aerului parfumat, o alintare de mamă ori de soţie, o îmbrăţişare a iubitei. Şi acum, dacă aţi răsfoit paginile revistei aţi găsit un subiect de-abinelea înveselitor: **Hollywood**-ul vă surâde !...

A APĂRUT

al treisprezecelea volum din aventurile extraordinare ale lui Arsène Lupin.

SECRETUL OMULUI
INVIZIBIL

de MAURICE LEBLANC

Şi la noi, ca şi pretutindeni aceste aventuri senzaţionale cari au făcut faima universală a lui Maurice Leblanc, au obţinut un succes neîntrecut.

Cereţi pretutindeni şi la depozitul general, editura «Eminescu» Str. Ing. Anghel Saligny 2, aventurile extraordinare ale lui Arsène Lupin, cu lei 20 volumul 20 lei, precum şi ultima lucrare apărută.

SECRETUL OMULUI
INVIZIBIL

Un loc de pelerinaj în Cuba

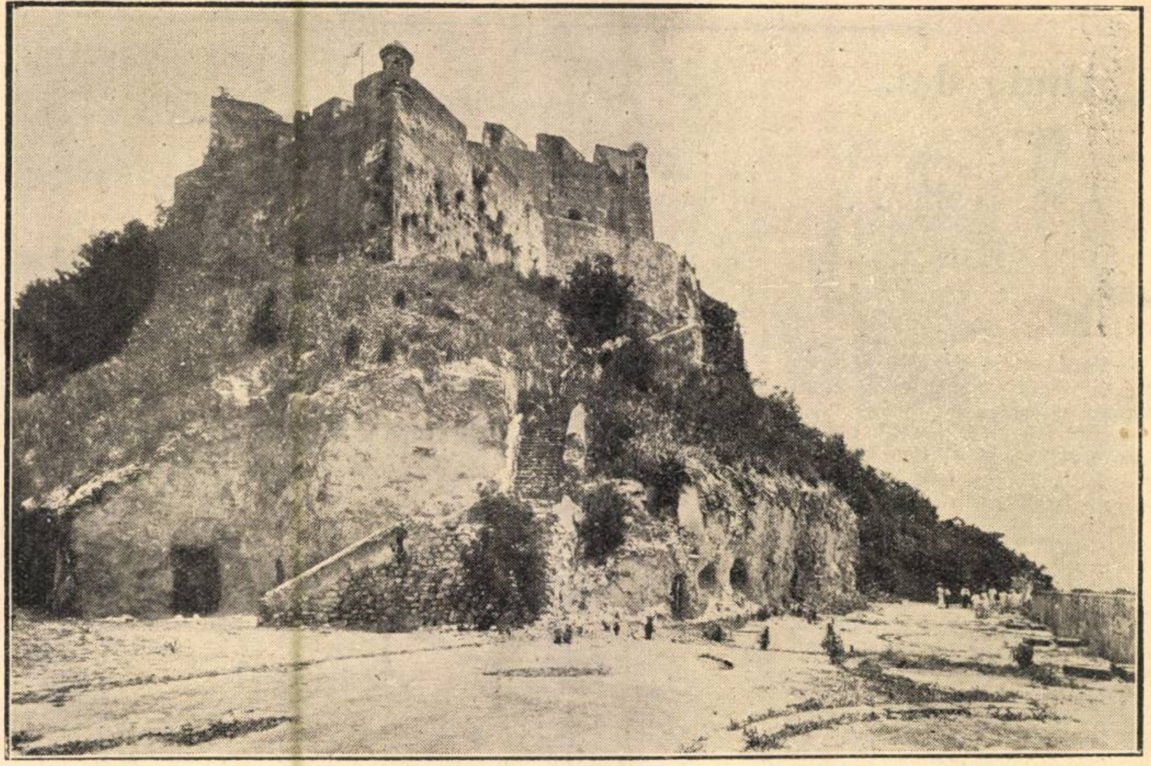

(Foto New-York Times, Ltd., Berlin)

De veacuri, mii de pelerini, vin în cete compacte şi pestriţe, urmând calvarul unui drum stâncos şi abrupt să-şi caute leacul miraculos la izvorul fermecat din vârful cetăţii Santiago del Cuba, în arhipelagul Antilelor (America). Este un fel de Lourdes american, cu acelaş aspect tragic şi totuşi pitoresc.

Un tată îşi regăseşte fiica şi averea

Soarta refugiaţilor ruşi cari fug de constrângerile bolşevicilor în străinătate e tristă şi pentru mulţi din ei, plină de lipsuri şi nevoi. Din când în când însă, se poate comunica şi ceva mai îmbucurător asupra soartei unuia sau altuia din refugiaţi.

Aşa, săptămâna trecută, ziarul emigraţilor din Berlin «Rul» povestea un caz rar de noroc neaşteptat, întâmplat unui refugiat rus, care şi-a regăsit de curând fiica pe care o socotea de mulţi ani pierdută şi, odată cu ea, un capital frumos, pe care de asemeni îl socotea pierdut. E vorba de inginerul Baginsky care, după ce ajunse văduv, îşi dădu fetiţa, în vârstă de nouă ani — aceasta se petrecea încă înaintea războiului—într'un pensionat rus condus de prinţeşa Obolenskaja. Când încredinţă prinţesei copilul, Baginsky depuse la şcoală şi suma de cincizeci de mii de ruble cu destinaţia ca aceşti bani să fie plătiţi fiicei sale, îndată ce va fi devenit mai mare; între timp, însă, dobânzile capitalului urmau să fie întrebuinţate pentru acoperirea cheltuelilor de educaţie în pensionat.

Veni războiul. Baginsky trebui să se pună la dispoziţia armatei, astfel că nu se mai putu ocupa cum trebuia de fiica sa. Apoi izbucni revoluţia. Ea întrerupse orice contact între tată şi fiică. Baginsky află numai că fiica sa fusese transportată împreună cu celelalte eleve ale pensionatului Obolensky, în Crimeea, de unde copiii trebuiau să fie duşi peste graniţă în străinătate în două locuri sigure. Multă vreme, el nu mai auzi nimic despre soarta pensionatului şi a fiicei sale, până când într'o zi i se povesti că vaporul cu care călătoreau elevii pensionatului se scufundase în Marea Neagră şi toţi copiii, deci şi fata lui, se înecaseră. Vestea aceasta tragică nu-l mai ajunse pe Baginsky în Rusia, unde, din cauza schimbării regimului, îşi pierduse întreaga avere, ci în Polonia, unde se stabilise după mari primejdii. Aici, din cauza împrejurărilor nefaste nu se putea susţine în viaţă decât foarte anevoie. Işi ducea zilele în sărăcie, pe care, desigur, n'o simţea prea apăsătoare, deoarece era ferm convins că fiica lui e moartă şi pentru dânsul viaţa nu mai avea nici un rost. Cu rudele nu mai putea avea nici o legătură, era deci singur pe lume, nemai având de cine să îngrijească.

Iată, însă, că zilele trecute a intervenit o schimbare bruscă, cu totul neaşteptată în soarta sa. Baginsky primi din Serbia o scrisoare dela fiica sa. După o sumedenie de neplăceri şi necazuri, copila lui fu adăpostită într'o mânăstire de maici din Jugoslavia unde avea, deocamdată, masă şi casă. De acolo, întreprinse cu dârzenie, cele mai variate încercări pentru a afla domiciliul tatălui său. Şi nu-i fu uşor aceasta deoarece nu avea nici un ban. Şi mai greu simţi lucrul acesta, în momentul când descoperi, însfârşit, unde se află tatăl ei; el nu era în stare să o viziteze şi ea nu avea mijloacele necesare îndepărtatei călătorii în Polonia. O întâmplare fericită, însă, voi ca totul să revină în cea mai complectă ordine.

E lesne de înţeles că tatăl se interesase intens, de reşedinţa prinţesei Obolenskaja şi sforţările lor comune reuşiră s'o descopere şi pe fosta directoare a pensionatului. Mai mult: descoperirea hărăzi o surpriză îmbucurătoare lui Baginsky. Prinţesa reuşise să-i salveze averea şi s'o depună în străinătate, în toată siguranţa, deoarece, puţină vreme înaintea revoluţiei, ea mai găsi vreme să transporte banii în Anglia şi să-i predea unei bănci.

Prinţesa Obolenskaja reuşi să restituie imediat suma de cincizeci de mii de ruble fiicei inginerului care, prevăzută cu acest capital putu să-şi revadă tatăl pentru a-i pregăti la bătrâneţe o soartă mai bună.